

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Zwinger, Jakob

Basileæ, [1619]

De iis qui mercede conducti in divitum familiis vivunt

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1415](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1415)

Esio. Haud dubiè.] *δοξία εἰς.* Atq; de Olympi.] *Ab exem-
plo simili.* Audieram.] *ἀττάμεν.* Attamen.] *Reperit ab
utili.* Preter id vnum.] *ἐξ αἰτίας.* Sed age quid.] *αἰτίας ὄν-
τος.* Quid ni rideam.] *ἱρρίσιο δόξια πῶτος.* Alexandri. Sed
illud.] *Interrogatio de illius sepulchro.* Porò Ptolemæus.]
ἐφῆρας. Pollicetur in Aegyptū.] *Spes alterius sepulchri.*
Non possum non.] *ἱρρίσιο.* Quin tu.] *ἀετρίση.* Neq; enim
fas est.] *ἡρώων.* Verùm illud.] *Comparatio cū anteacta vita.*
Quid lachrymaris.] *ἐπιθήμους.* Ne res eas quæ.] *σπερο-
πῶς.* Sine me solum.] *Alexandri de functi de Aristotele suo
magistro iudicium.* Quamquam illud.] *Clausula.* Quando-
quidem.] *Consilium ἐξ ὀνείων.* Verum enim Cletum.] *A-
mici Alexandri, quos in conuiuiis interemir.* Quare fac in alter-
ram.] *Conclusio.*

SEQVUNTUR ORATIONES:
quarum quædam adhuc inter Mortuorum dialo-
gos, quædam inter Satur. epistolas prius
relatæ fuere: nonnullæ quoque
Dramaticæ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ Ε- DE IIS QUI MER-
περὶ τῶν ὀνείων- cede conducti in diuitium
των. familijs viuunt.

Erasmo Roterodamo interprete.

ARGVMENTVM.

A Vlicæ vitæ molestias & incommoda, oratione
hac depingit Lucianus: quamq; indigna ea sit
homine, præsertim docto & liberaliter instituto,
exponit: confutatis etiã causis ijs, quib. sese tuè-
tur qui hoc vitæ genus sectantur, & in seruitutē vltiò sese
præcipitant. Exordiū ab attentione incipit, amplificãdo
rei magnitudinē, fidēq; faciẽdo dictis, ab eorū persona
qui in eadē vita aliquandiu vixerūt. Mox & beneuolen-
tiã captat Timoclis, eius ad quem scribit, ab officio ami-
citiæ, indicans se hec propterea illi scribere, vt quia illū
iã olim de hac vita suscipiẽda cõsilia agitare intellexerit,
ne quid

ne quid olim, si res malè cadat, & illum consilij sui pœnitere incipiat, accusare sese possit, vt à quo admonitus aut reuocatus nō fuerit, præsertim quando sciat hâc vitâ non per se difficilem atq; periculosam esse, verumetiam homini philosopho, aut quocunq; deniq; disciplinarum genere docto, minimè conuenire. Exordio in hūc modū peracto, cōfutationē statim subiungit earū causarū, quibus sese tueri solent q̄ hoc vitæ genus vltro amplectuntur. Diluit aut̄ omnes eas per inuersionem, ostendens ea maximè vel sequi, vel negari, quæ illi cum primis curare vel cōsequi student: ac postremò etiâ turpe esse homini docto & ingenuo, ob solam spem voluptatis alicuius, in voluntariam seruitutem sese dare. Atq; hinc iam ad ipsam rem accedit, propositis per diuisionē ijs de quibus dicturus sit. Principiò igitur recenset, quanta incōmoda, quantaq; molestiæ perferendę sint, antequam in aulam recipiaris: deinde, quę & quanta tolerāda, atq; ad eò deoranda, ybi iam receptus fueris, circa prima conuiuia, circa p̄actionē mercedis, circa seruitutē reliquam, quæ mox exceptū atq; perdomitum, paulatim in contemptū adducit, & ad adulandū impellit. Præterea & metu periculisq; inuoluit, ob quæ variæ exinde querelæ, & vitæ mutæ pœnitentia sequuntur. Atq; hæc omnia non domi solū perferenda esse indicat, verumetiam foris, vbi interim multò sordidiora ministeria imponuntur, etiam à mulieribus, quibus æquè ac viris adulandum est. Post hæc & circa munerum compensationes, quo pacto nuncijs ac dispensatores conciliandi: & circa mercedis solutionē, quanta cū molestia exigenda illa, quantaq; aliorum etiam inuidia accipienda sit: & postremò, quàm ignominiosus exitus plerosque maneat senes iam, & exhaustos, cum clam aut turpiter ab aula profugiunt, aut reijciuntur. Quæ omnia ad finem, velut in tabella quadam proposita, breui, sed eleganti admodum imagine depingit, & ob oculos ponit, amplificatis etiam in media passim oratione ijs quæ maximè vrgere aut commendare voluit,

ΑΙ ΤΙ ΟΙ
 πρῶτον, ὃ
 φιλότις, ἢ
 τί ὕψωτον,
 φασί, λα-

ταλέξω τῶν, ἀπάσχαρ ἢ
 ποιῶν ἀνάγκη τὸς ἐπὶ μισθῷ
 αἰούσας λέων τῶς τῶν ἰν-
 δαιμόνων τῶν φίλιας ἐξ-
 τασομένης; ἢ γὰρ φιλίαν πλὴν
 τοῦ αὐτοῦ αὐτὸ δουλείαν ἵππο-
 μάσαν. οἶδα γὰρ πομπὰ, καὶ
 σχολῶν τὰ πλεῖστα τῶν συμ-
 βαινόντων αὐτοῖς, ἐκ αὐ-
 τῶς, μὰ Δία, τοῦ τοῦτον πα-
 ραβῆς. ἢ γὰρ ἐν ἀνάγκη
 μοὶ ἢ πῆρα ἐγγυήσῃς (μὴ
 δὲ, ὃ θεοὶ γένοιτο) ἀπὸ πολε-
 νοῖ τῶν ἰς τὸν βίον τοῦτον
 ἐμπηκνόντων, ἐξυγόρουσιν
 πρὸς με, οἱ μὲν ἔτι ἐν τοῦ
 λακῶ ὄντων, ἀρῆυρόμφοι,
 ὅποθεν καὶ ὅποια ἐπασχόμε-
 οἱ δὲ ὄσπερ ἐν δισμοτικῆς
 εἰς τινὲς ἀρῆαύτων, οὐκ
 ἀγῶνως μνημονόοντων, ὅν
 ἐπιπόνησαν: ἀλλὰ γὰρ ἐν-
 φράνουντο,

soliti sint commemorare: partim qui in ipsis etiam dum ma-
 lis constituti, quæ et quanta ferrent, deplorabant: par-
 tim qui tanquam è carcere quodam profugi non absque vo-
 luptate

QVIVD
 a ubi pri-
 mum, a-
 mice, aut
 quid po-
 streum,

quemadmodum vulgò dici
 consuevit, recenseam, ex his
 quæ tum facere tum pati
 coguntur, qui mercedis gra-
 tia sese in alienas domos,
 conuictumq; tradunt alie-
 num, quib; in locupletium
 istorum amicitiam accens-
 sentur? si modò eiusmodi
 illorum seruitutem conue-
 nit amicitiam appellare?
 Noui enim perimulta atque
 adeò pleraque omniâ, quæ
 illis ibi soleant accidere,
 non per Ionem quòd ipse ea
 experimento cognorim (ne-
 que enim mihi vnquam ex-
 periundi incidit necessi-
 tas, ac ne quando incidat,
 Di; prohibeant) sed quòd
 complures qui in hoc vite
 genus inciderant, apud me

ἑοραίνοντο, ἀναγορίζοντες
 οἶον ἀπὸ τῆς ἀρχῆς. ἀξιοπιστῶ-
 θεροι δ' ἵσαν οὐδὲν, ὅτι πάσης,
 ἢς ἀπὸ τῆς τελευτῆς, ἐξελθόν-
 θεῶν, ἢ πάντων ἐξ ἀρχῆς ἐπι-
 ληθῶσι ποσειδάωνος. ὁ παρέρ-
 γως δὲν, ἔδ' ἀμεινῶς ἐπινοοῦν
 αὐτῶν, καθάπερ νεωχάριον ἴνα,
 ἢ σφαιρίων παράλογον δι-
 γμύνον, οἷοι ἄσιν οἱ πῆς τοῖς
 ἑρῶς ἐξυμνῆνοι τὰς λεφα-
 λὰς, σὺν ἅμα πομοὶ τὰς πρι-
 κυμίας καὶ ἰάδας, ἢ ἀνρωτῆ-
 ρια ἢ κροθαῖς, καὶ ἰσῶν κλά-
 σεις, καὶ πηλαγίων ἀρκαυ-
 λίσεις διεξιόντων, ἐπὶ πᾶσι δὲ
 τὸς Διοσκύρους ἐπιφανομένους
 (οἰκῆοι γὰρ ἴστωρτος τραγῶ-
 δίας οὐτοί γε) ἢ τιν' ἄπορον ἢ
 μηχανῆς θεῶν, ἐπὶ τῷ λαρχ-
 σίῳ κατ' ἐξέλιπον, ἢ πῆς τοῖς
 πηλαγίοις ἰσῶν, καὶ πῆς τινὰ
 ἠϊόνα μαλακῶν ἀπαθῶν ὄντα
 πλὴν αὐτῶν, ἢ πῆς σφρηχθῆσθαι ἔ-
 μεσθαι αὐτῶν ἢ ἠρέμια ἢ κατὰ
 σχολῶν ἐλαυθῆσθαι, αὐτοὶ δ'
 ἀσφραδῶς ἀπὸ νόσων ἀχέειν

admodum in fabulis fieri conuenit) exortū, summisq; anteennis
 insipientem, aut iuxta clauum adfidentem, qui nauim ad litus
 aliquod molle dirigeret: ad quod appellens futurū esse ut
 ipsa paulatim ac lenit solueretur, et ipsi tunc in solū descenderet,

luptate recordabantur, com-
 memorabantq; ea quae fue-
 rant perpesii: imò iuuabat re-
 uocare ob oculos, quas arū-
 nas effugissent. Atq; hi quidē
 digniores mihi visi sunt, qui-
 bus fides haberetur: ut qui
 eius sacri ritus (ut ita dixer-
 im) domneis, omniaq; myste-
 ria perdidicissent, cūctiq; ab
 initio ad finē usq; perspexis-
 sent. Hos igitur haudquaquā
 indiligenter, nec oscitāter au-
 dire soleo, veluti naufragium
 quoddā, ac praefer spem obie-
 ctam salutē enarrantes: cuius-
 modi sunt isti, qui in tēplis de
 raso capite, complures simul
 obambulantes, immanes on-
 das, procellas, sublatos in tē-
 lū fluctus, iactus, malos fra-
 ctos, gubernacula reuulsa
 narrāt: ^b in primis autē gemi-
 nos Castorē & Pollucē appa-
 rentes (nā hi peculiariter ad
 hāc tragediā pertinent) aut
 aliū Deū quempiā repēit (quē

καὶ ἐν βίβια τῷ θεῷ. ἱκανοί, πρὸ
 οὐ τὰ ποικίλα ταῦτα πρὸς πλὴν
 παρατυχία χρεῖαν ἐπιπραγ-
 μασίην. ὡς παρὰ πλεόνων
 λαμβάνουσιν, ὃ δυστυχῆς μό-
 νον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλῆς τινὸν
 εἶναι δοκοῦντων. οἱ δὲ τὸς ἐν
 ταῖς οἰκίαις χαμῶνας, καὶ
 πρηνείας, καὶ νὺ Δία πρηντα-
 κυμίας τε καὶ δικάκυμίας,
 ἢ οἷόν τι ἄπῃρ, διηγέμε-
 νοί, καὶ ὡς τὸ πρῶτον ἐσέ-
 πλωσαν, γαλιῶ ἴσπαφανο-
 μής τοῦ πελάγους, καὶ ὅτε
 πράγματα παρὰ τὸν πλῆθ
 ὄλον ἠπίμεναν, ἢ διψῶντων
 ἢ ναυτιῶντων, ἢ ἕπεραντλή-
 ρμοι τῆ ἀλαμῆ, καὶ τίλθ, ὡς
 πρὸς ἑτέραρ τινὰ ἕφαλον, ἢ
 σὺπλον ἀπόκρημον, πρὸς
 εὐρέξαις τὸ δυσύνορον σκα-
 φίδιον, ἀθλιοὶ κακῶς ἐξενύ-
 ξαντο θυμοί, καὶ πάντων
 ἰνδλῆς τῶν ἀναγκάων. ἐν
 δὲ τῆ τόβις, καὶ τύτων δι-
 γήσα, ἰδούκρ μοι τὰ ποικί-
 λα οὐδὲ πῖ ἀσχυίης. ἐπι-
 κρόσθησαι, καὶ ἐκόντων εἰ-
 ναῖ ἐπιανθάνωδι αὐτῶν. ἀπῃ
 ἰγδ
 dore subicere, volentesq; ac scientes obliuisci. At
 ego

idq; ope fauoreq; diuino. At-
 que isti igitur permulta id ge-
 nus ad presentē cōmoditatē
 exaggerantes conmemorāt:
 quō videlicet à pluribus sti-
 pem accipiant, si non cala-
 mitosi modò, verum etiā dijs
 chari esse videantur. Porro ἢ
 dum eas quas in teclis tulerūt
 tēpestates referrent, atq; im-
 manes illas vndas, quin etiam
 decumanos fluctus, si fas est
 dicere: & quemadmodum
 primū à litore soluerint
 mari tranquillo, quantum-
 que molestiarum perpetua
 nauigatione sint perpesi,
 dum sicut, dum nau-
 seant, dum salo perfundun-
 tur? denique quemadmo-
 dum infelici nauigio in cau-
 tem quampiam sub vndis
 latentem, aut in scopu-
 lum aliquem prærupium,
 & asperum illiso fractòq;
 miseri agrē enatārint, nu-
 di, cunctiarumq; rerum ino-
 pes: hæc inquam quum
 referrent, mihi quidem viz
 si sunt permulta præ pu-
 ego

ἴσχυρὰ καὶ ἄλλα, καὶ τιν' ἄλλα
 ἐκ τῶν λόγων ξιωτιθῆς, ἐνεί-
 σσο πρὸς οὐτὰ τοῖς τοιαύταις
 ξυνοσίαις· ἃ ἔκ ὀκνήσωσι
 πάντῃ, ὧ καὶ Τιμόκλῆς δι-
 ξελθεῖν. Δοκῶ γὰρ μοι ἐκ πολ-
 λῶ ἴσθαι κατανυγνομένης, σε τὸ
 τῷ βίῳ ἐπιβουλεύσῃ. καὶ
 πρῶτόν γε, ὀπλιῶκα περὶ τῶν
 τοιούτων ὁ λόγος· ἐνέπεσον,
 εἴτα ἐπιθέοι τις τῶν παρόν-
 των πᾶν τοιαύτων μισθοφο-
 ρῶν, τεισοδύαμονας εἰν ἡ-
 γων, οὗς μὲν τὸ τὸς φίλους
 ἔχειν τὸς ἀείους ῥωμαίων, καὶ
 δευτέρῳ δέπνα πολυτελή καὶ
 ἀσύμβολα, καὶ οἰκῆν ἐν κά-
 λω, καὶ ἀφθρητῆν μὲν τὰ πά-
 σις ῥαεσάνυς καὶ ἡδονῆς, ἐπι-
 λακοῦ ῥάγους, ἢ τύχοι, ἐ-
 ξυπλιάζουσας, πρὸς ἐτι καὶ μι-
 σθὸν τῆς φιλίας, καὶ ὧν εὖ
 πάσχοι, τῶν λαμβάναν
 οὐκ ὀλίγον δεῖν, ἀτεχνῶς
 γὰρ ἀσπορα καὶ ἀνύροτα τοῖς
 τοιούτοις τὰ πάντα φύνουσαι.

ὅποτε
 τὲ libeat) resupinatos. Insuper ob hanc amicitiam, obq̄
 commoditates, quibus afficiuntur, etiam mercedem cape-
 re: id verò non medioere videri. Isthis enim haud dubiè,
 d'cirra sementē ac culturam (quod aiunt) cuncta provenire.

ego etiam illa, præterea au-
 tem et alia nonnulla ex illo-
 rum narrationibus conies-
 elansprehendi quicquid
 ærumnarum cum eiusmodi
 conuictibus coniunctum est.

Quæ quidem omnia haud
 grauabor, optime Tin. ocles,
 tibi percensere. Iampridem
 enim mihi videor animad-
 uertisse, te de capeffenda hac
 vitæ ratione cogitare. Nam
 olim quæ his de rebus sermo
 incidisset, mox ex his qui præ-
 sentes erant, quispiam mer-
 cenarium hoc vitæ genus lau-
 dare cepit: fortunatissimos
 eos affirmans, quibus conti-
 gisset horum vitæ familiaris-
 tate, qui apud Romanos es-
 sent optimates: tum conui-
 uijs adesse opiparis, idq̄ im-
 munes: præterea splendidis
 in ædibus diuersari: tum pe-
 regrinari omnigena cum
 commoditate voluptateq̄,
 alba interim in rheda (si for-

ὁπότι δὲ ταῦτα καὶ τὰ λοιπὰ
 ταῖς ἡμέραις, ἰσώρων ὅπως ἐκλή-
 νησι πρὸς αὐτὰ, καὶ πάντων σφό-
 δρα πρὸς τὸ δεικνῆσαι ἀναπέ-
 τάμνητον παρ᾽ ἑαυτὸν τὰ σώμα.
 ὅς οὐ τὸν ἡμέτερον ἑαυτῶ-
 θις ποτὲ ἀνάτιον ἢ μὴ δὲ ἴ-
 χουσι λέγειν, ὡς ὁραῖντες σιτη-
 κικῆτο μετὰ τῆς καείδου ἄγε-
 κιστον καταπαίνοντά, ἐν ἐπι-
 λαβόμεθα, ὅδε πρὶν ἰμω-
 σᾶν ὅτι λαμῶν κενεσάμεν,
 ὅδε προειδόμεθα ἑαυτῶν ἀπα-
 ειμένα ἴσθαι ἐξ ἡκκομῆς καὶ ἰμ-
 πικυότου, ἢ δὴ συρόμενον,
 καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον
 ὁρᾶν, ὅτι δὲ ἐν ὄφει, ἰσῶ-
 τον ἐπιδακρύμενον. ὅπως μὴ
 ταῦτα λέγῃς ποτὲ, πάντων ἀ-
 λογα, λέω λέγειν, καὶ ἄφ-
 κησάμεν, ὡς ἐν ἀδοκῆσθαι,
 μὴ περὶ μὲν ἑαυτῶν, ἀκούειν
 ἐξ ἀρχῆς πάντων, καὶ τὸ δι-
 κτυόμην αὐτὸ, καὶ τῶν κέρ-
 των τὸ ἀδίζουσαν ἐν ὄφει
 ἐπισηοῦς, ἀπὸ μὴ ἐν ὄφει
 ἐκ τῶν μυθῶν προεισιστόπων.
 καὶ τῆς ἀγκίστρος δὲ τὸ ἀγκύλον,

Hæc igitur atque id genus
 alia quum audires, animad-
 uerti quemadmodum ad ea
 inhaueris, quàmquã auidẽ ad
 escam os apertum porreze-
 ris. Proinde ne quid mihi cer-
 tum in posterum possis im-
 putare, neque expostulare
 queas, quod quum te conspi-
 ceremus tantum vnã e cum
 esca deglutientem hamum,
 non reuocaremus, neque
 priusquam in guttur demer-
 getur, reuulserimus, ne
 que præmonuerimus, verum
 posteaquam cessassemus, do-
 nec eo iam adactio atq; infixo
 trahi iam ac vi duci conspi-
 ceremus, tum quum nihil o-
 pis afferri possit, frustra ad-
 esse nos, atque illachrymari:
 hæc inquam ne quando pos-
 sis dicere (quæ si dicantur,
 merito profecto dicantur,
 neq; à nobis refelli possent,
 quo minus peccasse videre-
 mur, ut qui prius ista non in-
 dicassemus:) audi nunc or-
 dine omnia. Ac rete qui-
 dem ipsum cuiusmodi sit, quàmque nullum habeat exi-
 tum: non intus medijs in sinibus inuolutus, sed foris turo
 atq;

ἢ τὴν ἐς τὸ ἔμπαινον ἔσκόλο-
 ῖν ἢ ἀναστροφῶν, ἢ τὴν τριάντων,
 τὰς ἀκμὰς ἐς τὰς χεῖρας λα-
 βῶν, καὶ πρὸς τὴν γνάθον πε-
 φουρημένον ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν, ἢ
 μὴ πάντων ὄξια, μὴ δὲ ἄφροντα,
 μὴ δὲ ἀνιστὰ ἐν τοῖς πράγμα-
 σι φαίνεται βιάως σπῶντα ἢ
 ἀμείχως, ἀντιλαβανόμενα,
 ἢ μὴ ἐν τοῖς δειλοῖς, ἢ δὲ
 τὸ πᾶν ὄσιον, ἀνάγκασται, σαυ-
 ρὴν παρακλήσας θαρσύνει, ἐπι-
 λέγει τὴν ἄγρην, ἢ θέλει, κατὰ
 πρὸς τὸ πάρος, ὄσον περιχραντῶν
 τὸ δειλῶν. ἢ πᾶσι τὰ ἢ ὅπως
 λόγῳ, τὸ μὴ ὄλοντος διὰ
 σι, ἀλλὰ ἀπὸ ἔργων τῶν
 φιλοσόφων ἢ μὴ μόνων,
 ἢ ὅπως σποδαῖον τὴν
 προαίρεσιν προέλοντο ἐν τῷ
 βίῳ, ἀπὸ ἢ πρὸς γραμμα-
 τιστῶν, ἢ ἑστῶν ἢ μυστι-
 κῶν, ἢ ὄλων τὴν ἐπισημα-
 σιάντων, ἢ μισθοφόρων ἀ-
 ξιωματῶν. καὶ τῶν δὲ ὡς, ἐπι-
 πρὸς ὄντων, ἢ ὁμοίων τὴν συμ-
 βάντων ἢ ἅπασιν, δειλῶν ὡς
 ἐκ ἐξάρτησιν, ἀσπίδων δὲ τὰ
 αὐτὰ ὄντα γίνονται τοῖς ἐπι-
 cere proposuerūt. Ceterum quum omnia sint inter istos com-
 munita, eademq; prorsus accidunt omnibus palam est, phi-

atq; per otium antè contem-
 plator, vñci aris aculeū, re-
 flexā hāmi aciem, ac triden-
 tis cuspides manu tentās ma-
 leq; admotas f̄ experiens.

Quod nisi vehementer acu-
 ta, nisi sic illigntia, vt effu-
 giendi nulla sit facultas, nisi
 dira vulnēra faciura videan-
 tur, acruer trahentia, & inex-
 plicabiliter retinentia : nos
 quidem inter formidolosos,
 atq; ob id etiam pauperes fa-
 melicosq; abscrito ipse ve-
 rō sumpta fiducia, venatum
 istum, si videtur, aggreditor,
 & Lari in morē totam escam
 hiatu deglutiens. Atq; in v-
 niuersum quidem forsitan
 tua causa omnis hic sermo
 dicitur: h̄ quanquā nō solūm
 de vobis philosophis, aut his
 quicunq; viue institutum
 sibi delegerunt: cum virtutis
 studio coniunctius, verume-
 tiam de grammaticis, rhetor-
 ricis, musicis, breuiter de om-
 nibus, q̄ in doctrina profes-
 sione versari, questumq; fa-
 2
 losopho-

λοδοφούσιν, ἢ τῶν ὁμοίων
 τοῖς ἀποῖς ἀξιοῦντο, καὶ μη-
 ἄρ αὐτὸς σιμνότερον οἱ μι-
 θοδοῦται ἀγοισιν. ὅ, τι δ' ἄν
 οἰῶ ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιπρὶ
 ζουεῖσιν, τὸ τὸν αὐτῶν μά-
 λιστα μὴ οἱ ποιοῦντων αὐτοῖ,
 ἔπειτα δὲ οἱ πομπρῶν αὐ-
 τῶν, δίκαιοι ἔχουσιν. ἐγὼ δ' ἄ-
 νατι, ἢ μὴ ἀδικεῖσιν καὶ
 παρρησίας ἐπιτιμον τί ὄσι.
 τὸς μὲν τοῦ ἄλλου πρῶτος,
 οἶον γυμνασῆς τινος, ἢ ἡδ-
 λακας ἰδιώτας, καὶ μικροῦς
 τὰς γνώμας, καὶ ταπεινὸς αὐ-
 τόθεν ἀνθρώπους, ὅτι ἀπρὸς
 πρῶτον ἄξιον τῶν τοιοῦτων συ-
 νοουσιῶν (ὅτι ἔστιν ἄν παρ' αὐτῶν)
 ὅτι μὴ ἀτιμῶν καλῶς ἔχουσιν,
 μὴ ἀπληρομῆτους τῶν μι-
 θοδοῦν, ἢ καὶ πάντων πομπῶν
 πρῶτον αὐτῶν: ἐπιτιμῶ-
 δισι ἔστι, καὶ ἐκ ἀνάξιοι τῆς
 τοιαύτης ἐστρεφῆς. ἄλλως τε

ὅτι

uictu dehortari, quippe nequaquam obtemperaturos: ne-
 que rursus æquum sit illis vitio vertere, quod non relin-
 quant suos conductores, etiam plurimis ab illis contume-
 lijs affecti. sunt enim ad eam vitæ rationem accommodas
 ei factiq; neque ea videlicet indigni. Præterea ne habeant
 quidem

losophorum conditionē non
 esse à reliquis eximiam, imò
 hoc illis turpius ista contin-
 gere, quem sint cum alijs
 communia, si ij qui condu-
 cunt, non alijs præmijs eos
 quàm reliquos dignos iudi-
 cent, nihilq; magis quàm
 ceteros in honore habeant.
 Sed quicquid erit, quod nar-
 rationis series aperiet, eius
 culpam potissimum in ipsos
 conferre par est, qui eiusmodi
 difaciunt: deinde in eos qui
 talia sustinent. Ego verò cul-
 pari non debeo, nisi fortè
 veritas & libertas in com-
 memorando reprehensionem
 mereatur. Ac reliquum quia
 dem hominum vulgus, pu-
 ta palestricos quospiam, aut
 adultores imperitos, sordi-
 doq; animo ac suoapte inge-
 nio humiles & abiectos ho-
 mines ne operæ precium quia
 dem fuerit ab eiusmodi con-

ἔδ' ἰσχοῖν ἄρ τι ἄλλο, πρὸς ὃ,
 τι καὶ ἀρκλίρωτας αὐτὸς,
 παρέχον αὐτὸς ἐνεργὲς, ἀπ'
 λῶ τις αὐτῶν ἀφελὴ τοῦτο,
 ἀτιχνοὶ αὐτίκα, καὶ ἀργοί,
 καὶ περιπλοὶ ἕσπερ. ἔδ' ἐν οὐ
 ἔτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοισιν
 ἄρ, ἔτ' ἐκάνοι ὑβριστὰ δο-
 κοῖν, ἐς πλὴν ἀμίδια, φασίη,
 ἐνουροῦντο, ἐπὶ γὰρ τοὶ πλὴν
 ἔβριον ταυτῶν ἐξ ἀρχῆς παρ-
 ἔρχοντο ἐς τὰς οἰκίας, καὶ
 ἢ τέχνη φέρον καὶ ἀνέχεσθαι
 τὰ γιγνομένα. περὶ δὲ ὧν
 προῆπον τῶν πεπαιδευμέ-
 νων, ἀξιορ ἀνανακτῆν, καὶ
 παρᾶθαι, ὡς ἐνι μάλιστα, με-
 τάγειν αὐτὸς, καὶ πρὸς ἐλευ-
 θείαν ἀφαιρέσθαι. δοκῶ δ' ἐ-
 μοι καλῶς ἄρ ποιῆσαι, ἐὰν τὰς
 αὐτὰς, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοῖδ'
 τὸν βίον ἀφικνουῦνται τινὲς,
 παρῆξιν ἰσθῶς, δάξουμι ἢ πᾶς
 νυ βιάους, ἔδ' ἀναγκάας.
 ἔτω ἦν ἄρ αὐτοῖς ἢ ἀρλογία
 προαναερότο, καὶ ἢ πρῶτη ἴ-
 πόθεσις τῆς ἐθελουσίαιας. οἱ
 μὲν δ' ἢ ποιοῦν πλὴν πρῶτα, καὶ
 ces esse demonstrauero. Siquidem eo pacto omnis illis præri-
 pietur excusatio, sumusq; ille titulus, quo sua spontaneam ser-
 uitutem solent obtexere. Iam igitur plerique paupertatem et

quidem aliud quippiam ad
 quod sese conuertant, et in
 quo sese exercent, adeo ut si
 quis eam vitam illis adimat,
 ignaui illi, consilijq; in-
 pes, desidiosj atq; inutiles red-
 dantur. Quamobrem nec i-
 psi rem aliquam indignam
 patiuntur, nec illi contus-
 meliosè facere videantur, si
 (quod aiunt) in matellam im-
 minxerint. Etenim ad eas i-
 psas contumelias iam inde
 initio præparati, conferunt
 sese in familiam, atq; hæc so-
 la illis ars suppetit, ferre et
 perpeti quicquid acciderit.
 Cæterum eruditorum nomi-
 ne de quibus institueram lo-
 qui, merito indignandum,
 et enitendumq; ut quâ maxi-
 mè fieri potest, eos inde reuo-
 catos, in libertatem vindice-
 mus. Videor autem rectè fa-
 cturus, si quibus de causis se
 quiddam ad hoc vitæ genus cō-
 ferunt, eas causas excussero,
 parumq; idoneas atq; effica-

τῶν τῶν ἀναγκαίων χρέων
 προβέβηκοι, ἰκανὸν ἔτο πρὸς
 κάλυμμα, ἰούσα προβέβηκε
 ἢ πρὸς ἢ βίον τῶν αὐτομο-
 διάσ, καὶ ἀφ' ἧσιν αὐτοῖς νο-
 μίσασιν, ἀλλ' οἷον, ὡς ξυγγώ-
 μης ἄξιον παῖσι, τὸ χαλι-
 πῶτα ὄν τ' ἐν ὄβριον τῶν πε-
 νίαν ἀφ' ἧσιν ἰητῶν. ἔτα
 ὁ Θεόγνης πρόχειρ ὅ, καὶ πρὸς
 λυτὸ, Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πρὸς δει-
 δυμῶν ὅ, καὶ ὁ ἄλλοι δει-
 μῶτα ἵππερ τῆς πρὸς οἱ ἀγνο-
 νεῖσιν τοῦν ποιητῶν ἐξ ἧσιν ὄ-
 χασιν. ἐγὼ δ' ἂν μὲν ἰσθῶν
 αὐτὸς φησὶν τινα ὡς ἀληθῶς
 τῆς πρὸς ἐνείσομοις ἐν
 τῶν τοῦτων ξυνομιῶν ἔν ἄν-
 ἵππερ ἢ ἄλλοι ἐπὶ θεῶν ἐμι-
 κρολογεῖται πρὸς αὐτὸς, ἐπὶ
 δὲ (ὡς ὁ καλὸς πον ῥήτωρ ἐ-
 φη) τοῖς τῶν νομῶν αὐτῶν
 οἱ εἰκοτὰ λαμβάνουσι, τίς ἐ-
 τι μικρὰν, μὴ δ' ἔτι καὶ πρὸς
 τῶν καλῶς βιβλιῶν αὐτῶν
 ἡν αὐτὸς, ἀλλ' ἡμῶν οἰμοί-
 ας αὐτοῖς ἢ ἀποθέσας τῶν βί-
 σιν

πρὸς

rerum necessariarum ino-
 piam proponunt, atque eam
 umbram satis idoneam exis-
 stimant, qua suum factum
 praeterant, quod ultro ad eam
 vitam accesserint: ac sibi suf-
 ficere credunt, quum aiunt
 se quiddam ignoscendum fa-
 cere, qui id quod est in vita
 molestissimum, nempe pau-
 pertatem studeant effugere.

Postea^l in promptu Theos-
 gnis, atque illud plurimum in
 ore. ^m Nā quem unquam virum
 paupertas enecat. ὅ si qua
 alia terricula abiectionis
 quique Poeta de paupertate
 prodiderunt. ⁿ Equidem si vi-
 dere ex huiusmodi conuictu
 paupertatis effugium aliquod
 verè contingere, non admo-
 dum anxie cum eis de vehe-
 menter amplectenda liber-
 tate disceptarem. At postea-
 quam eiusmodi quaedam acci-
 piunt, cuiusmodi sunt agro-
 tantium alimenta (quemad-
 modum egregius ille dixit ora-
 tor) qui queant effugere, quò

Semper

πρῶτα ἢ ἄς ἀή, ἢ τὸ λαμβά-
 νειν ἀναγκάων, καὶ ἀπόθετον
 ἔδειν, ἢ ἰκετόν ἰς φυλακίαν.
 ἀπὸ τὸ δουθεῖν, κέιν δουθῆ,
 κέιν ἀθρόως δηθηθῆ, πᾶν ἀ-
 κειδῶς, καὶ ἴχθῆς ἰνδῆως ἰα-
 ταναρίσκου, κακῶς δὲ ἔχει,
 μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορμὰς
 ἰπνοῦν, αἰ τὴν πωρίαρ τυρο-
 σι, παραδοχῆσαι μόνον αὐ-
 τῶν, ἀπὸ αἰ τέλειον ἰξαρήσ-
 σι, ἢ ἰπῆρ γέ τ τοῖτον, ἢ ἰς βα-
 θυκίτια πῶνδρ ἴσως ἔπιπῆρ
 ἰδεα, ἢ Θύονι, καὶ πεπῆρ,
 ἢς φῆς, κατ' ἰλιθάτων, ἢ δὲ
 τις ἀή σῆγης, ἢ ἰνδῆς ἢ ἰπ-
 μιθῶν, οἷον πωρίαρ αὐ-
 τῶν τῶτω δὲ πῆφουγῆσαι, ἐκ οἷ-
 σα πῶς ὁ τοῖτον ἔκ ἀν δό-
 ξαγῆσαι ἰξαπαῖα. ἀπὸ δὲ
 πωρίαρ μὴ αὐτῶν ἐκ ἀν φοδη
 θῶναι, ἢ καταπαζῶν φά-
 σιν, ἢ ἰδιωάνθ τοῖς ἀπὸ
 ὁμοίως πορῶν, ἢ ἰποῖσιν
 τὰ ἀληθῆ, ἢ ἰπνοῦν
 κῆσαι ἢ αὐτοῖς τὰ σώματα,
 ἢ ἰπὸ γῆρας, ἢ ἰπὸ νόσων
 ἢ πῶν δὲ ἰάσιν οὐκ ἔχον,
 modò reliquorum hominum in morem possint suo labore
 suaq; industria sibi victum suppeditare : at nunc sibi fractas
 esse corporis vires, seu semo, seu morbis : eoq; ad eam vitam

Semper enim manet pau-
 per, semper accipiendi neces-
 sitas: nihil quod seponatur, ni-
 hil superest quod reseruetur:
 verù quicquid datù fuerit, vt
 detur, vt vniuersum etià ca-
 piatur, prorsus omne infumi-
 tur, ita tamè, vt ne id quidem
 in vsus sufficiat. Rectius au-
 tem futurù fuerat, si nequaquã
 causas eiusmodi cõmimiscere
 tur, quæ paupertati seruati a-
 lunisq; atq; eatenus duntaxat
 opitulantur, verù quæ illam
 tandè aliquando tollant. Ac
 forsitan tibi hoc volebas
 Theogni, quò diceret eam in
 altum mare, ac præruptis de-
 scopulis præcipitè dari oport-
 tere. Quod si quis semp pau-
 per, semper egès, cum semper
 mercede conductus mereat,
 hoc ipso sese arbitretur ausu-
 gisse paupertatem: nõ video
 quò fieri possit, quò minus
 hic ipse sese fallere videatur.
 Rursum aliq negat sese pau-
 pertatem formidaturos, si

πλὴν μισθοφορᾶν, ἀπλωτηκέ-
 να. φέρ' οὐδ' ἰδῶμεν εἰ ἀληθῆ
 λέγουσι, καὶ εἰ ἐν τοῦ βίου πε-
 ριγίνονται αὐτοῖς τὰ διδόμε-
 να, μὴ πολλὰ, μὴ δὲ πλείω
 τῶν ἀλλῶν ποιοῦσιν. ἐν γὰρ
 τῷ ἄρ' εὐκρίτα εἴη ταῦτά γε,
 μὴ πονήσαντα μὴ δὲ λαμόν-
 τα, ἔτοιμον ἀργύριον πα-
 βῆν. τόδε δὲ καὶ ἐν ῥηθῶναι
 κατ' ἀξίαν ἀδύνατον, το-
 σαῦτα ποιοῦσι, καὶ κέρεινε-
 σιν ἐν ταῖς συνουσίαις. ὡς
 πλείον' ἐν ταῦτα, καὶ ἐπι-
 τοῦτο μάστιγα τῆς ὑγείας ἀε-
 ῖσαι, μνείων ὄντων ὁσημέ-
 ρα τῶν ἐπιτελεύτων τὸ σῶ-
 μα, καὶ πρὸς ἐσχάτῳ ἀπό-
 γνωσιν καταπονούτων. λέ-
 ξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσέ-
 κειναι καρῶν, ἐπεὶ ἄρ' καὶ τὰς
 ἀλλὰς αὐτῶν δυσχερέας διε-
 ξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἵκα-
 νον μὲν ἀποδέξασθαι, ὡς οὐδ' οἱ
 εἴη ταῦτ' ἡλιθίως αὐτοῖς
 εἰδῆσθαι διδοῦσαι πλὴν πρόφα-
 σιν, ἀληθῶσις ἄρ', λοιπὸν
 δὲ

qui se aiunt hac de causa in servitutem addicere sese, ne istos
 quidem vera dicere. Superest iam ut eam causam referamus,
 quæ quidem ut est verissima, ita ab illis minimè profertur:
 nempe

mercenariam, facile videli-
 cet atque commodam consu-
 gere. Age igitur, inspiciamus
 num vera prædicent, & num
 ea quæ dantur, ex facili illis
 suppetant, ac non multò, neq̃
 adeò maiore labore cõsistent,
 quàm vulgo suus victus. Nã
 id quidem etiam vois expe-
 tendum, uti circa laborem,
 citra sudorem. nullo negotio
 paratum argẽtum accipias.
 Verùm quàm hæc absint à ve-
 ro, istud profectò ut dignum
 est, ne dici quidem satis po-
 test: tantum laborum, tan-
 tum sudorũ in eiusmodi con-
 uictibus exhauriendum, ut
 hic ne valetudo quidem ad
 id par sit, quippe quum quo-
 tidie sexcenta nõ desint nego-
 cia, quæ corpus conficiant,
 atq̃ extremam vsque dese-
 ctionem delassent. Verũ hæc
 suo loco dicemus, quum etiã
 reliquas illorum incommodi-
 tates commemorabimus. ¶ In
 præsentia sat erit ostendere,

δὴ καὶ ἀληθεύον μὲν, ἡμισυ
 δὲ πρὸς αὐτῶν κερδόμενον,
 ἡδονῆς ἔνεια, καὶ τῶν ποικίλων
 ἢ ἀθρόων ἐπιπόδων, ἐπιπόδων
 αὐτοῦς εἰς τὰς οἰκίας, κατα-
 πλαγέντας μὲν τὸ πλεῖστον
 χρυσῶν, καὶ τοῦ ἀργύρου, ἐν
 δαιμονήσαστας δ' ἐπὶ τοῖς δέ-
 πνοις, καὶ τῇ ἀπὸ τρυφῆς ἐπι-
 σαντας δ' ὅσον αὐτίκα χαν-
 δὲρ ἔδραρ ἐπισομίζοντες, σί-
 κω τῶν χρυσίου. ταῦτα ἰσά-
 ρα αὐτοῦς, καὶ δούλους αὐτ'
 ἐλευθέρων ἴδιων, οὐχ ἡ τῶν
 ἀναγκάων χρεία, λὺ ἔφα-
 σκορ, ἀπ' ἡ τῶν πικρῶν ἀνα-
 κείων ἐπιθυμίας, καὶ τῶν πολ-
 λῶν καὶ πολυτελέων ἐκείνων
 ἴδιον. τοιγαροῦν ὡσπερ δι-
 σέριτας αὐτοῦς, καὶ κηκοδαί-
 μονας ἐρασῶν ἐν τῇ χροί τινες,
 καὶ πρὶθωνες ἐράσμενοι, παρα-
 λαβόντες ἰσπερ ἠλικῶς περὶ
 ποσειν, ὅπως ἀεὶ ἐραδιῶσον-
 ται αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀ-
 πολαύσαι δ' τῶν σαδικῶν,
 ἀπ' οὐδὲ μίχει φιλήματ'
 ἀκρου μεταδιδόντες. ἴσασι
 ἔρ' ἐν τῷ τυχεῖν πλὴν δια-
 λυσιν ἢ ἔρωτος γρηγορήντων.
 ταύτων

nempe ipsos voluptatis gra-
 tia, & amplis illis spebus
 incitatos, vltò inuadere fa-
 milias diuitum, auri argen-
 tiq̄ue vim & copiam admi-
 ratos: præterea quòd feli-
 ces sibi videantur ob conui-
 uia, & reliquas eius vitæ de-
 licias: sperantes futurum vti
 mox nemine vetante affatim
 aurum bibant. Hæc nimis
 sunt, quæ illos addu-
 cunt, atque ex liberis seruos
 constituunt: non rerum ne-
 cessarium vsus, quem præ-
 texebant: sed rerum non
 necessarium cupiditas, at-
 que ingentium illarum &
 ampliarum opum admira-
 tio. ^s Enimuerò quemad-
 modum miseros istos atq̄ in-
 felices amantes, callidi qui-
 dam & veteratores amasiij
 receptant, & fastidienter du-
 cunt, lactantq̄ videlicet quò
 iugiter amantes ambiant i-
 psos, atque inferuiant: cæ-
 terum ex amoris fructu ne
 summo quidem osculo imper-
 tiunt. Intelligunt enim, copia
 facta dissoluendum amorem.

τῶν τῶν οὐκ ἀποκρίνοισι, καὶ
 ἡγοτύπως φυλάττουσι. τὰ δ'
 ἅμα, ἐν ἑλπίδι ὅτι ἀὰ τὸν ἔ-
 ρασιν ἔχουσι. Αἰδίασι γὰρ,
 μὴ αὐτὸν ἢ ἀγορεύσεις ἀπα-
 γάγῃ τῆς ἀγαρ ἐπιθυμίας, ἢ
 ἀνέρας αὐτοῖς γένηται. προσ-
 μαθῶσιν ἔρῃ; καὶ ἀπισχυρῶ-
 τι, καὶ ἀὰ ποιήσονται, καὶ χα-
 εῖνται, ἢ ἐπιμυλῶσονται πο-
 συτῶν. ἔτ' ἔλαθον ἀφρο-
 νησάντες, ἔξωροι γυρόμε-
 νοι, ἢ οὗτος ἔ ἱρᾶν, καὶ κῆνος
 ἔ μῆλα δίδουσι, πεπρακτοῦ δ'
 οὐκ αὐτοῖς ἔδωκεν, ἢ ἀπαντῆ ὅτι
 βίῳ, πέρα ἔ ἑλπίδος, τὸ ἢ δὲ
 δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίας ἀπαντα
 ἵπομέναν, ὅ πάνυ ἴσως ἔπα-
 τιορ, ἀπὸ συγγνώμης, ἢ τίς ἢ
 δονῆ χαίρει, καὶ τῶν τῶν ἔξ ἄ-
 παντος θρασύνη ὅπως μὴ ἔξ
 αὐτῶ, καὶ τοι ἀσχεδὸν ἴσως, καὶ
 ἀνδραποδῶδες, ἀποδῶδε δὲ
 τῶν τῶν ἑαυτὸν ποτὸν γὰρ ἢ
 δίων ἢ ἐν ἑλευθερίας ἡδονῆ.
 ὅμως δ' ἔν ἑχέτω τινὰ συγγνώ-
 μῃ αὐτοῖς, ἢ ἐπιγυγάνοιτο.

τὸ
 luptas quæ ex libertate percipitur, multò suavior est, quàm
 ea quam ille libertatis iactura seclatur. Attamen hoc quom
 que aliquo pacto ignoscendum illis sit, si modò consequantur.

Verum.

id igitur ne fiat, præcauent,
 diligentēq; sui copiam sub-
 trahunt. Alioqui spe semper
 retinent amātem, metuentes
 ne desperatio minuat cupidi-
 tatis ardorem, amātemq; ab-
 se alienet. Proinde semper ar-
 rident, pollicenturq; semper
 facturi sunt, semperq; gra-
 tificaturi: semperq; ingen-
 tium sumptuum rationem ha-
 bituri: donec imprudentes
 ambo senuerint, atque utriq;
 iam præterierit ætas, huic ad
 amandū, illi ad dādum: atq;
 ita omni vita nihil illis pera-
 ctum est ultra spem meram.
 Atqui voluptatis cupiditate
 nihil non ferre, id quidē for-
 sitan nō vsque adeo vitio vers-
 tendū: quim magis venia dan-
 da, si quis voluptate capia-
 tur, ὅ hanc unde quaq; con-
 seclatur, quò possit ea potis-
 ri: quanquam turpe forsan
 ac seculare, si quis ea gra-
 tia semet in ius tradat alie-
 num: propterea quod vo-

τὸ δ' αὖ ἡδονῆς ἐπιπόδα μόνον
 ποτὸς ἀδίας νομίζεσθαι, γὰρ
 ποῖον οἶμα καὶ ἀνόητον, καὶ
 ταῦθ' ὀρθῶς ὡς οἱ μὲν πόντοι
 σαφεῖς ἢ πρόδηλοι, ἢ ἀναγκαῖοι,
 καὶ οἱ, τὸ δ' ἐπιπόδα μόνον ἐκεί-
 νο, ὃ, τι δὴ ποτὲ ἐστὶ τὸ ἡδύ. ὅ-
 τι ἐκείνο τὸ πῶ τοσούτου χόου,
 προσέτι δὲ οὐδὲ γρηγορήσει
 οὐκίμ, ἢ τις ἐκ τῆς ἀληθείας
 νομίζοιτο. οἱ μὲν γὰρ ὅδυσ-
 σείας ἐταῖροι, γλυκῆν τινα τῆ
 ζωτὸν ἐθιόντων, ἡμέτερον τῶν
 ἀκωρον, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡ-
 δύ, τὸ καλῶς ἐχόντων καὶ φρό-
 νων, ὡς ἐπὶ πάντι ἀπορ. ὅ αὖ-
 τὸ ἡλίθυ τῶ καλῶ, πρὸς τὸ ἡδύ
 ἐκείνο τὸ ψυχῆς διατριβέσεως, τὸ
 δὲ λιμῶν ξυβόνα, παρὶς αὐτὰ
 ἄνω τῶ ζωτὸν ἐμφορμμένω,
 μηδὲρ μετὰ δὲ δούλι, καὶ ἐπι-
 στα μόνον τῶ λιμῶν αὐτὸ παρὰ
 γὰρ σαθὰ καὶ ποτὲ δὲ δόδι, τὸ κα-
 λῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιτε-
 λησμένων, Ἡράκλεις ὡς κατὰ
 γέλασον, ἢ πληγῶν τινων ὀ-
 μεικῶν ὡς ἀληθῶς δειόμηνον.

τὰ

do degustandam lotum porrigat: assisat inquam ad hunc
 modum, recti atque honesti oblitus, dii boni quam hoc ridi-
 culum, planeq; verberibus quibusdam Homericis dignum.

Ergo

Verumenimvero ob solam
 voluptatis spem multas per-
 ferre molestias, equidem et
 deridiculi arbitror et stul-
 tum, maxime quum videant
 labores certos esse, manife-
 stos, et ineuitabiles: porro il-
 lud quod speratur, quod qui-
 dem nihil aliud tandem est
 quam voluptas, ne tam longa
 quidem tempore contigisse,
 praetera autē nec verisimile
 videri ut contingat aliquādo,
 si quis modò rem recta repue-
 rit via. At ^u Vlysis quidem
 socy, dulci quadā gustata lo-
 ro, reliqua negligebant, ac p-
 senti voluptate delinuti, hone-
 stia continebant, ut nō pror-
 sus cum ratione pugnarit in
 illis honestatis obliuium: nimi-
 rum animo voluptatis illius
 sensu occupato. Verum si qs
 famelicus alij cupiam loto
 sese ingurgitanti, neq; quic-
 quam inde impertienti assii-
 stat, idq; solā ob spem, quod
 credat fore ut et ipsi aliqūd

τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυ-
 νουσίας αὐτοὺς ἄγοντα, καὶ
 ἀφ' ὧν αὐτοὺς φέροντες ἐπι-
 τρέπσοι τοῖς πλείοσις χεῖρα
 πρὸς ὃ, τι ἂν ἰθελῶσι, ταῦτά
 δεῖν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τέτρω-
 πηλῶ, ἢ μὴ κἄκείνων τις μεμ-
 νῆσθι ἀξιώσῃ, τῶν καὶ μόνων
 τῆ δόξης ἰπαρομένων τοῦ ξυ-
 νεῖναι ὀνηπαρίθμιας τε καὶ ὀ-
 παρῦφοις ἀνδράσι. ἄσι γὰρ
 οἱ καὶ τοῦτο περιόπιστον, καὶ
 ὑπὲρ τὸς πολλοὺς νομίσοισιν.
 ὡς ἔγραψε τὸν μὲν ἴδιον, οὐδὲ
 βασιλεῖ ὧν μὲν ἀλλο αὐτὸ μό-
 ρον σωῆναι, καὶ σωθῶν ὀρα-
 δα, μηδὲρ χρεῖσθιν ἀφελῶν
 τῆς ξυνοσίας, ἀξιάμην ἄν.
 τοιαύτως δὲ αὐτοῖς τῆς ἀποθέ-
 σιας οὐσίας, φέρει ἡδὲ πρὸς ἡ-
 μᾶς αὐτὸς ἐπιστοπῆσομεν, οἷα
 μὲν πρὸ τ' ἀσθελεῖν καὶ τυ-
 χῆν ἀπομύσσειν, οἷα δὲ ἐν
 αὐτῷ ἡδὲ ὄντες πάσχοισιν· ἐ-
 πι πᾶσι δὲ, ἢ τις αὐτοῖς ἡ κα-
 ταστροφὴ τ' ὀράματος γίνεσθαι.
 ὅ γὰρ ἀπὸ ἐκείνῳ γε ἀπὲρ δεῖν,
 ὡς

Ergo quæ istos ad diuitum
 convivium adducunt, & qui
 bus impulsi sese illis dedunt,
 ad quodcumq; libitum fue-
 rit utendos, hæc sunt, aut
 hic fermè simillima. x
 Nisi si quis & illos come-
 memorandos esse iudicat,
 quos hæc una res ad id com-
 mouet, quòd gloriosum ar-
 bitrantur cum illustribus at-
 que opulentis viris habere
 consuetudinem. Sunt enim
 qui hoc quoque præclarum
 ac magnificum, supraq; ple-
 bem esse existiment. Nam
 ego quidè, quod ad me pros-
 prie attinet, recusarim vel
 Y cum Persarum rege con-
 uivere duntaxat: convictor-
 que videri, si nullus ex eo
 convictu fructus ad me re-
 deat. Quum itaque causa
 eius vitæ suscipiendæ sic il-
 lis habeat, age iam conside-
 remus apud nosmetipsos, pri-
 mum cuiusmodi sint illis per-
 ferenda priusquam obine-
 ant: x deinde, cuiusmodi in ipsa iam vita constitui pa-
 tiantur: postremò, quæ tandem catastrophe, quis fabu-
 le exitus illis contingat. Neque enim illud dicere possunt,
 hæc

ὡς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, ἔνλη-
 πλαι γένηται, καὶ ὁ πόνος δὲ κούφ' ἴ-
 πονος, ἀλλὰ θελήσῃσιν δὲ μόνον, εἰ
 τὰ σοι ὑπερακταὶ τὸ πᾶν ὄν-
 μαρῶς, ἀλλὰ πολλῆς καὶ ἰσχυ-
 ρομένης, σωεχῆς δὲ ἰσχυρῶς
 λίας, ἔσθ' ἂν ἰξάνισα μινον,
 πειμίνον ὠθεμίνον, καὶ ἀρ-
 κητόμινον, καὶ ἀνάσχωτορ ἐ-
 νίοτι, καὶ ὀχληρὸν δοκῶντα ὑπὸ
 θυρωρῶ, κακῶς συνείσοιτι, καὶ
 ὄνομακλήτοισι λιβηῶ ταπτό-
 μινον, καὶ μισθὸν τιλῶντα τῆς
 μνήμης τῶ ὀνόματι. καὶ μὲν
 καὶ ἰδῶντα ὑπὲρ πῶ ὑπάρχου-
 σαν διωάμιρ ἐπιμεληθῆναι
 καὶ πῶς τὸ τῶ θεραπευομίνου
 ἀξίωμα, καὶ χρώματα ἀρεῖ-
 ὄσα, οἷς ἂν ἐκείν' ἴδῃσιν, ὡς
 μὴ ἀπάσθης, μὴ δὲ πεισθῆναι
 βλητόμινον, καὶ φιδόπῶς
 ἴπποδα, μάλλον δὲ ἀγέοδα,
 ὑπὸ τῶν οἰκῆτῶν πεισθῶν μί-
 νον, καὶ ὡσπερ τινα πομπῶν
 ἀναπηρῶντα, ὃ δὲ οὐδὲ πει-
 βληταὶ πομπῶν ἰξῆς ἡμερῶν.
 ἢν δὲ ποτι καὶ τὰ αἰεταὶ πρᾶ-
 ξῆς, καὶ ἰδῆσιν, καὶ προσπαθεῖ-
 σαι ἐρηταίτι, ἢν ἂν τύχῃ.

hæc tametsi molesta sint, ta-
 men assuesci facile, neq; ad id
 multo opus esse labore: A fac
 esse si velis modò, postea reli-
 qua omnia factu fore facilia.
 Imò necesse est vi B primum
 diu sursum ac deorsum cursu
 tes, manè excitatus asidudè
 pro forib. obuerferis, vt pdu-
 res quò protruderis, quò exclm-
 deris, quò improbus interdū
 atq; importunus videris, cum
 ianitori malè Syriassanti, ac
 nomenclatori Libyco subijce-
 ris, quòq; nominis tui memo-
 riâ mercede redimere coge-
 ris. Quinetiâ vestitus tibi est
 apparadus supra tue rei fa-
 cultate, pro dignitate eius cu
 ius cōiuctū ambis: deligendus
 color quo ille potissimū gau-
 deat, vti ne diserepes, nèue o-
 culos illius offendas. C Po-
 stre mò vt gnauer affectère
 necesse est, vel antecedas po-
 tius, a famulis protrusus, ac
 veluti pōpā quādā expleas, at
 ille interim cōplures iam dies
 ne aspicit qdè te. Quòd si qñ
 res tibi felicissimè verterit, si te respexerit, si accersuerit, dix-
 ritq; quicquid illud fuerit, quod illi fortè in buccam venerit:

τότε δὴ τότε πολλὸς μὲν ὁ ἐξ
 Ἰδρῶς, ἀθρόοι δὲ ὁ ἰλιγγῶ, καὶ
 τρώοι ἀκαίροι, καὶ γίλωσ
 τῶν παρόντων ἐπὶ τῇ ποσειᾷ.
 καὶ πολλὰς ἀπὸ κρήνης δὲ
 οὐκ ἴσως, ὁ βασιλεὺς τῶν Α-
 χαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες ἦσαν
 αὐτοῦ, λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χεῖρ
 σοὶ ἀδῶ ἐκάλεσαν, οἱ δὲ ἑλ-
 ληνοὶ δειλίαν, οἱ δὲ κακοή-
 θεις ἀπειδύσαν. οὐ δ' οὐκ
 ἐπισφαιροῦσά τις παραβῆς τῆς
 πρώτης φιλοπροσωπίας, ἀπῆλ-
 θον καὶ ἀδικήσας σταντὴ πολλ-
 λὴν τῶν ἀπόρων, ἐπαδῶν
 δὲ πολλὰς μὲν ἀπνοῦς νύκ-
 τας ἰαύσης, ἤματα δ' αἶμα-
 τόφρα διαγάγεις, οὐ μὰ Δία
 τῆς Ἑλένης ἔνεκα, ὃ ἢ τῆ Πειά-
 μις Περσάμων, ἀλλὰ τῶν ἐλ-
 ληνοῦν πᾶσι δόλοισιν, τὴν
 ἡμεῖς δὲ καὶ τραγικῶν τινῶν
 θεῶν σφισάντων, ἔξιστασι
 τούτων ἔθνη ἠοῖδα τὰ μαθή-
 ματα. καὶ ἴσως μὲν πολλοῖο ἢ
 σφαιροῦσά οὐκ ἀνδρῶς, ἰσπανο-
 μένω καὶ ὀδοῦσά μόνιμω.

τοῖ

N iam illud restat, ut exploreris, excutiarisq; num literas no-
 ris. Atque ea quidem disceptatio non iniucunda est ipsi di-
 uitii, quippe qui laudatur interim, ac felix esse praedicatur.

Ceterum

tum denique, tum plurimam
 sudor, tum multa oculorum
 caligo, tum intempestiva tre-
 pidatio, tum sanne eorum
 qui adsunt haesitationem tuam
 ac perplexitatem ridentium.

Qua quidem non raro acci-
 dit; ut quum oportuerit re-
 spondere quis fuerit rex A-
 chiuorum; mille naues illis
 fuisse respondeas. Atque id
 si quis sunt modesti, pudorem
 vocant: immodesti timidi-
 tatem nominant: improbi
 infestiam. Ita fit, ut tu primam
 hanc diuinitatem comitatem, tibi
 periculosissimam expertus, ita
 discedas ut tantam animi
 tui imbecillitate ipse condē-
 nes. Porro ubi multas iam
 noctes insomnes duxeris, ubi
 plurimos dies cruentos ege-
 ris, haud quidem Helena gra-
 tia per Iouem, neq; ob Pria-
 meia Pergama, verum spe
 quinque obolorum. contige-
 rit autem Deus quispiam
 tragicus qui tibi sit auxilio:

τοί δε ὁ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀ-
 γών, καὶ ὑπὲρ ἅπαντ' ὁ βί-
 ος τε πενήθι δολῆ. Ἰπαιστέρε
 χεται γὰρ ἀκάλτως τὸ μὴ δεῖν
 ἀμὲν ἀν καταδελύσασθαι πῶς ἔ-
 πέτερος ἀφροθυμία, καὶ δό-
 ξαυτὰ εἰν ἀδόκιμον. ἀνάγκη
 ζῆνω, ἵς μύνα διαρθρώσασθαι
 ἵότε, τοῖς μὲν ἀντιξωφασμένοις
 φρονῶσα (τίθεσθ' ἔτι καὶ ἄλλους
 εἰν τῶν αὐτῶν ἀντιποιοιμένους)
 αὐτὸν δε πάνα ἐνδεδως ἀρη-
 κίνα νομίσορτα, φερόμενον
 δε, ἢ ἰδιώοντα, καὶ πῶς τὸ
 ἐκένου πρόσωπον ἀτινίσορ-
 τα, καὶ ἂ μὲν ἐμφανίσοιτ' ἔ-
 λεγόμενον, ἀφροθυμνον, ἂ δε
 μηδῶν ἀπόδ, γυγνῶδα, καὶ
 ἐνελπιρ καθιστάμενον. ἐπὶ δε
 ποιοῦς εἰν τοὺς ἐναντία
 σοι φρονουῶτας, καὶ ἄπ οὖς
 ἐντὶ σοῦ τιθεμένους. ἄρ' ἔλα-
 σθ', ὡς περ ἐκ λόγῳ τοξάνων,
 ληθηθῆν εἶτ' ἐν νόσσορ ἀνδρα
 ἐν βαθῆ πάσωνι, καὶ ποσιῶ
 τῆ κόμη ἐξιστασόμενον, εἶ τι
 οἶδῆν ἀφελίμον, καὶ τοῖς μὲν
 ἀποκῶσα ἀδύνα, τοῖς δε μὴ,
 μίσοθ'

sit, virū promissa barba, cana coma, examinari num quid bo-
 nae rei didiceris ὁ ἄλλοις quidem didicisse videri, alius secus.

Superior

Ceterum tibi videtur de vi-
 ta ipsa, deq; omni fortuna
 tum certamen esse paratum:
 propterea quod tibi venit in
 mentem, idq; merito, futurū
 ut alius nemo sit admissurus,
 si prius ab hoc reiectus ac re-
 pudiatius videare. Interim tā
 varias curas distrabaris os
 portet, dum inuides ijs qui pa-
 riter ex æquo te cū examinan-
 tur. Pinge enim ὁ ἄλλοις esse
 qui eiusdem fortunæ tibi sint
 competitores: te verò tibi ἐπι-
 deri cunctia parum absolutè
 respondisse, meuentem inter-
 rim simul ὁ ἄλλοις sperantiē, ac mi-
 serè de illius vultu pendentē,
 qui si quid parum probeat eo-
 rum quæ dixeris, peristi. Sin
 arridens auscultat, hilarescit,
 ὁ ἄλλοις spe bona fulcus consistis.
 Porro consentancū est, E esse
 non paucos qui tibi aduer-
 sentur, atque alios in tuū los
 cum velint inducere. Horum
 vnusquisq; clanculū velut ex
 insidijs in te iaculatur. Iam
 verò illud considera, quale

μίση ἢ τσοῦτῳ χθόνῳ, καὶ
 πολυπραγμοναῖτά σο ἅπας ὁ
 παρακλυθὸς βίῳ. καὶ μίση
 τις ἢ πολιτικῆς ἢ πόθον, ἢ γέ-
 των ἢ τινα ἢ ἐπιτελὸς αἰτίας
 προσκεκρυμένος, ἀνακινώμε-
 νῳ ἄπῃ μοιχόν, ἢ παιδέρα-
 σίῳ, τῶτ' ἰκάνω ἢ τῶν Διὸς
 δειλῶν ὁ μάρτυς. ἄρ δὲ πάν-
 τος ἅμα ἕξις ἰσάνασιρ, ὑπο-
 ποι καὶ ἀμφίβολοι καὶ δεδι-
 κασμένοι, καὶ τοίνυν ποτὶ
 ἐντυχῆσαι, καὶ μηδὲρ ὅπως ἐ-
 ναυτιοθῆναι : μόνως γὰρ ἄν
 ἔτω κρατήσας. ἔτιρ, καὶ δὲ ἐν-
 τύχαι σοι πάντα ἢ τύχης
 μέσον. αὐτός τε γὰρ ἐπι-
 νεισὶ τὸς λόγους, καὶ τῶν φίλων
 οἱ ἐντιμότεροι, καὶ οἷς μάστιγα
 πισθῆναι τὰ τοιαῦτα, ἐκ ἀπέπρε-
 ψαρ. ἔτι δὲ καὶ ἡ γωνὴ βούλη-
 ται, ἐκ ἀντιλέγει δὲ δὲ ὁ ἐπί-
 προπῳ, ὅτι ὁ οἰκονόμῳ δὲ
 τις μίμψατό σο τὸ βίον, ἀλλὰ
 πάντα ἴστω, καὶ παύλαχόθην
 αἰσῖα τὰ ἰερά. κικράτηκας
 ἐκ, ἢ μακάρι, καὶ ἰσῖσαι τὰ Ο-
 λυμπία, μᾶλλον γὰρ Βασιλῶνα
 ἔληφας,

omnia ὅ ἐκ ὅλης ἐκαστῆς ἀριστερῆς
 ὁ ἄλλοθεν ἄλλοθεν ἰσῖσαι τὰ Ο-
 λυμπία, μᾶλλον γὰρ Βασιλῶνα
 ἔληφας,

Superior interim vita, ὅ ἐκ
 omnis antea aetas tua cu-
 riosius disquiritur. Et Quod
 si quis aut civis invidia, aut
 vicinus leui quapiam de causa
 prouocatus te deserat, ὅ ἐκ
 adulterū dicat vel pæderastē :
 is protinus iuxta vetus illud
 proverbium, ex Iouis tabulis
 testis. Porro si pariter omnes
 bene de te prædicent : suspe-
 cti, leues, ac largitione redē-
 pti videbuntur. Nam admo-
 dū omnia tibi constent oportet :
 nihil prorsus sit, quod ti-
 bi queat obistere : alioqui nū-
 quam obtinueris. Et Age sa-
 nè, hoc quoque contigit, ac bo-
 na quapiam fortuna cuncta
 tibi feliciter efferunt, ὅ ἐκ
 probavit ipse doctrinam tuam :
 ὅ ἐκ amicorum præcipuis, qui-
 busque ille huiusmodi in rebus
 plurimam habet fidem, non
 dehortantur. Ad hæc vult ea-
 tiam vxor. Non refragatur
 domus præfectus, neque item
 dispensator. Nemo tuam in-
 simulavit vitam, dextra om-

magis

ἔληφας, ἢ τὴν Σάρδιων ἀ-
 κρόπολιν καθήρηκας, καὶ ἐ-
 ξεις τὸ τῆς Αμαλθείας κίρας,
 καὶ ἀμύληξιν ὀρυθῶν γάλα.
 Δὲ δὲ σοι ἀντι τῶν Ἰσοσούτων
 πόνων, μέγιστε ἡλικα γένε-
 σθαι τὰ γὰρὰ, ἵνα μὴ φύμια
 ἢ ὁ μόνον ὀσφραῖν ἢ, καὶ
 τὸν τε μισθὸν οὐκ ἀνκατα-
 φρόνητον δειωθῶαι, καὶ τοῦ-
 τον ἐν κερῶν ἡγάτας ἀπραγ-
 μόνως ἀφοδίδουσαι, καὶ τὴν
 ἀκλίω τιμῶν ὑπὲρ τὸν πολ-
 λούς ὑπάρχων, πόνων δὲ ἐ-
 κείνων, καὶ πολλῶν, ἢ θρόνων,
 καὶ ἀργυρίων ἀναπεπαισ-
 ῶσαι, καὶ τοῦτο δὲ τὸ τῆς ὀ-
 χῆς, ἀφ' ἑαυτῆς τὰ πόδες κα-
 θώδην μόνα ἐκείνα πράττου-
 τα, ἂν ἴνικα τὴν ἀρχὴν πα-
 ρελήφθης, καὶ ὡν ἔμμιθ
 εἶ, ἐχθρῶ μέρους, ὃ Τιμό-
 κλας, καὶ οὐδὲν ἂν τὴν μέγα
 κακὸν, ποικύσαντα φέρην
 τὸν ἴσθον, ἐλαφρὸν τε καὶ
 ἀφορον, καὶ τὸ μέγιστον, ἐ-
 πίχουσον ὄντα: ἀπὸ ποτε-
 λῶ, μάλλον δὲ τὸ πάντος δὲ.

μυρία

portatu facile, quoddam est omnium maximum, auro illitum.
 Atqui longè secus res habet, imò nihil horum reperietur.

magis cepisti, aut Sardium
 arcem occupasti. Habebis
 H Copia cornu, & gallina-
 ceum lac emulgebis. Iam sa-
 nè par est, ut aliquando præ-
 mia capias, maxima videli-
 cet, & quæ laboribus tantis
 respondeant, ne corona tua
 frondea duntaxat sit, simul
 ut merces haudquaquam con-
 temnenda præstituat, eadem
 commodè ad usum citràq;
 negocium persoluat, utq;
 reliquis item honos tibi præ-
 ter ministrorum vulgus sup-
 pedietur. Ceterum à la-
 boribus illis, à luto, à cursi-
 tationibus, à vigilijs, in or-
 cium te recipias, ut id quod
 vulgò solent optare morta-
 les porrectis pedibus dor-
 mias, nihilq; iam facias præ-
 ter ea solà quorum gratia pri-
 mum receptus es, & in quæ
 conductus. ita enim consen-
 taneum fuerat Timocles: ne-
 que ingens malum erat futu-
 rû, si quis subdita ceruice fe-
 rat iugum, leue nimirum, &

x

siquidem

μινεία γάρ θην ἀφόρη, τὰ ἐ-
 λουτρω ἀνδρῖ, ἢ αὐτοῦς ἡθ-
 τῆς σωσθείς γινόμενα.
 σπύραι δ' αὐτὸς ἕξῃς ἀνδρῶν,
 εἴ τις ἀρ' αὐτὰ πομείναι δὲ-
 ναῖο, παιδεία ἕθρ' ἐπ' ἰλαχι-
 στον ὠμιλικῶς, ἀρξομαῖ δ' ἀ-
 πὸ τοῦ πρώτου δέπνυ, ἢ ἡ δὲ-
 κῆ, ὅ σ' ἐκὸς δειπνύσαν τὰ
 προτέλεα τῆς μελοῦσης ξυ-
 νουσίας. ἐνθὺς οὖρ' ἀπόσει
 παραγρηπῶν τις ἡναρ' ἐπὶ τὸ
 δέπνον, οὐκ ἀνομίητ' ὅι-
 κτίς, ὅρ' χεῖ πρότερον ἰλιῶν
 ποιήσασθαι, παραδύσαντα ἰς
 πλά χεῖρα, ἵος μὴ ἀλεξοῖ ἑ-
 ναι δοκῆς, τοῦλάχισον πινε-
 τε δραχμῆς. ὅ δὲ ἀχοισάμ-
 υθ', ἢ ἀπαγε, παρὰ σοῦ δὲ
 ἐχθῆς ἢ Ἡράκλεις, μὴ γένοι-
 το ἰσπαῶν, τίλ' ἑπέσθῃ, ἢ
 ἀπισί σοι πλατὺ ἰσχάνον.
 σὺ δ' ἰδῆτα καθάρων πρε-
 χαισάμηνθ', ἢ σταν-
 πόρ κοσμητάτα σχηματί-
 σασ, ηὐσάμηνθ' ἡκας δειδιῶς
 μὴ πρὸ τῆρ' ἀπῶν ἀφίκοιο,
 ἀπαρός.

mundisimèque cultus, lotus accedis, sollicitus interim ne
 pricephus aduenias; nam id inurbanum; quemadmodum
 postire.

Siquidem in medijs ipsis id
 genus conuictibus sexcente
 res accidunt viro ingenuo
 neuquam toleranda. Que
 quum audieris, ipse tecum
 ordine reputato, num quis-
 quam ea perpeti queat, cui
 quidem cum eruditione vel
 minimum commercij fuerit.
 Exordiar autem, si videtur,
 à primo conuiuio, vnde con-
 sentaneum est te consuetudi-
 nem illam auspicaturum.

1 Primum igitur adest tibi
 quispiam qui te iubeat ad
 conuiuium accedere, famu-
 lus nō incomis: qui tibi prius
 placandus, datis in manum,
 ne videaris inciuilis, ut mini-
 mum quinque drachmis. At
 ille Acciffans. seq. quum ma-
 ximè cupias, cupere dissi-
 lans: Apaze, inquit: Ego-
 ne quicquam abs te? Addit
 illa: Absit, dñj prohibeāt.
 Tandem fleetiitur atque ob-
 temperat ac discedit, te latè
 diducto rictu subsannans. Tu
 porrò nitida sumpta veste,

ἀπέρροκαλον γάρ ὡσπερ καὶ
 τὸ ὕστατον ἔκαμ, φορτικόν.
 αὐτὸ οὖν τηρήσας τὸ μέσον
 τοῦ καιροῦ, ἀσκήλευσας, καὶ
 οὐ πάνυ ἐντίμως ἐβίξαντο.
 καὶ παραλάβωμ τις κατέκλι-
 νη μικρὸν ἔπει τὸ πλουσίον,
 κατὰ δύο πρὸ σχεδὸν τῶν πά-
 λαῶν φίλων, οὐ δὲ ὡσπερ τὸ
 διὰς τῶν οἴκων παρηλθῶν,
 πάντα τιθῶμακας. καὶ ἐφ'
 ἕκαστῶ τῶν πραπτομένων μι-
 τήσω. ἅ. ξένα γάρ σοι καὶ
 ἀγνωστα πάντα, καὶ ἡτοι-
 κητά ἄς σὶ ἀποβλήσῃ, καὶ
 τῶν παρόντων ἕκαστῶ ὅ,
 τι πράξεις ἐπιτηροῦσιν. οὐ-
 δὲ αὐτῶ δὲ ἀμελὲς τῷ πλα-
 σίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προὔ-
 πει τισι τῶν οἰκνητῶν ἱπισκο-
 φῆν, ὅπως ἴς τοὺς πῶδας,
 ἢ ἴς τὴν γυνῶκα, ἢ ποσά-
 κης ἐκ σικειωπῆς ἀποδλήψας.
 οἱ μὲν γὰρ τῶν σωδέωνων
 ἀκόλουθοι, ὀρῶντες ἐκπι-
 πληγμένοι, ἴς τὴν ἀπυρίαν
 τῶν θραμίνων ἀποσκώπου-
 σι, τικμύειον ποιοῦμενοι τῶ
 μὴ παρ' ἄλλω πρότερόν σι
 ριδάπνη.

coniectantes te nunquam antea apud alium quæmpiam

διδασκηνέμενα, καὶ τὸ καινὸν
 εἶναι σοὶ τὸ χαρομακροῦ τι-
 θέμιον. ὡστὲρ οὐκ ἀκός, ἐ-
 λπίην τὴν ἀνάγκη ἔπ' ἀρχίας,
 καὶ μήτε διψῶντα πῖπ' ὀ-
 τῆρ τομῶν, μὴ δόξῃς δι-
 νόφλυγτις εἶναι, μήτε τῶν
 ὄψων παρατιθέντων σοί.
 κίλων, πρὸς τινα τάξιν ἐ-
 σκαυασμένων, εἰκέναι ἐφ' ὅ,
 τι πρῶτον ἢ ἑσπεριον τῶν
 χεῖρα ἐνέγκῃς. ἰσοδότημα δ' ἔρ
 ἐς τὸν πλησιον δούσῃ, καὶ
 κῆνον ἰγδῶν, καὶ μαυθάναν
 τὴ δάπνη τῶν ἀκολεθίαν. τὰ
 δὲ ἄλλα ποικίλ' ἔ, καὶ θορῶ-
 βο πλέως τῶν ψυχῶν, πῆξ' ἐ-
 κασα τῶν παρομένων ἐκ-
 πηληγμέν' ἔ, καὶ ἄρτι μὲν
 ἐνδουμοίνας τὸν πλούσιον
 τοῦ χερσὸ καὶ τὴν ἐπίφαν' ἔ,
 καὶ τῆς τοσαύτης πρυφῆς ἄρ-
 τι δ' οὐκ ἴστας σιωπῶν, ὡς τὸ
 μιδὲν ἄρ, ἔτα ἴλω ἰπολαμ-
 βάνης. ἰνιοτὶ δὲ καὶ κῆνο ἀ-
 σίρηχτάσι, ὡς ἴστωτον τι-
 να βίωσῃ τὸν βίον, ἅπασιν
 ἐκείνοισι ἐντροφῆσων, καὶ μὴ
 ζῶν

cœnasse, nouumq̄ tibi esse vē
 manille apponatur. proim-
 de, sicuti verisimile est, præ-
 hæsitantia fudes oportet, ac
 neque cūm sitias, audeas pos-
 tum poscere, ne vinosus viz-
 deare: neque varijs apposis
 iis opsonijs, & K in ordinem
 quendam extructis, scire
 posses, cui prius aut posterius
 manum adnoueas. Quare
 ad eum qui proximus ac-
 cumbit, respectes necesse est,
 atque eundem imitatus con-
 uuij rationem & ordinem
 discas. Alioqui anceps se-
 des, & varians, animoq̄
 penitus perturbato, & ad
 omnia quæ illic geruntur
 obstupescens. L Atque in-
 terim quidem diuitis admi-
 rarar felicitatem, propter
 auri vim & eboris, tantâs-
 que delicias. Interim tuam
 ipse deploras infelicitatem,
 qui quum nullius sis rei, ta-
 men diuere te credas. Non-
 nunquam & illud in men-
 tem venit, fore ut admiran-
 dam & expetendam quandam
 viuas vitam, quippe qui sis
 omnibus delicijs illis fruuturus,
 cunctorumq̄ ex æquo
 futurus

ἦσαν αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας, οἷδ
 ἢ ἄσαϊ Διονύσια ἑορτά-
 σαν. καὶ περὶ καὶ μαράκια ὠ-
 ραα διακονήματα, καὶ ἡρέμα
 προσμαδιῶντα, γλαφυρῶτε-
 ραυ ἵπογράφου τῶν μέλιτι
 σαυ δειτρίβω, ὡς τε σωχρῶς
 τὸ Ομηρικὸν ἐκείνο φθίζε-
 ῖται, Οὐ νέμισις, Τρῶας καὶ
 ἀνκήμιδας Ἀχαιοὺς Πολλὰ πο-
 νῆρ καὶ ἵπομένειν ὑπὲρ τῆς το-
 σαύτης ἀνδραμονίας. φιλοτη-
 σία τὸ ἐπὶ τῆσ, καὶ σκύφον
 ἀμυγίθη τις ἀτήσας, προῶ-
 πί σοι ὦ διδασκάλω, ἢ ὅ, τι
 δῖποτε προσαιῶν. σὺ δὲ λα-
 βῶν, ὅ, τι μέν τι σε καὶ αὐτῶν
 ἵπαιρ ἐδῆ, ἡγνόησας ἵπ ἄ-
 πεείας καὶ ἀγροικίας δόξαν
 ὠφλόν. ἐπίφθον ὅ δ' οὖν ἀπὸ
 τῆς πρὸ πόσεως ἐκένυς πολ-
 λοῖς τ' παλαιῶν φίλων γένη-
 σαι. καὶ ἀρότρου ἐπὶ τῆ καῖα
 κλισίᾳ ἐλύπησας ἴνας αὐτ', ὅτι
 τίμῃσιν ἡκῶν, πρὸ ἐκείνης ἀν-
 δρῶν πολυτῆς δολείαυ λῶτη-
 κῶτων.

ea propinatio multorum veterum amicorum invidiam in
 te concitavit, è quibus nonnullos iamdudum tuus acubi-
 tus clanculùm crebat, quòd modò eùm adueneris, hīs antea
 ponare, qui multorum annorum seruitutem exhausserint.

futurus particeps. Arbitraris
 enim te semper bacchanalia
 festa celebraturum. Quin &
 adolescentuli formosi premi-
 nistrantes, ac silentio arride-
 tes, suavius in posterum hoc
 vitæ genus pollicentur : ve
 Homericum illud nunquam
 desinas in ore habere:

Haud vitio veri debet, si
 Troia pubes,

Armatisq; simul Danaï,
 sub Marte laborum

Pondera tanta ferāt—:
 ob tantam videlicet felicitas
 tatem. Accedunt ad hæc im-
 uitatiunculæ ad bibendum:
 ac postulato per quàm ingē-
 ti scypho quispiam præbibe-
 tibi, præceptorem aut aliud
 quiddam denique te appel-
 lans. At tu receptio scypho
 quid vicissim oporteat re-
 spondere, propter eiusmodi
 morum imperitiam ignoras,
 iamquæ rusticanus & inele-
 gans esse videris. Caterùm

κότων, ἄνδρες οὐκ ἐκείνοι·
 τὸς τις περὶ σοῦ λόγος ἐν αὐ-
 τοῖς, τὸ δὲ ἡμῖν πρὸς τοῖς ἀλ-
 λοῖς δανοῖς ἐλάστω, καὶ τῶν
 ἀρτι ἐσθληνύδοτων ἐς τῶν
 οἰκίαν δωτέρους εἶν. καὶ μά-
 νοις τοῖς Ἐπιση τοῦτοῖς ἀ-
 ἐκείνοι ἢ ῥωμαίων πόλις καὶ
 τοι τὶ ἴσθην ἐφ' ὅτ' ἔπειτα μῶν
 τὰ ἡμῶν : οὐ ῥημάτια δὲ
 κλυτὸν γοῖς, οἷον τὰ τι παρ-
 μίεθον ἀφελῆν; ἀν ὅθι,
 οὐ γὰρ εἶδον ὅσα μὴ ἐπιση,
 ὅπως ἢ τὰ παρακτεθῆτα συλ-
 λαδῶν κατέφαζον, ἀπαρό-
 καλ ὅθι ἀνδρωπῶν, καὶ λιμοῦ
 πλείως, οὐδὲ ὄναρ λαοῦ πο-
 τι ἀρτου ἑμπορηθῆς, οὐτι γὰρ
 Νομαδικῶν, ἢ φασιανῶν ὄρνι-
 θῶν, ὧν μόνις τὰ ὄσα ἡμῖν
 κατὰ ληλοῖται ἥτις ὅθι ἀν ὅθι ὄ-
 μάταιοι, φρῆσι, πρῆτι οὐδ' ὄ-
 λαρ ἡμερῶν ὄφειθε ἀπὸ τῶν ἐν-
 ταῦθ' ἀπον ἐρ ἡμῖν τὰ ὅμοια
 ποτὶ ἡμῶν. νῦν μὴ γὰρ
 ἄσπερ τὰ ναυὰ τῶν ἰσοδικ-
 μάτων, ἐν τιμῇ τι καὶ ἐπι-
 μελέα ὄθι. ἐπεδ' ἀρ ἢ πατι-
 θῆ ποικίλις, ἢ ἄπο τ' πκλῦ ἀνα-
 κλασθῆ,

ubi crebro iam fuerit calcatus, lutoque deformatus, tum miserè
 sub

Protinus itaque talia quedam
 de te inter illos dicta ferun-
 tur: Illud scilicet malis no-
 stris deerat, ut etiam isti qui
 nuper in familiam comigrá-
 runt, posthabeamur. Quod, So-
 lis Græculis patet urbs Ro-
 mana. Quid habent quæ
 obrem nobis debeant ante-
 poni? Num mirificam quan-
 dam utilitatem adferre vis-
 dentur, quum verbum quæ-
 dā misera dicunt? Rursus al-
 ius hæc: Annon vidisti quæ-
 tum biberi? quemadmodum
 cibos appositos avidè corri-
 piens deuorari? Homo ine-
 legans, ac fame enectus, qui
 non per somnium quidem on-
 quæ fuerit albo pane satu-
 ratus, multo minus alite Nu-
 mdica, aut Phasiano, è qui-
 bus nobis vix ossareliqua fe-
 cit. Porro tertius: Patui, in-
 quit, priusquàm quinque abeane
 dies, videbitis hunc nihilo
 pluris fieri quàm nos. Nam
 nunc quidem non secus atque
 calcei noui solent, in precio
 est, et habetur charus: verum
 sub

ἠραδῶν, ἀπὸ τῆς κλίτης ἀθλίως
 ἰρρήσι, κόρων, ὡσπερ ἡμεῖς,
 ἀνάπλιως. ἐκείνοι μὲν ἔρ τοιαῦ
 τα περὶ σοῦ ποθὰ σφίφουσι,
 καὶ πρὸς ἡδὴ καὶ πρὸς δευδοχίας
 τινος αὐτῶ παρασπινάζονται.
 τὸ δ' ἔρ συμπόσιον ὄλον ἐκῆ
 νομόρδτι, καὶ περὶ σὸ δι πλῆ
 σοι φλόγαρ, σὺ δ' ἔρ ἀβείας
 πλῆορ τ' ἰκανὴ ἱμπιῶρ θίνου
 γκλῆδὴ θριμῆος, πάλαι τ' γα
 σρὸς ἱεργόσης, πονύρας ἔχδς,
 καὶ ἔρ προξανασιῶ σοι κας
 λὸν, ἔρ μίνην ἀσφαλῆς ἀρ
 τεινομίνας τοίνω τ' πῶτος, καὶ λό
 γων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων,
 καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι πα
 εἰόντων (ἀπαντα γὰρ ἐπιθέξασ
 θά σοι τὰ αὐτῶ βέλτῶ) κόλας
 σιρ δ' ἡκράρ ἱπομίνδς, μήτε
 ἔρῶν τὰ γιγνόμενα, μήτ' ἀκὸ
 ῶν ἔρ τις ἀδδ, ἢ κιδαιεῖδ πάνυ
 τιμώμενος μαρσιόκος. ἀπ'
 ἱπανῆς μὲν ἔρ ἀνάγκης, ὡ
 γκ δ' ἢ σασμῶ, συμπεσῶρ ἐ
 κείνα πάντα, ἢ πυρκαϊάμ τι
 κα προσαγγιθῶν, ἵνα ποτῆ,
 καὶ

gregiè dilectus adolescentulus. At laudas tamen inuitus: ceter
 rum animo illud optas, ut aut terræ motus res pes ortus ea cun
 cta discuiat, aut incēdiū aliquod renūciē, quo simul cōiuiū

sub lecticam abijcietur, cimi
 cibus, quemadmodum nos,
 oppletus. Atque inter illos
 talia permulta de te iactan
 tur, ex quibus aliquot iam itā
 etiam ad calumniandum in
 simulandumq; te incitantur.
 Omne igitur illud cōiuium
 tui plenum, ac plerique de te
 sermones. Tu verò propter
 insolentiam atque insuetudi
 nem plus quàm sat est, haus
 ris vini tenuis & aeris, cōq;
 p iamdudum aluo tibi cū
 discuiaris: verum neque
 decorum tibi ante alios ē cō
 uiuiuo discedere, neque rurs
 sus manere tutum. At pro
 ducta interim in longū pota
 tione, dū sermo alius ex alio
 nascitur, dū spectacula alia
 proferuntur in cōiuium (nā
 vniuersum fortuna sua stre
 pitū tibi cupit ostentare) non
 mediocriter discuiaris, cui
 non liceat neque videre quæ
 geruntur, neque auscultare si
 quis voce citharæ canat e.

καὶ ἀγαθὴ τὸ συμπόσιον τῶν
 το μὲν δὲ σοι τὸ πρόωτον, ὃ ἐ-
 ταίρει, καὶ ἡδίστον ἰκάνο δέπ-
 νον, ἐκ ἐμοί γε τὸ θύμα, καὶ τῆ
 λαμπρῶν ἀλῶν ἡδίστον, ὁπλιτικὰ
 ἐβόλαια, καὶ ὁπόσον ἐλαθὲς
 ρως ἐδομίσω. ἵνα γούρ σοι
 πλὴν ὄξυρκαμίαν πλὴν ἐπι τοῦ-
 τοις παρῶν, καὶ τῆν τῆν νυκτὶ ἔμε-
 τον, ἐαθρὸν δὲ κίσθ' περὶ τῆ μι-
 αθῆ ξυμβήναι ἡμᾶς, ἄποσον τε
 καὶ ὁπόσει τῆ ἔτος καὶ λαμβάνειν.
 παρόντων δὲρ δύο ἢ πρῶτον φέ-
 λων, πῶσκαλέσας σε καὶ καθί-
 ζειν κελύσας, ἀρχὴ) λέγειν,
 τὰ μὲν ἡμέτερα, ὁποῖα δέειν,
 ἐώρακας ἡδὲ καὶ ὡς τύφος ἐν
 αὐτοῖς ἔδδ' αἶς ἀπαρῶ δὴ α δ',
 καὶ περὶ πάντα, καὶ διμοτι-
 κὰ καὶ δὲ σε ἔταος ἔχειν ὡς ἀ-
 πάντων ἡμῶν κοινῶν ἰσομέ-
 νων, γελῶν γὰρ, ἢ τὸ κρυφί-
 οτατον. πλὴν ψυχλὸν σοι πλὴν ἐαυ-
 τῆ, ἢ καὶ πλὴν Δία τῶν παιδῶν,
 (ἢ πᾶσι δὲ εἶναι αὐτῶν παιδῶν
 σίως δὲ ὁμοῖοι) ἐπιτρέπων, τῆ
 ἀπῶν μὴ ἐπίσης ἡγοίμην δ-
 σπόπλιν.

partem, puta meam ipsius vitam, aut per Iouem liberorū etiā
 (si fors illi liberi fuerint erudiendi) tibi credam, non aliarum
 item rerum te mecum ex æquo dominum ac possessorem exi-
 stiment.

tandem aliquādo dirimatur.
 Habes, amice, primum illud
 scilicet & suauissimū conui-
 uiū quod mihi quidē haud-
 quaquam suauius sit cepis. cō-
 didoq; sale, liberè quū velim
 ex his, & quantū velim edens-
 ti. Verūm vt ne tibi cōmemo-
 rem ructus acidos qui deinde
 sequuntur, vt ne nocturnos
 vomitus, manē vobis erit de
 mercede pacto transigendū,
 quantū & qua anni parte te
 oporteat accipere. Ergo præ-
 sentibus duobus aut tribus
 amicis, accersito te, & consi-
 dere iusso, sic loqui incipit:
 Facultates nostræ cuiusmos-
 di sint, iā perspicere potuisti,
 quānullus in his fastus, sed
 citra ostentationem modera-
 ta ac popularia omnia, sed
 mediocria omnia ac plebeia.
 Sic autem animum inducas
 velim, vt existimes omnia no-
 bis fore cōmuna. Nam ridi-
 culum profecto si quū cha-
 rissimam possessionū mearū

ἰσπότης. ἐπὶ δὲ καὶ ἀέδει τι δῆ,
 ὄρω μὲν τὸ μίτερον καὶ αὐτὰρ
 καὶ ἴσῃ πρόπῃ. καὶ σωίημι,
 ὡς ἔστι μὲν ἐλπίδι προσελί-
 λυθας ἡμῶν ἢ οἰκίᾳ τῆ δ' ἄλ-
 λων ἔνκα τ' ἔννοιας τ' παρ
 ἡμῶν, καὶ τιμῆς λῶ παρὰ πᾶ-
 σιν ἔξῃς. ὁ μὲν δ' ἔρ καὶ ὡεί-
 ὄω τι. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βῆ
 ἀφ' ἡγῆ, μεμνημένος, ὡ φίλ-
 τατε, καὶ κἀν ἄλλοις ἐρ ἰορτῶς
 ἔτι σοῖσι εἰδὸς ἡμῶν παρ' ἔξῃς.
 εἰ γὰρ ἀμελῆσω μὲν ὅθ' ἔλκω,
 εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ σωτὴ θεί-
 μιθα. ποταμοὶ δὲ, ὁδοὶ, ἴτις
 αὐ τοιαῦτα ἀφορμαὶ καὶ πρὸς
 ἡμῶν τοῖν τε ἀρβύλων, με-
 τεώτερον δηλονότι ἐπιβά-
 νοις ἡμῶν τ' μεθ' ὅρ. ἀπὸς τ' καὶ
 πρὸς πρὸν ἄν' εἴη, τοῖς πεπαιθου-
 μένοις ὑμῶν ἐρέησι μὲν ὅθ' ἔρη
 μάτωρ. ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ
 ὄλον δὲ ἐξῃσεῖας τῶν ἐλπίσι,
 τὴν ἀσσοῦν ἑαυτῷ πεποίηκε οὐ
 δὲ πάσαι, τάλαντα καὶ μυριά-
 δας ὄναροπολέους, καὶ ἀγροὺς
 ὄλους, καὶ σωοικίας, αὐτῶν μὲν
 decet etiā vos homines eruditos pecuniam negligere. Hæc il-
 le dicens, totumq; te varia spe labefactās, miē sibi ac tractāa
 bilē reddidit. Tu porrò qui dudū talenta, ac multa nummūm
 millia somniāras, solidos agros, & familias, senis quidem

stimē. Caterū quando ceriū
 quippiam est præfniendum,
 equidem video vitæ tuæ fru-
 galitatē & animū paucis cō-
 tentum. Neq; non intelligo,
 haud mercedis adductū spe
 te in nostrā venisse familiā,
 verūm aliarū gratiarerum,
 puta nostræ in te beneuolen-
 tiæ causa, ut honoris qui tibi
 præter omnes continget. At
 tamen præfniendum est ali-
 quid. Quin ipse magis quod
 videbitur statuito, habita ra-
 tione, vir amicissime mune-
 rum etiam illorum quæ quo-
 tannis festis diebus à nobis
 accepturus videris. Neq; es
 nim vel ista nobis fuerint ne-
 glectui futura, etiamsi nunc
 hæc pactione non completa
 mur. Scis autem complures
 per annum eiusmodi mune-
 rum occasiones incidere. Ho-
 rum igitur habita ratione,
 moderatius nimivū præmiū
 nobis præscribas. Præterea
 tacitus

ἄρμα τ' ἡμιπρολογίας, σάνας
 ἢ ὄμως πλὴν ἀποσχισμῶν, καὶ τὸ
 Πάλλα κ' ἡμῖν λεινὰ ἔσαι. Βί-
 βωρον καὶ ἀλιθίως ἔσονται νομί-
 ζας, ἐκ εἰδῶς, ὅτι τὰ βίαια,
 Κάλια μὲν τ' ἐδίκνυν, ἡμῖν δ'
 ἡμῖν δ' ἐκ ἐδίκνυν. τὸ ἀπ' αὐτοῦ δ'
 ἡμῖν δ' αὐτῶς ἐπὶ ἐπὶ πρὸς αὐτῶς. ὁ δ'
 αὐτὸς μὲν ἢ φησὶν ἐρεῖν τ' φέ-
 λωρον δὲ τινα τ' παρόντων λει-
 κούδ', μὲν ἢ ἐπὶ οὐλοῦν τ' πρὸς ἄ-
 ματος ἀπῆν, ὁ μὲν αὐτῶν γί-
 γνοιτ' ἂν βαρὺν, ἢ πρὸς ἀμὰ
 ἴτιον ἀνακαλόγηρα διαπαντῶν
 ἴι, αὐτῶν τῶν ληψομένων ἐπιλέ-
 ὄθι ὡμογέροντις, ἐκ παίδων
 ἡολακεία σὺν προφῶ, ὡς μὲν
 ἐκ ἐνδομεινίσουτος ἔ, φησι, τ'
 ἐν τῇ πόλει ἀπάντων, ὡς οὗτος
 ἐκ αὐτῶν εἴποις, ὡς γὰρ τὸ πρῶτον
 ἡμῖν ἔρην, ὁ ποταμὸς πάντων γλι-
 χομφοῖς μόλις ἂν γῆροισι πα-
 ρὰ τ' Τύχης. λέγω δ' ὁμιλίας
 ἀξιοθλίωται, καὶ ἐστὶν ἡμῖν ὡν
 σθα, καὶ ἐκ τῶν πρῶτων οἰκίαν
 τ' ἐν τῇ ῥωμαίων ἀρχῇ ἡσάα
 δεχθῆναι. τὸ γὰρ ἡμῖν τὰ Κροῖ-
 σὸν ἡσάα, ἢ τ' Μιδῶν πῶτον
 τibus. vix à fortuna dari possit, nēpe ut in huius hominis con-
 suetudinem admittaris? ut communes penates habeas? ut in
 familiam inſer Romanos primariam recipiaris? Id nimirum
 um Cræſi tentata, tum Midæ diuitias ſuperat, ſi modò mo-

tacius apud te hominis for-
 des ac parsimonia: nihilomia
 nus blâdiur tibi pollicuitatio
 tamē: atq; illud, Cōmunia fu-
 tura sunt omnia: raui et verū
 fore arbitraris, ignarus eius.
 modi dicta, summis è labijs,
 non imò è corde pfecta. Tan-
 dem præ pudore ipse statuen-
 di ius defers. Verum ille fa-
 cturū sese negat: caterum ex
 amicis presentib. quempiā in
 eo negotio velui mediū in-
 tercedere iubet, q̄ salary mo-
 dū pronunciet, eū qui neq; i-
 psum grauet, ut cui plurimas
 iū alias in res magis hic ne-
 cessarias sumptus ſu facien-
 dus: neq; rursus ei qui laturus
 est, ſi omnino indignus. Atq;
 is ſeniculus quiſpiā diuitis æ-
 qualis, vñà cum illo à pueris
 adulando educatus: Eho eu,
 inquit, num inficias ire potes,
 quin vnus sis qui in hac vrbe
 viuunt omnium fortunatif-
 ſimus, cui primū contigerit,
 quod pluribus misere cupien-

ἔσφραρον ὁδοῦ. ἄδωρ δὲ
 ποπὸς τ' εὐδοκίμων, ἰθαλὴς
 ἄνθρωπος ἄν, ἢ καὶ πεδιδόνα
 δίκαι μόνος τ' λόγος ἔνκα σου
 εἶναι τότῳ, καὶ ὁρᾶδι πρὶ αὐτῷ,
 ἰταίρος καὶ φίλος εἶν' δοκῶντας.
 ἔπ' ἔγω, ἄπως σὲ τ' εὐπορίας
 μακαρίσω, ὅς καὶ προσλήψῃ
 μισθὸν ἐκ τοιαύτης εὐδαιμο-
 νίας, ἀρκεῖν δὲ νομίζω, ἢ μὴ
 ἴσταν ἄσῳ. ἔτι, ἴσῳ δὲ τι
 ἐπὶ ἰσῳ, καὶ μάλα πρὸς
 πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐπι-
 λας ἀγαπᾶν δὲ ὅμας ἀνα-
 κῶρον, ὅς δὲ δὲ ἀρ φραῖν ἔτι
 ὅτι δὲ αὐτῶν, ἐν τὸς ἀρῶν γρη-
 μῶν. δὲ γὰρ τοῖνυ τ' χαλιδὸν
 μύθῳ, καὶ τὰ πρῶτα ἰσῳ-
 γῶν ἢ πρὸς αὐτὸν, ὅς πᾶν πι-
 σῳ πᾶντα, ὅδ' ἀξίως ὑπὸ πᾶντα,
 μίχῃς ἄν λάθῃς τέλειον ὠν-
 ὄσων ἰσῳ γρημῶν. ὅι μὴ
 δὲ ἔγω ἄνθρωποι, τὸ μὲν
 τῶτο ἰσῳ σὲ, ὅρ ὠν τὸς ἐν τὸς
 τ' λιγυρῶν δὲ σῳ τειβῶντα, καὶ
 ἀκωλύτως εἰσὶν ἰσῳ καὶ τ' πᾶ-
 ν τινὰ ἔνδον γρημῶν.

illi tandem paulatim assueueris. Tum verò ij qui fors sunt
 mortales, hoc ipso nomine tuam fortunam admirantur,
 quòd te conspiciant intra cancellos versantem, ac nullo pro-
 hibente introeuntem, prorsus præclaris illis opibus deli-
 cijsquæ domesticum quendam ac familiarem esse factum,

destus esse noris. Equidè non
 paucos noui magni nominis
 viros, qui cupissent, etiamsi
 quid viderè dandū fuisse, gla-
 ria duntaxat causa cum isto
 viuere, & familiares apud
 hūc atq; amici videri. Qua-
 propter haud inuenio quib.
 modis tuam prædicem felici-
 tatem, qui quidem ad hanc
 tam expetendam fortunam
 etiam præmio addito admit-
 teris. Proinde mihi satis esse
 videtur, nisi planè es insolè,
 si tantum accipias. simulq;
 pronunciat sanè minimum
 quiddam, præsertim ad spes
 illas tuas: altamen boni con-
 sulas necesse est. Neque enim
 iam possis effugere, quum
 intra retia tenearis. Frenum
 igitur recipis, musitans ac
 dissimulans, ac initio qui-
 dem non magnoperè illi re-
 luctans: facileq; sequeris, ut
 quod non admodum te tor-
 queat, neque stringat, donec

οὐδ' αὐτὸς εἰπω ὄρας οὐτι-
 μὲν ἐνκα ἀδράμων ἀρτοῖς
 εἴδω δοκῆς, πλεὸς ἀπὸ χαίρας
 γὰρ, καὶ σικυτῆος ἰσπαναῖος, καὶ ἀπὸ
 τὰ μένουσα βελτίων ἡνίοσθε
 νομίφες. τὸ δ' ἐμπαλιρ, καὶ οὐ
 ἡλπίσας, γίγνεται, καὶ ὡς ἡ πα-
 ροιμία φησὶν, ἐπὶ μανδραβύ-
 λου χαρῆς τὸ πρᾶγμα, καὶ ἔ-
 αάστω, ὡς ἐπ' αὐτῶν, τὴν ἡμέραν
 ἀπομικρυνώμενον, καὶ ὡς τὸ
 πῖσω ἀναποδίβου ἡρέμα οὐδ',
 ὡς περὶ ἐν ἀμυδρῶ ὄρωτι τόμ-
 τι πρῶτον διαβλήπων ἀρχῆ
 κατ' ἀνοῆρ, ὡς αἱ ἡ χυσοῦ ἰκῆ
 ναὶ ἰλπίδες, εἰδὲν ἀπὸ ἡ φύσας
 τινὸς ἡ ἔρω ἐπίχρυτοι, βαρῆς δὲ
 καὶ ἀληθῆς, καὶ ἀπαράττω
 καὶ σωχῆς οἱ πόνοι. τίνων οὐδ'
 τοι, ἴσως ἐρήσῃ με. εἴ ὄρω γὰρ ὅ,
 τι τὸ ἐπίπουρον ἐν τοῖς τοιαύ-
 τοις ξυνοσίαις δὲν, εἰδὲν ἐπι-
 νοῶ ἀτινα ἐφοδοῦ τὰ λαμαῖα
 ρὰ καὶ ἀφόρητα. ἐκδὲν ἀκρω-
 τῶ γνῶναι, καὶ ἂν λαμαῖα ἔρω-
 σιν ἐν ὄρω πρᾶγμα ἴ μόνον ἐν
 ζήτησιν, ἀπὸ καὶ τὸ ἀσχεδόν
 καὶ ταπεινόν, καὶ σιωπῶν δὲ
 πομπῆς, ἐκ ἐν παρέρῳ τ' ἀ-
 κροάσεως τίθειμι. καὶ πρῶ-
 τῆς

At ipse nondum videre po-
 tes quam ob rem illi te felici-
 tem existimēt, nisi quod i gaude-
 des tamen, teque ipse fallis, sem-
 per futura meliora fore exi-
 stimans. Ceterum contra at-
 que speratis euenit, et quem
 admodum adagio dicitur,
 iuxta Mandrabuli more ne-
 gotium procedit, in singu-
 los (ut ita dixerim) dies de-
 terius ac retro relabens. Un-
 de paulatim velut in luce du-
 bia, cum demum despiciens
 intelligere incipis, aureas il-
 las spes nihil aliud fuisse,
 quam ampullas quasdam in-
 auratas: labores autem esse
 graues, feros, ineuitabiles, ac
 perpetuos. Sed quinam isti
 sint, forsitan me rogabis. Ne-
 que enim video, inquires, quid
 in hac consuetudine sit adeo
 molestum, neque intelligo ista
 quae commemoras grauiataque
 intoleranda. Audi igitur, vir
 egregie, non molestiam
 modo negotij perpendens,
 verum scditatem, humilita-
 tem, prorsusque seruilite-
 ris ex

τὸν γε μὴν ἔγωγε, μηκέτι ἐλευ-
 θῆρον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μὴ δ' ἀπα-
 τείδω σοὺς οἴκους· πάντα γὰρ
 ταῦτα, τὸ γὰρ, πλὴν ἐλευθε-
 ρίας, τὸς παρόντας ἔξω τ' ἔδω
 ἑσθλὰ φέρω ἴσθι, ἵνα δ' ἂν ἐπι-
 τρεῖται σοὺς λατρείαν ἀ-
 πικρολύσῃς ἐσθλῆς, ὃ γὰρ ἐλευθε-
 ρία ἢ Ἐλευθερία ξυνοικεῖται.
 ἔσθλ' ἐστὶν ὅπως ἀγνοῦν πρά-
 γματα καὶ ταπεινὰ ἐπιδύσθαι.
 ἔδω ἔσθλ' ἢ, ἢ καὶ πάντων ἀχθῆσαι
 τῷ ὀνόματι, καὶ ὄχι ἐνός, ἀλλὰ
 πομπῶν ἔδω ἄναγκάως ἐ-
 σθλῆ, καὶ θητώσας ἡμεῖς νου-
 κῶς ἐαθεῖς ἐσπεῖραν, ἀνακ-
 λήσῃ ἐπὶ μισθῷ, καὶ ἄτι δὴ μὴ
 ἐκ πᾶσων τῶν δευτέρας ξυνοικε-
 φῆς, ὃ ψιμαθῆσθαι, καὶ πόρρω
 πρὸ τῆς ἡλικίας πειθεῖσθαι ἔ-
 πῃς αὐτῶν, ὃ πάντων ἀδύνα-
 μῶς ἐσθλῆ, ὃ δὲ πομπῶν ἔσθλ' ἔ-
 δεσπότῃ. ἔσθλ' ἔσθλ' γὰρ σὺ ἢ
 μὴ μὴ τῆς ἐλευθερίας ὑπὸ
 σα, καὶ ἀποκρίσθαι ἐπιότι
 ποιῆ, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δου-
 λείᾳ πονήσας ἀπατάλλαν.

πλὴν

animo recursans, facitq; ut interdum resilire conere, relucte-
 risq; atque ob id ipsum fit, ut seruitus tibi molestior accidat.

Nisi

ris ex extempore te iam neq;
 liberum neq; ingenuum pos-
 se videri. Noueris enim te
 hæc omnia, genus, libertatē,
 progenitores ante limen re-
 linquere, quum in huiusmodi
 seruitutem temetipsum addi-
 cēs in ædes ingrederis. Siquis
 dē libertas tibi comes ire re-
 cusarit, ad vitā tam indignā,
 iam humilem te conferenti.
 Seruus itaq; (tameisi nomine
 ipso grauius offenderis) ser-
 uus inquam, velis nolis, futu-
 rus es; neq; vnus seruus, ve-
 rum complurium, operamq;
 seruilē præstare cogēris
 obstipō capite, à diluculo in
 vesperam vsq;, idq; mercede
 vili atque indigna. Adde;
 quòd ne placebis quidem ad
 modum, neq; domino satisf-
 facies, neq; ab illo magni-
 fies, vt qui non à puero fue-
 ris ad seruitutem institutus,
 sed serò didiceris, atq; ætate
 multum aliena cæperis ad id
 erudiri. Excruciat autem te
 pristina libertatis memoria

πωλύ ἐ μὲ ἀφελῶ σοι πῆς
 ἐλευθερίαν νομίζας, τὸ μὴ
 Πυρρῆος, μὴδὲ Ζωπυρίων
 ἦδ' ἄρα, μὴδ' ἄσπερ τις Βι-
 θυῶδς ἀπὸ μιγαλοφύων ὧ
 Λύρῳκι ἀπημπολήσῃ· ἀπ'
 ὀπότερον, ἢ βέλτισσ', τῆς σου=
 μιλίας ἐπιτάσσας, ἀναμιχθεὶς
 ὧ Πυρρῆος, καὶ ὧ Ζωπυρίων,
 πετένης πῶν χεῖρα, ὁμοίως
 τοῖς αὐτοῖς οἰκίταις, καὶ ποδ=
 βυς ἐκένο, ὃ, τι εὐπορεῖ τῶ τὸ
 διδόνον, τοῦτο ἢ πρῶσις
 ἐστὶ. Λύρῳκι· ἦ δ' ἐκ ἑδ' ἐπ'
 ἄνδρα ἑαυτὸν ἀπεκρυβέντα,
 καὶ μακρῶ χρόνῳ μνησασά=
 νδρον ἑαυτῶ τὸν δισπότω.
 αὐτ' ὦ λάθαρμα, φάσω ἄν
 καὶ μάλιστ' αὐτὸν τὸν φιλοβ=
 φᾶν φασκουτά, ἐ μὲ σε τις
 ἢ πλῆουτα καταπονήσῃς οὐκ
 λαθῶν, ἢ ληστὴς ἀπεδίδοτο,
 ἢ κληροῖς ἄν σεαυτὸν, ὡς πα=
 ρὰ πῶ ἀξίαν δυσυχοῦντα, ἢ
 εἰ τις σε συκαθόμῃ, ἢ γὰρ
 δουλοῦ ἔνοι κίτην, ἰδὼς
 ἄν τὴν νόμους, καὶ δεινὰ ἐ=
 ποίας, καὶ ἄγανακτίας, καὶ ὃ
 γῆ,

Nisi forte illud tibi ad li-
 bertatem sufficere putas,
 quod non fueris Pyrrhiae,
 aut Zopyrione patre pro-
 gnatus: aut quod non sic tui
 Bithynicum aliquod man-
 eptum vociferante præco-
 ne auuendaris. Atqui tum, vir
 egregie, cum instante noui-
 lunio Pyrrhys & Zopyrio-
 nibus immixtus, manum itim-
 dem ut alij seruuli proten-
 dis, capisq; quodcumque il-
 lud tandem est quod datur:
 hæc uidelicet est auctio. Nam
 præcone nihil opis erat homi-
 mini qui ipse sui fuerit præ-
 co, quiq; ipse vltro sibi mul-
 to tempore dominum am-
 bierit. Q Age iam, ὁ sele-
 ste (cure enim non dicā, præ-
 ferim in eum qui se philoso-
 phum esse dicat) si quis te
 pirata inter nauigandum ca-
 ptum, aut si quis prædo in ser-
 uitute tradidisset, te ipsum
 deplorares, tanquam indi-
 gnam fortunæ iniuriam pa-
 tientem: aut si quis manu ini-
 iecta te duceret in seruitutem

terra,

ἡ, καὶ θεοὶ μεγάλης τῆς φωνῆ
 ἐκκράγεις ἄρ' σιωπῶν δέ, ὅ-
 τι φωνῆ ἐν κἀ ὀδοῦν, ἐν τῶν
 τῶ τῆς ἡλικίας, ὅτι καὶ ἔφύ-
 σαι δούλ' ὅδεα, κακῶς λῶ,
 πῶς ἐλευθερίαν ἡδὴ ὄρῶν
 αὐτῆ ἀρετῆ καὶ σοφία φέρων
 ἀπημπούκτας, ὅδε τὸς ποτ-
 τὸς ἐάντος λόγους ἀδιδῶς,
 ἔς ὃ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύ-
 σιππ' ἢ Αἰσούλιος διεξέ-
 πύλῃσας, τὸ μὲν ἐλευθερίον
 ἐπανέψα, τὸ δὲ δουλοπρεπὲς δὲ
 εἰς δ' ἀποψῆ, καὶ ἐκ ἀσχῶν,
 λέοντι ἀνθρώποις, ἢ ἀγο-
 ραίοις καὶ βωμολόχοις αὐτε-
 ξεταίοις, καὶ ἐν τοσούτω
 πλεονεξία καὶ μόν' ἔξυ-
 λῶν ὡς τείδων, καὶ πονύρας
 τῶ ῥωμαίων φανὸν βαρ-
 βαρίων, ἅτα δαιμόν' δῆ-
 πνα δουρὸν δὲ καὶ πολυάν-
 θρωπα, συκελῶν τινῶν,
 καὶ τῶν πλείων μοχθηρῶν.
 καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπανέσ φορτι-
 κῶς, καὶ πίνης πέρα τῶ με-
 τείως ἔχου', ἐπὶ ἐν τῶ
 κῶδωνι ἐξανατάς, ἐρρεσά-
 ρη' ὡς ἔπνον τὸ ἡδισον,
 συμπεθεῖς ἄνω καὶ κάτω,
 tintinabulum expergefactus,

terra, ὁ dy, magno clamore
 vociferareris. nunc verò
 quum ipse te ob paucos obo-
 los id aetatis in qua etiam si
 seruus nauis esses, tamen tem-
 pestiuum fuisset iam ad li-
 bertatem aspirare, cum ipsa
 virtute ac sapientia vltro ad-
 dictum vendideris. nihil illa
 reueritus, qua permulta ab
 egregio Platone, Chrysi-
 po, Aristotele differuntur,
 quum libertatem laudant,
 seruitutem damnant: annon
 te putet, quum inter homi-
 nes assentatores & empti-
 tios ac scurras versans, ex ea
 quo cum illis aestimaris: quæ
 in tanta Romanorum turba
 solus peregrino in pallio vers-
 saris, quumquæ Romanam
 linguam perperam ac bar-
 barè sonas: præterea quum
 agitis conuiuia tumultuo-
 sa; magna hominum turba
 conferta, quorum plerique
 collectiuè, quidam sunt &
 improbi? atq; inter hos laus
 das odiosè: bibisq; præter
 modum: deinde manè ad
 di cussa ab oculis dulcifi-
 sima somni parte, vnà sursum ac deorsum circumcurfas,

ἔστι το χθιδον πολδον ἔχων ἐπι
 τῶν σκελιῶν ὅτως ἀπειρία μὲν
 σε θερμῶν ἴσχυον, ἢ τ' ἀγείων
 λαχάνων, ἐπιλιπορ δὲ καὶ αἰ
 λιρῶναι ῥέουσαι τῷ ψυχρῷ ὕδατι
 ἸϞ, ὡς ἐπὶ ταῦτά σε ἴπ' ἀμη
 χανίας ἐλθεῖν; ἀπὸ δ' ὄλου,
 ὡς ἔχ' ὕδατι ἸϞ, ὅδ' θερμῶν, ἀλ
 λὰ περὶ μῶν καὶ ὄψων, καὶ
 οἶνον ἀρθροσμία ἐπιθυμῶν ἰά
 πως, καθάπερ ὁ πάβραξ αὐτῶν
 μάλα δικαίως τὸν ὄρεγόμε
 νορ τῶν λαμῶν διαπαρέει.
 πᾶρα πόδας τοιζαρῶν τὸν λι
 χνίας ταύτης τὰ πύχαρα, καὶ
 ὡσπερ οἱ πύχικοι, κλοιδὴ δι
 θέει τ' πρᾶχιδον, ἀλλοις μὲν γέ
 λωτα παρ' ἔχασ' σσῶν δὲ ὄσ
 κῆς πρυφᾶν, ὅτι ἐστὶ σοι τῶν ἰ
 σχάδων ἀφθόνως ἐν πρᾶξι.
 ἢ δ' ἐλευθερία, καὶ τὸ ἀγῆναι,
 αὐτοῖς φυνδῆται καὶ φράτορ
 σι, φρῶδ' ἀπάντα, καὶ ὅδ' μὲν
 μὴ τις αὐτῶν, ἢ ἀγαπιτῶν, ἢ
 μόνον τὸ αἰσχρὸν περὶ τῶν
 πρᾶγματι, δῶλον αὐτ' ἐλευθε
 ρῶ

hesterni luto etiamdum ei
 bijs adherente? Usqueadeo
 ne te R lupini aut holerum
 agrestium tenuit penuria?
 Usqueadeo tibi defuerunt
 fontes frigida manantes a
 qua, ut per desperationem
 ad ista deuenires? Haud pu
 to: quin potius palam est, te
 non frigidae aquae, neque lu
 pini, sed bellariorum atque
 obsoniorum, vniq; odorati
 cupiditate captum eo venis
 se: quae dum lupi piscis in
 morem auidius appetis, tuo
 merito euēnit, ut hamus
 tibi fauces transfixerit. I
 taque praesto sunt huius in
 temperantiae gulaeque auctos
 ramenta. Ac perinde ac sis
 mia à trunco reuinctus col
 lo, reliquis quidem omnibus
 risui es: at ipse tibi deli
 cijs affluere videris, cui con
 tingerit affatim expleri can
 rycis. Caterum libertas, in
 genuitas, vnà cum ipsis gen
 tilibus ac tribulibus, haec ni
 mirum euanida cuncta, atque istarum rerum memoria qui
 dem vlla. quanquam hoc quoq; ferendum, si vita ista cū hac
 turpitudine duntaxat esset coniuncta, quod è libero seruum
 videri

ρο δουρῶν, οἱ δὲ νόμοι μὴ λα-
 τὰ τὸς πάντων, τὸς οἰκίας
 ἀπ' ὅρα εἰ μνηστέρα βι
 πρὸς τὰ κατὰ τῶν Δρόμωνι
 καὶ Τιβίῳ περὶ ταχυφῶν, ἄρ
 μὴ ἔνικα, τῶν μαθημάτων
 ἐπιθυμῶν φήσας, παρέληφί
 σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει τί ἔρ
 λιοτόμ, φασί, λύρα, καὶ ὄνο ;
 πάντων γὰρ ὁ δ' ἄς, ἐκτελέσας
 οἱ ὅσων ὁ Ομήρου βίβας, ἢ
 ἢ ἢ Δημοδοχῆς Δανότητος,
 ἢ ἢ Πλάτωνος μεγαλοφρο-
 σῶντος, ἄρ ἴσως τῶν ψυχῶν
 ἀφίλη τὸ χρυσίου καὶ τὸ ἀργύ-
 ρου, καὶ τὰς περὶ τούτων φρονε-
 τίδας, τὸ κατὰ τὸν νόμον ὄσι
 τῶν, καὶ μαλακία καὶ ἡδονῶν
 πάθει, καὶ ἀσέλγεια καὶ ὕβρις
 καὶ ἀπειθεσία. Δεῖται δὲ
 σὺ ἐπ' ἐκείνα μὴ δαμάσ, ἐ-
 φῖ δὲ πάρινα ἔχεις βαδῶν,
 καὶ σιμῶν τις εἶ τῶν πρόβ-
 ψιν, καὶ ἰμάτιον Ἐκλυπῶν
 ὀυκῶς περιβέβησας, καὶ
 πάντων ἰσοί σε γραμματι-
 κῶν, ἢ ῥήτορα ἢ φιλόσοφον,
 καὶ ὄν

tu ipso graue quiddam & venerandum præ te fers, tum quia
 pallio Græcico decenter amictus es, noruntq; iam omnes
 te grammaticum esse, seu rhetorem, seu philosophum:

y pulchrum

videri facit: non labores eius
 accederent, cum illa feruorum
 colluue communes. Sed vi-
 de, num quæ tibi imperantur,
 leuiores sint his quæ Dromo-
 ni aut Tibio mandantur. Nam
 doctrinæ quidē (cuius rei eu-
 piditate simulârat te in fami-
 liam suâ accersisse sese) per-
 quam exigua illi cura est.

T Quid enim (ut dici solet)
 commercij asino cum lyra? An
 non vides videlicet quam mi-
 serè macerentur immodico
 desiderio vel Homericæ sas-
 pientie, vel Demosthenicæ
 grauitatis ac vehementie,
 vel Platonice sublimitatis?
 Quorum ne hercule ex animis
 si quis aurum, argentum, atq;
 harum rerum curas tollat,
 nihil fuerit reliquum præ-
 ter fastum, molliem, lasciu-
 uiam, luxum, ferocitatē, im-
 peritiam. Atq; ad ista nihil
 profusum opus te. Verum quo-
 niam tibi barba ingens pro-
 pendeat à mento, quoniâq; vul-

λαδὸν αὐτῷ ἄσκη, ἀναμι-
 χθῶσι ἢ τοῖσιν ἄλλοις περὶ
 σι καὶ προπομπῶσιν αὐτῶ.
 Δόξα δὲ ἐκ τούτων καὶ φιλομα-
 θῆς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημα-
 τῶν, καὶ ἄλλων περὶ παιδείαν
 φιλόκαλον. ὡς ἐν ἑλληνιστικῶν
 ὁ γυμνασίων, ἀντὶ τῶν θαυμα-
 στῶν λόγων τῶν πάσι καὶ ἡ
 πρὶ θύονα μεμνησθέντα. καὶ ἔργ
 σι ἀεὶ οὐδὲν ὀρθῶς, ἢ μὴ
 διποτε ἀρλεπίωσα, ἀπὸ ἰω-
 θῶν ἱξανασάντα παρήχων
 σιαντῶν, ὀφθυσόμενον ἐν τῇ
 θεραπείᾳ, καὶ μὴ λιπῶν τὴν
 τάξιν, ὅσ' ἐπιβάτων ἐνίοτε
 ἐπι τῶν χῆρα, ὅ, τι ἄρ τῶν
 ληρέ, τοῖς ἐντυχάνουσιν ἐ-
 πιδελανύμε. ὡς ὁδὸ ὁδῶ
 Βαδισῶν, ἀμυδῶσι τῶν
 Μασῶν, ἀπὸ ἡσ λαδὸν τὴν
 ἐν τῷ πεινῶτα ἐστὶν
 ται σχολῶ. οὐδὲ ἄλλοι
 τὰ μὴ παραβραμῶν, τὰ
 δὲ βῆδλυ ἀναστα ποικίλα, καὶ
 κἄνταυτα (τοιαύτη, ἢ, ὡς
 οἶδα, ἢ πόλις) πεινῶτων
 ἰδρῶ=

datur, in re quapiam honesta collocet. At tu miser interim,
 nunc cursim, nunc gradatim, nunc scansim plerunque, nunc
 descensim (nam scis huiusmodi esse urbem) obambulans,

lum

pulchrum ille sibi patat, et
 cuiusmodi quispiam ante ambu-
 lonum suorum pompe per-
 mixtus esse videatur. futurum
 enim hac re, et Græcica-
 rum disciplinarum studiosus, re-
 liqua quoque omnis doctrinae neque
 negligens neque rudis esse pu-
 tetur. Unde fit ut in periculo,
 vir egregie venias, ne non tam
 ob admirandas illas artes,
 quin magis ob barbaram pal-
 lium quoque conductus esse videare:
 proinde ut perpetuus apud
 illum conspiciaris oportet,
 neque absis unquam, verum ut
 diluculo relictis stratis in fa-
 mulitio temet exhibeas cons-
 piciendum v neque locum in a-
 cie deserat. Porro ille iniecta
 nonnunquam tibi manu, quic
 quid forte in mentem incide-
 rit, de hoc tecum nugatur, ob-
 uis ostentans quam X ne per
 viam quidem ingrediens, in-
 curius sit literarum. quin
 ut illud ipsum etiam otium
 quod inter inambulandum

ἰσφράσας τε, καὶ πρῶτος·
 λέγειν ἔνδοξον τι τῶν φί-
 λων, πῆς ἔρῃσθε, ἰσχυρο-
 μίως, μήδ' ὄπε καθίσας ἔχον,
 ὄρθος ἢ ἀπειας, ἀναγινώ-
 σκας τὸ βιβλίον πρῆχεισά-
 μω·, ἰσπαδῶν δ' αἰδότην τε
 καὶ ἀπόδον ἢ νύξ καλαδῶν,
 λασάμω·, πονηρῶς ἀσπί,
 ἀσπί· αὐτὸ πρὸ σχεδὸν τὸ μῆ-
 σον· ἴσθ' ὁμοίως ἔντιμω·,
 ἔσθ' πρὸ βιβλίου· ὅτι παρῶν,
 ἀσπί· λέω τις ἀσπί· ἰσπαδῶν
 νιαστῶ·, ἰσ τῶν σὺ.
 καὶ ἴσθ' ἰσ τῶ ἀτιμότητι
 γυνῶν ἰσθῶν, κατὰ κ-
 σαι μάρτυς μόνον τῶν πα-
 ρεφρομένων, τὰ ὄσα, ἰσ
 ἀφίκοις μίχρ' ὄσ', κατὰ π-
 οὐ λέως, περικύων, ἰσ τὸ
 σκληρὸν τῆς μαλάχης φύ-
 λον, ἰσ τὰ ἀσπί· σωανδῶν,
 ἰσ πρὸ σφῆ· ἰσ τῶν πῆκα.
 τακαμίνω, ἀσπί· ἰσ
 νιμὸν παρῶν·, ὄσ' μὲν
 ἰσ ἀσπί· ὄσ' ἀσπί,
 ἀσπί· ὄσ' ἀσπί· ἰσ μόνω·,

tum sudas, tum spiritum an-
 helus trahis. Deinde illo in-
 tus cum amico quopiam, ad
 quem accessit, confabulan-
 te, quum tibi interim locus
 desit, ubi vel assidere queas,
 librum videlicet stans in ma-
 num sumis, quosq; fallas te-
 ditum, legis: Post obi ieiuniū
 te sitientemq; nox occupavit,
 incommodē lotus, intempe-
 stivē, puta nocte ferme con-
 cubia, ad cœnam accedis,
 haud perinde deinceps in
 precio habitus, neque con-
 spiciendus his qui adsunt.
 Verūm si quis aduenerit res-
 centior, tu post tergum reij-
 ceris. Itaque in angulum
 aliquem abiectissimum re-
 trusus accumbis, testis dun-
 taxat ac spectator eorum
 quæ apponuntur, canum
 ritu ossa circumrodens, si
 fors ad te perueniat vel
 aridum malus folium, quo
 reliqua muolunt, si fa-
 stidiatur ab ijs qui supra
 te accumbunt præ fame li-
 benter arrepturus. Audi iam ὅ aliud contumeliæ ge-
 nus. Quid quòd ne ouum quidem soli tibi apponitur?

ὃ γὰρ ἀναγκασθὲν ὄζει ἢ σὲ τ' αὐ-
 τῶν ἀπὸ τοῦ ξυνοῖσι καὶ ἀγνώ-
 σις ἀν' ἰστοῖσιν, ἔγνω μοδῶν
 γὰρ οὐ τὸ τό γα. ὅτι ἢ ὄρνις ὀ-
 μοία τοῖς ἀνθρώποις, ἀπ' αὐτῶν μὲν
 πλεοῖσι παχῆα καὶ πιμλῆς, ὅτι
 ἢ νεοφῶς ἡμῶν, ἢ φάλα-
 ρις ὑποσκληρῶν, ἢ οὖς ἀντι-
 κρυς, ἢ ἀτιμία, πομπῆς ἢ, ἢ
 ἐπιλίποι ἀπὸ τινος, ἀφ' ἡν-
 δίας ἐπὶ παρόντων ἀράμα-
 νῶν ὁ δάκοντος, τὰ ὅτι παρὰ
 κέρματα φέρων, ἢ ἐνὸν παρὰ
 ἢ θεοῦ ὑποσδορίστος, οὐ γὰρ
 ἢ μίτηρ ἢ. τιμωμένους ἢ γὰρ
 ἢ μίση ἢ οὖς ὑπογα-
 ρίς, ἢ ἐλάφου, καὶ ἐκ παρῶν
 τὸς ἢ τὸν ὑπὸνέμουτα ἢ παρῶν
 ἢ χερῶν, ἢ τὸν Προμηθεῖος με-
 εἶδα φέρουσα, ὅσα ἐκκαλυμ-
 μένα τῆ πιμλῆς. τὸ γὰρ ὅτι μὲν
 ὑπὲρ σὲ τὸν λοιπὰ παρῶν
 εἶσαι, ἢ ἀπ' ἀπαρορῶν
 ἐμφορῶν, ὅτι δ' ὅτα τα-
 ῖως παρὰ δραμῶν, τινὶ φο-
 ρῆ ἢ λαθίρω ἀνδρῶν, ἢ ὁπό-
 στω αὐτῶν φοιτῶν σχολῶν ἢ
 χούτις

sinitur ad stare quoad satiatus repudiet, te contra tam celes-
 riter prætercurrat: quis tandem isthuc ferat, qui modo desit
 ingenuus, cuius tantum insubilis, quantum vel cervus ad-
 est?

Neque enim convenit, ut tu semper
 per eadem requiras, que ho-
 spitibus atque ignotis ministrā-
 tur: quandoquidem hæc tua sit
 inficitia atque murbanitas. Ne-
 que auius eiusmodi tibi appo-
 nitur, qualis alijs, verum di-
 viti illi pinguis et succulenta,
 tibi pullus dimidiatus aut
 palumbus aliquis aridus atque
 insipidus: non auius videlicet,
 sed manifesta contumelia lu-
 dibriumque. Neque verò raro fit
 ut si quando desit alibi, mini-
 ster repenit te inspectante
 submovens ea que tibi erant
 apposita, alijs apponat, illud
 tibi ad aurem immurmurans:
 Tu profecto noster es. Quòd
 si quando interim dissecetur
 vel porca facta, vel cervus:
 aut strictorem tibi modis
 omnibus propitium habeas
 oportet, aut certe Y Pro-
 methei partem feres, nempe
 ossa adipe circumte-
 eta. Nam quòd ei qui su-
 pra te accumbit, patina

χουτῖ, καὶ τοῖς ὀπίω ἐκείνο ἐ-
 φλω, ὅτι τ' ἄνωρον ἢ ἰσόρτι καὶ
 παλαιότερον οἶνον πινόντων,
 μόνον οὐ πονηρόν τινα καὶ
 παχυνόν πίνεις, θεραπεύων ἀείν
 ἀργύρω ἢ χρυσῷ πίνων, ὡς μὴ
 ἐλεγχθέντος ἀπὸ τ' ἡρώματων,
 ἔστω ἀτιμῶν ἢ ξυμποτῆς καὶ
 ἔθι γὰρ ἐκείνο ἐς λόρον
 ἢ πῖνον, ἢ ὡς ποτάκις ἀ-
 τήσασθαι, ὁ πᾶς ἐδ' αἰοῦντι
 ἔοικεν, ἀνιῶ δὲ σι ποτὰ καὶ
 ἀθρόα, καὶ σχεδόν τὰ πάντα,
 καὶ μέγιστα, ὅταν σι παρὰ
 δολικῆν λιναδός τις, ἢ ὄρχη-
 σοδι διάσασθαι, ἢ ἰωνικὰ ξυ-
 νέρων, Ἀλεξανδριωτικὸς ἀν-
 θρωπῶν. τοῖς δὲ ἕρ τὰ ἱρω-
 τικὰ ταῦτα σκευον, μετρίως, καὶ
 γραμματίσθαι ἢ ὡς ἰσοτι-
 μιῶν καὶ ἀκείμω, ὡς ἰσοτι-
 μιῶν ἐν μυχῷ τῆ συμποσίης,
 καὶ ἢ ἀδύς καταδιδυκὸς
 εἶνας, ὡς τὸ ἀνός, καὶ σικωτῶν
 οὐκ ἔσται, καὶ αὐτίκα πλὴν τῶν
 χλω,

qui literulas in pectore gestant? Proinde in obscuro quo-
 piam conuiuij latibulo tectus, præq̄ pudore abstrusus suspi-
 ras, vti coniectandum est, teq̄ ipsum deploras, ac fortunam

est? Atq̄ illud equidem non-
 dum dixi, quod reliquis sua-
 uissimum ac vetustissimum
 vinū bibentibus, tu solus ma-
 lum quoddam & pingue bi-
 bis. Proinde illud semper cu-
 ras ut auro argentoque bibas
 ne colore prodente palam
 fiat te usque adeo contemptū
 neglectumq̄ esse coniuuiam:
 quanquam bene tecum age-
 retur, si vel illud ipsum ad
 satietatē usq̄ bibere liceret.
 At nūc ubi crebrius proposce-
 ris, minister audisse dissimu-
 lat. Adde iam multas interim
 & alias esse res quæ te discru-
 cient: imò nihil esse ferme,
 quod non sit acerbum, maxi-
 mē quum tibi cinadus ali-
 quis antefertur: quin pluris
 te fit is, qui saltandi docet
 artem, qui iocos Ionicos cō-
 textit Alexandrinus quispiam
 homunculus. Nam quū tibi
 speres tu vi in accubitu æ-
 quēris ijs qui voluptates
 & amatoria subministrant?

χλω, ἔδ' ἄλιστα σοὶ ἢ χαίτωρ
 ἐπιφεικᾶς ἔρ. ἢ δὴως δ' ἄρ
 μοι δοκῆς ἢ ποιητῆς γρη῏θ ἢ
 ἐρωτικῶν ἀσμάτων, ἢ ἡδῶν
 ἀπὸς ποιητῆς ἔρ, δὴ αὐτῶν ἔ-
 δῶν ἀξίως, ὄρας γὰρ αἰ τὸ πρὸς
 τιμᾶν καὶ ἐν δολιμῆν ἔστιν.
 ἴποσάτης δ' ἄρ, ἢ ἢ μάρων ἢ
 μάντιν ἴποκείναδὴ δειοί, τῶν
 κλήρος πολυπραγίας, καὶ ἀρ-
 χᾶς, ἢ ἀθρόος τὸς πλότος ἴπι-
 σχημαζῶν, καὶ γὰρ αὐτῶν τότε
 ὄρας ἐν φεραμῆς ἐν ταῖς φι-
 λίας, καὶ ποικῶν ἀξίως ἔστιν.
 ἡδῶν ἐν τῶν τῶν ἡδῶς
 ἔρ γρη῏οιο, ὡς μὴ ἀπόδητῶ
 καὶ σπειπῆς ἔστιν, ἀπ' ἔδ
 πῶς ταῦτα ὁ λαοδοκίμων
 πιδανὸς ἔστι. Τριγάρῃ ἀνάγκη
 μαῦδοι, καὶ σιωπῆ ἀνέχουσα
 ἴποιμῶντα καὶ ἀμειλίμ-
 νορ. ἢ μὴ γὰρ λατέπη σῶ-
 τις ψίδου ἔρ οἰκίτης, ὡς μό-
 νῶ ἢ ἐπῆνῶς τῶν τῶν δ-
 σποίνης πωδίσκορ ὄρχομ-
 νορ, ἢ λιθαείσουα, ἡνδῶν ἔ-
 μικρὸς ἐκ τῶν πράγματῶ.

incusas tuā, quæ tibi ne pau-
 xillulum quidem lepōris ac
 venustatis asperferri. Ac
 prorsus ita videris affectus,
 ut optes poeta fieri, ut ama-
 torias conscribas cantiones:
 aut si id non contingit, vel
 eam assequi facultatē, ut pos-
 sis ab alijs cōditas dignè ca-
 nere. Vides enim quibus in
 rebus situm est ut quis effera-
 tur, plurimiq; fiat. Cum ἔ-
 illud ferre queas: ut magi
 quoq; aut arioli personam (si
 necesse sit) induas, ex horum
 genere, qui amplas herædi-
 tates, qui imperia, qui cumu-
 latas opes pollicentur: quādo
 quidē hos quoq; vides nō me-
 docriter a diuinis amari,
 plurimiq; fieri, eoq; vel vnū
 quodlibet horū fieri percu-
 pias, uti ne prorsus reyculus
 atq; inutilis apparas. At qui
 ne ad ista quidē docilis es, ina-
 felix: promde submittas te
 oportet, nisi itaq; ac tacitus
 feras, clam apud te plorans

ac neglectui habitus. Etenim si te famulus aliquis susurro
 deferat, qui solus omnium non laudaris puerum heræ salz
 tantem, aut cithara canentem, ista scilicet ex te non leue dif-
 erimen

κηδὸν χρυσῶν βασιλεὺς δι-
 κλω διψῶντα λιπραγῆσαι,
 ὡς ἐπίσημοι ἴσιν ἐν τοῖς ἐ-
 σωανοῖσι, καὶ κορυφαῖοι, ἐπι-
 μιλιῶφοι. πομπῆς δὲ καὶ
 τῶν ἄλλων σιωπησάντων,
 αὐτῶν ἐπαπῆρ ἰσχυρῶν
 τινὰ ἔπαινον, πομπῆ τῶν
 λοκακῆων ἐμφανῶντα. τὸ
 δὲ ἴδιον λιμῶ ξυδῶντα, καὶ ἐν
 Δία γι διψῶντα, μύρα κῆρι-
 οδα, καὶ στεφανῶσαι τῶν λι-
 φαλῶν, ἡρώμα καὶ γλοῖον, ἐ-
 οικας ἴδιον τότε σῆλη ἰκῶν τινὸς
 νικηδῶ, ἀνοῦσθ ἰναγίσματα.
 καὶ ἴδιον ἰκῶν κατὰ χεῖρας
 μύρον, καὶ τὸν στεφανῶν ἐ-
 πιθέοντα, αὐτῶ πίνουσι, καὶ
 ἰδαχῶνται τὰ παρικοκασ-
 μῆρα. ἢ ἢ ἴδιον καὶ ἰσοτυ-
 πός τις ἢ, καὶ πᾶσι δὲ ἐ-
 μορφοὶ ἴδιον, ἢ ἢ ἢ ἢ
 καὶ σὺ μὴ παντελῶς πῶρῶ
 ἀφροδίτης καὶ Χαείτων
 ἢς, οὐκ ἐν ἡρώμα τὸ πᾶσι
 μα, οὐδ' ὁ λίνδωσθ ἰδνα-
 ταφῶνθσθ. ὅσα ἴδιον καὶ ὁ-
 φθαλμοὶ βασιλέως πομποί,
 ἢ μόνον

is imta res, neque periculum negligendum, propterea quod
 Z regis plures sunt oculi, qui quidem non vera solum

crimen impendet. Quapro-
 pter terrestris in morem rae-
 na sitiens vocifereris necesse
 est, id operam dans ut in lau-
 dantium numero insignis ac
 praecipuus appareas. Quin
 saepicula silentibus reliquis
 tibi ficta quaedam laus pro-
 ferenda, qua quae multam sa-
 piat assentationem. Iam vero
 magnopere ridiculum est,
 cum esurias interem, sitias quae
 unguentis collim, ac ver-
 tice gestare coronam. Si-
 quidem id temporis non dif-
 similis videre sepulchrali
 columna vetusti cuiuspiam
 cadaveris, quae gestare solet
 ea quae Manibus inferun-
 tur. Nam huic infuso un-
 guento, imposita quae corona,
 ipsi quae bibunt quae edunt ap-
 paratas epulas. Porro si
 etiam zelotypus quispiam
 fuerit, sint quae illi vel pue-
 ri formosi, vel uxor puel-
 la, neque tu prorsus a
 Venere Gratiisque fueris
 alienus: profecto non sa-

ὁ μόνον τὰ ληθῆ ὀρωῦν, ἀπὸ
 αἰετι καὶ πέσπιμι πρῶτον, ὡς
 μὴ νοσᾶσθαι δοκῶν. λέει δὲ,
 ὡς περ ἐν τοῖς Περσικοῖς λέει
 ποιοῖς, λέει τοῦ νόσου καὶ ἀσθενῆ
 οὖν, διελθὶτα μὴ τις ἀνυχοῦς
 σὺ ἴδῃ προσθῆψαῖα μίαν τῶν
 πικρὰ κινδύων, ἐπὶ ἄλλοις γὰρ ὄν-
 οῦν δὲ, ἐν τῆσιν αὖτις πάλαι τὸ
 τόξον ἔχων, ἀ μὴ θέμις ὀρωῦν-
 τα, ὡς πέρας ὡς οἷον μεταξὺ
 τῶν ἰσθμῶν πλὴν γὰρ ὄν, ἀπὸ ἄ-
 πικρὰ δὲ δάπνη, μικρὸν τι
 κατ' ἐλαττώσθαι, ἐπὶ δὲ ὅλῳ ἄ-
 νικηθῆναι ἀνυχοῦν, ὡς
 δὲ λέγει, ἐπὶ τῆσιν ἄλλοις,
 οἷον τὰς πάλαι ἡσπριδῆς
 ἀπὸ πάλαι, ἢ ἑταίρους, καὶ βίον
 ἀπὸ ἀγνοίας, καὶ ὕπνον με-
 τὰ τὸν ἦν ἰπθουμῆα, καὶ πρὸς
 ἐπιτάτῃς ἰλασθῆναι, ἢς οἷον
 βάραθρον φέρον ἑαυτοῦ
 ἐνδοξαῖα, τῶν δὲ ἔνικα, ὡς
 θεοῖ, ἢ τίς ὁ ναμπὸς μι-
 αὐδὸς οὐτὸς ὄν, ἢ τῶν καὶ ἄλλ-
 κας μοι πηλὸν τότων ἰκποεί-
 ζαν ἑαυτὸν ἰσθμῶν, καὶ προσθῆ-
 τὸ

οῦ, Deum immortalem, cui-
 ius tandem rei gratia? Aut quòdnam istud magnificum præ-
 mium? At ne fieri quidem potuit, ut mihi vnquam aliàs plus
 res commoditates suppeterent, quàm tum suppetebant. Tum
 autem

vident, sed semper veris ali-
 quid addunt ad cumulum, ne
 conuiuere videantur. Quas
 ob res vultu demisso tibi est
 accumbendum, quemadmo-
 dum in Persicis cōiuuijs sies-
 ri mos est, verito, ne quis eu-
 nuchus sentiat te in concubi-
 nam aliquā cōiycientem ocu-
 los: moxq; alter eunuchus, cui
 iam dudum arcus in manus
 tensus est, quia videris que
 videre nephas, inter bibe-
 dum malam iaculo transfi-
 gat. Iam peracto conuiuio,
 vbi paululum dormieris, ad
 galli cantum expergefactus:
 O me miserum, inquis, ὁ ἰν-
 fortunatum. Cuiusmodi
 quodam conuiuius, quos as-
 micos reliqui, tum vitam
 tranquillam, & ocij ple-
 nam, somnū quem meapte cu-
 piditate metiri soleo: de am-
 bulatione libera: & atque
 ex his in quale barathrum
 memet præcipitem dedi?

autem

τὸ ἐπιθυμῶν, καὶ τὸ πάντα
ἐπιζητούσας; νῦν δὲ τὸ τοῦ λό-
γου, Λίαν κρόκη δὲ βίης, ἀ-
ρω καὶ κατὰ περιστροφῆς, τὸ
πλευρῶν οἰκτισον, οὐδ' ἄν-
δοκιμῆν ἀδῶς, οὐδὲ λιχρῆσι-
μῶν ἔνοιαν δωδῶν ἔ-
διδάτης ἢ ἐρωγε τῶν τοῖς
τῶν καὶ ἀτιμῶν, ἢ μάλιστα
παραβασιμῶν ἄνδρασι, ἵνα
νῦν τὸ πρᾶγμα πεποιημέ-
νοις. ὡς δὲ καὶ ἀχαιεὺς ἄμι,
καὶ ἡκιστα συμποτικὸς, οὐδ'
ἔδωκε γέλωτα ποιῆσαι δωδῶ-
ν ἔ-σωίημι ἢ ὡς ἡ ἐνοχλῶ
πομπῆς βλεπόμενῶν, ἢ μᾶ-
λιθῶ, ὅταν ἡδίστων αὐτὸς αὐτῶν
ἔνθ' ἔλθῃ. σκυθραπὸς ἢ αὐτῶν
δοκῶ, ἢ ὅπως ἐκ ἔχῃ ὅπως ἄρ-
μόσμαι πρὸς αὐτῶν ἢ μῶν ἢ
ἐπὶ ἢ σιμῶν θυλάκῳ ἱμαῶν,
ἀνδρῶν ἑλδοξῶ, ἢ μινονχί φων-
κῆδῶ, ἢ ἢ μεδιάσω, ἢ ὀυθ-
μῶν τὸ πρόσωπον ἄς τὸ ἡδῶ
σον, καὶ φρόνησιν ἄνδρῶν,

autem accedebat libertas,
atq; omnia pro meopte ar-
bitrio faciendi facultas. Nūc
porro iuxta id quod pro-
uerbio iactatum est, α Leo
chordula vinctus sursum ac
deorsum circūferor. Quòd=
que omnium est miserrimum
maximèque deplorandum,
neque efficere possum ut
placeam, neque gratiam es-
mereri queo: Propterea quòd
harum rerum sum imperi-
tus ac rudis, maximè com-
positus collatusque cum his
qui hæc velut artem profi-
tentur. Proinde iniucundus
sum, ac neuiquam aptus
conuiujs, quippe qui ne ri-
sum quidem concitare nos-
rim. Quinetiam sentio me
non rarò molestum esse et
importunum quum adsum,
maximè quum ipse seipso
festiuor esse conatur. nam
illi ietricus videor. In sum-

ma, nullam inuenio viam, qua me illi accommodem. E-
tenim si meam ipsius auctoritatem ac seueritatem tueri
perdo, iniucundus videor, ac propemodum horrendus
ac refugiendus. Contrà si risero, viliusque quàm possum
maximè ad hilaritatem composuero, fastidit illic ille,

καὶ δὲ ἄλλοις. καὶ τὸ πρᾶγμα
 ὁμοίον μοι δοκεῖ, ὡς περ ἄρ
 ἔστις κομῳδίαρ παρκαίνας,
 τραγικῶν περὶ πᾶσιν πρὶν ἔ-
 ρωσθ'. τὸ δ' ὄλον, τίνα ἀπορ
 ὁμοίται ὁ ἱματωδὸν βιάσμοι
 βίον, τὸν πρῶτοντα τοῦτον ἄλ-
 λω βεβιακῶς; ἔτι βυ ταῦτα
 ἀστρολογισμῶν, ὁ ἰατρῶν ἡ-
 κησε, καὶ ἔτι τῶν ὁμοίων ἔχ-
 ομαι, καὶ πεινοσῶν, καὶ ἔστιν ἀνα-
 ἰστανεῖσθαι τὴν πρότερον
 τοῖς βουδῶνας ἢ τὰς ἰνυδας,
 εἰ θέλεις ἀσπρέσαι πῆς τὸν
 ἄθλον, ἔτα δὲ πνον ὁμοίον,
 ἢ ἰς πλὴν αὐτῶν ἄραρ πρὶν ἡ-
 μῶν, καὶ βυ τὰ τῆς ἀγῆτης,
 πῆς τὸν πολυα βίον ἀντί-
 στροφα. καὶ ἢ ἀρρυπία δ', καὶ
 ὁ ἰσθῶς καὶ ὁ ἰαματ' ἢ ἱε-
 ρμα ἢ ἀπὸ πρὸς ἢ φθόλω,
 ἢ πεινοσμονίαρ, ἢ ἠέλου
 ἀληγμια, ἢ πλὴν ἑαλῶν πο-
 δαγραμ ἀναπλάουντες. ἀν-
 τὶ ἔστι ὁμοίον, ἢ ποικίλεις κα-
 τακῆδὴ δ' ἔστω, ὃ δ' ἔστιν οὐκ ἔστι
 ρηται.

& auersatur. Ac profus
 tale quiddam mihi videtur,
 quale sit si quis in persona
 tragica comœdiam agere
 tentet. Postremò quam
 tandem aliam viam mihi
 viam demens, postea
 quam hanc presentem al-
 teri vixerim? Dum hac
 tecum loqueris, iam so-
 nuit tintinabulum, iam-
 que ad eadem tibi redeun-
 dum est, obambulandum,
 standum, sed ceromate
 unctis antè femoribus po-
 pliibusque, si modò velis
 par esse certamini, præ-
 miòque tollendo idoneus.
 Deinde conuiuium idem
 & eadem apparatus ho-
 ra. Iamque ad eò diuer-
 sa viuendi ratio, superiori-
 que contraria, cum insom-
 nia, sudor, defatigatio,
 paulatim quasi suffossis cu-
 niculis inducunt vel tabem,
 vel pulmonis exulceratio-
 nem, vel intestini tor-

mina, vel egregiam illam podagram. Reluctaris ia-
 men sedulo: ac frequenter quum valetudo poseat vi-
 lectio decumbas, ne hoc quidem licet, eò quòd as-
 mulatū

ργια. αὐτῆς γὰρ, ὁ νόθος, καὶ
 φωνή τ' καθυκόντων ἔδοξεν.
 ὡς ἔξ ἀπαιτων ὠχρὸς ἀά
 καὶ ὄβρι ἐδέπωτε θυξομί-
 νω ἔοικας. καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ
 πόλει ταῦτα. ἦν δὲ πρὸς καὶ
 ἀποδημῆσαι δέοι, τὰ μὲν ἅπαντα
 ἰδὼ, ὕοντ' ὁ δὲ ποταμὸς, ὕπα-
 τ' ἔλθων (τοῖς τὸ γὰρ τοῖ ἀ-
 ποικιλύρωται) καὶ τὸ γὰρ ὅτι
 πρὸς μὲν, ἔστ' ἂν ἔκ' ἔτ' ὄ-
 σης καταγωγῆς, ἡμαγέρω
 σι, ἢ ἔστ' ἀποσπίνης κομμω-
 τῆ συμπραβδωσιρ, ἔθ' τῶν
 φρυγῶν λαφύων ἰποβα-
 λόντες. ἐκ ὀκνῶ δὲ τοῖς ἡ δι-
 γὰρ ὁμοι Θεσιόπολις οὐκ
 ἔστ' ὁ Στωϊκὸς διηγήσῃ ξυμ-
 βάρων αὐτῶν παλιν γυλοῖον καὶ
 νη Δί' ἐν ἀνελπιστρ, ὡς ἂν ἡ
 ἀπὸ ταυτὸν συμβαίη. σωλῶ
 μὲν γὰρ πλουσίᾳ τινι, καὶ πρὸς
 ση γυλοῖον τῶν ἐπιφανῶν ἐν
 τῇ πόλει. ἀνὲν δὲ καὶ ἀπὸ
 ἀμυγῶν ποτε, τὸ μὲν πρὸς
 τὸν ἰκίνο παθῆν ἔφη γυλοῖο
 ταυτ, συγκαθίσθη παρ' αὐτῶν
 πρῶ-

mulari morbus, quò munia
 officiaque iusta defugias,
 existimatur. Hinc præ-
 ter omnes perpetuò palles,
 semperq̄ iamiam morituro
 vidère similis. Et hæcenus
 quidem de his quæ domi fe-
 renda sunt. Quòd si quan-
 do fuerit peregrinandum: ut
 ne interim referam alia in-
 commoda, sape fit ut pluuio
 cælo, vbi postremus veneris
 (nam is locus tibi sorte con-
 tigit) vehiculum opperiaris,
 donec nullo iam reliquo lo-
 co vbi diuiferis, proximè
 coquum, aut heræ compto-
 rem te reclinant, ne stipulis
 quidem affatim substratis.
 Neq̄ verò tibi referre graua
 bor, quod mihi Thesmo-
 polis iste Stoicus narrauit, sibi
 accidisse, rem profectò ni-
 misquâ ridiculam, quæ tamè
 eadè posuit ὃ αἰνῆς acci-
 dere. Conuiuiebat enim cū o-
 pulèta quadâ ac delicata mu-
 liere ex illustribus istis ὃ
 vrbanis. Eam, quum ali-
 quando peregrè proficisceretur
 (nam id primùm aiebat
 sibi maximopere deridiculum
 accidisse) in curru sibi virg
 nimirum

πρῶτον δὲ δοῦναι φιλοσόφῳ οὗτι,
 λιναδὸν τινα τῶν πιπιθω-
 μύων τὰ σκέλη, καὶ τὸν πῶ-
 ρονα πριξυρημύων. δὲ τι-
 μῆς ἢ αὐτὸν ἰκάνη, ὡς τὸ ἄ-
 κος, ἢ γὰρ ἢ ἑὺνομα ἢ τῆ λινα-
 δας ἀπεμνημόναυ. Χελιδό-
 νιον ἢ καλέσθαι τῶν ὄντων
 πρῶτον ἰλίον, σκυθροπῶ,
 καὶ γέροντι ἀνδρὶ, καὶ πολιτῶ
 τὸ γῆραον (οἶδα θε, ὡς βαθαῶ
 πῶρωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θισ-
 μόπολις ἔχει) παρακαθίσθαι
 φησὶ ἰντιτεμμύον, καὶ
 ὑπεγραμμύον τὸς ὀφθαλ-
 μὸς, καὶ δασαθλαμμύον τὸ
 βλέμμα, καὶ τὸν τραχιλον
 ἰπικλασμμύον, οὐ Χελιδό-
 να, μὰ Δι, ἀπὰ γυπαῖ τινα,
 πριτιτιμμύον ἢ πῶρον
 τὰ πρῶτα, καὶ ἔγε μὴ ποτὰ
 διηθλῶαι αὐτῶ, ἢ τὸν λεπρὸν
 φαλον ἔχοντα, ἐπὶ τῆ κεφαλῆ
 αὐτοῦ συγκαθίσθαι τὰ δ' ἑν ἄλ-
 λα, παρ' ὅλων τῶν ὀδῶν μνεί-
 ας τὰς ἐνδίας ἀνασχέσθαι,
 πᾶσδοντῶ καὶ τριπύλον-
 τῶ, ἢ δὲ μὴ ἐπέχῃ αὐτὸς,
 ἴσως

nimirum philosopho adiun-
 xisse cinædum quempiam pi-
 cati cruribus, derasa barba:
 quem illa honoris (vi conij-
 cio) gratia secum ducebat.
 Quin nomen quoque cinæ-
 di commemorabat. diebat
 enim Chelidonium vocari.
 Iam primùm illud cuiusmo-
 di fuerit vide, iuxta virum
 severum teiricumque, tum
 senem, canòque mento (scis
 autem quàm profundam ac
 venerabilem barbam habue-
 rit Themopolis) assidere
 nihili hominem & effami-
 natum, picturatis oculis,
 lubrico vultu, fracta cer-
 uice, non Chelidonem per
 Iouem, id est, hirundinem,
 sed vulturem magis, reuul-
 sis barbe plumis. Quod
 ni magnopere illum fuis-
 se deprecatus ne faceret,
 futurum fuisse vi flamme-
 um etiam in capite gestans
 assideret. Præterea autem
 perpetuo hoc itinere mole-
 stis innumerabiles pertu-
 lisse sese, illo cāillante gar-
 da etiam

ἴσως ἀνὴρ καὶ ὀρθογώνιος ἐπὶ τῆς
 ἀπλότητος. Ἔτρουρ δὲ ἄρ τι καὶ τοῖς
 ἔτεσι αὐτῷ περὶ ἀλλοτρίων : κα-
 λὶς δὲ ἔστω ἀπὸ τὸν ἡ γυνὴ, Θεσ-
 μόπολι φησιν, ὅπως ὄναι οὐ
 χάειν ἐ μικρὰν ἀλλοτρίων δόξας,
 μηδὲν ἀνταπαρ, μὴ δὲ ὅπως
 ἐπὶ πλεονεξίας ἐπιβόλαι, πε-
 ρεμύνας. τοῦ δὲ, ὅπως ἀπὸς τοῦ
 ἱποσχόμενον πάντα περ-
 ξειν, Διομαί ἐν τοῦτ', ἔφη,
 κενὸν ὁρῶσα σὲ καὶ ἐπιμνήν,
 καὶ ἐπιλοποροῦ. τὴν λυῖσα, τὴν
 οἶδα, τὴν Μυρρίδιον ἀνα-
 λαβῶν ἐς τὸ ὄχημα, φυλατ-
 τὲ μοι, καὶ ἐπιμνήν, ὅπως μη-
 δένος ἐν δόξας ἔσαι. βαρύνε-
 ται ἔρ ἡ ἀθλία τὴν γαστέρα,
 καὶ σχεδὸν ὡς ἐπιτεξέσθαι, οἱ
 δὲ κατὰρατοὶ οὐτοί, καὶ ἀπαθῆς
 οἰκίται, οὐχ ὅπως ἐκένυς,
 ἀπὸ δὲ ἐμὲ αὐτὸ πολλὰ ποιεῖν
 ταλόγορον ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ
 τοῖνυ τὴν μικρὸν οἰηθῆς ἐν
 ποικίαν με, τὸ πρὶσποδλα-
 σὶν μοι, καὶ ἡδιστον κωιδιστον
 εἰς φυλάξας. καὶ ἐπεὶ ὁ Θεσ-
 μόπολις, ποτὴ ἀνταπαρ, καὶ

da etiam saltante. Addebat
 secundo loco tale quiddam
 sibi fuisse mādatum: Accer-
 sito illi mulier, Thesmopoli,
 inquit, ita tibi dii bene faci-
 ant, magnū quoddam officium
 abs te requiram, quod ca-
 ue recuses: neque expectes
 ut quicquam te sim rogatur
 studiofus. Atque hoc
 (ut est credibile) omnia se
 facturum pollicio: Hoc, in-
 quit, te rogo, quandoquidem
 video te virum probum, di-
 ligentem & amantem, canicula
 quam nosfi Myrrhi-
 nam in vehiculum recipe,
 eamque mihi serua, curans
 ne quid illi desit. Nam mi-
 sera grauida est, atque a-
 dedo propemodum iam pro-
 pinqua partui. At isti sce-
 lesti & immorigeri ministri,
 non dicam huius, sed ne meū
 quidem ipsius magnopere
 rationem habent in peregri-
 nationibus. Quare ne te pus-
 tes mihi mediocre beneficiū
 facturum, si charissimam mi-
 hi iucundissimamq; caniculā
 seruauis. Recepit Thesmopolis quum illa tantopere rogaret,
 as pro.

Receptum Thesmopolis quum illa tantopere rogaret,
 as pro.

ἢ μονοεχὶ καὶ λακρυόσους. τὸ
 δὲ πρῶτον παραλοιορῶν, λυ-
 υδίον ἐκ τῆς ἰματίου περικυ-
 λωρ, μικρὸν ὑπὸ τὸν πλάγωνα,
 καὶ καταρῆθρ ποικίλης, ἢ
 καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμοπόλις
 πεστίθη. καὶ βαύσον νεκρῶν
 τῆ φωνῆ (ταῦτα γὰρ τὰ μεγα-
 ταῖα) καὶ τὸ γένειον τῆς φιλοσο-
 φίας περιχρησῆσαν, μολισα
 ἔτι τοῦ χιτῆος αὐτῶν ἰσομοῦ ἐγ-
 κατεμίμικτο. καὶ ὁ ἰνῶδιος,
 ὁ ξυμῆρος, οὐκ ἀμύσως πο-
 τὲ καὶ αἱ τὸς ἀλλοῦς, τὸς πα-
 ρούσας ἐν τῷ ξυμῶσιον ἀρ-
 σιόπλορ, ἰπεδὶ ποτι, καὶ ἰπὶ
 τὸν Θεσμοπόδιρ καθῆκε τὸ
 σκῶμμα, περὶ δὲ Θεσμοπό-
 λιδος, ἔφη, τῆς μόνον ἑπῆρ
 ἔχω, ὅτι αὐτῶν Στωικῶν ἡδὲ λυ-
 σικῶς ἡμῖν γινώσκται. τὸ δὲ
 οὐκ ἠμῶν καὶ τῶν ἑκείνου
 ἐν τῷ πρῶτον τοῦ Θεσμοπό-
 λιδος ἰπυθῶμα. ταῦτα ἐν-
 τρυφῶσι, μάτηρ δὲ ἰουβεί-
 λουσι τὸς ξυμῶσι, κατὰ μι-
 κρὸν αὐτῶν ἀφροῦδὲς τῶν ὄρα
 παρὰ

iusmodi contumelijs ac ludibrijs tractat eos qui cum ipsis viuunt,
 paulatim eos cicures ac mansuetos ad ferendas contumelias
 reddens

ac propemodum etiam flet
 ret. Porro spectaculum ea-
 rat supra modum ridicu-
 lum, caniculae est pallio pro-
 minens prospectansque pau-
 lo infra barbam, ac subin-
 de immeiens (tamen si haec
 quidem Thesmo polis rei-
 cuit) ac gracili voce la-
 trans (huiusmodi enim ca-
 telles iam in delicijs sunt)
 neque non philosophi mens-
 eum oblingens, maxime si
 quid pridiani iuris inha-
 ereret. Porro Cinædus as-
 fessor ille, quum non in sula
 se super conuiuium dicte-
 ria quaedam icisset in e-
 os qui aderant, ac denique
 et ad Thesmo polim usque
 dicacitas peruenisset: De
 Thesmo polide, inquit, vi-
 dum hoc possum dicere, eum
 est Stoico Cynicum iam no-
 bis esse factum. equidem au-
 diui caniculam etiam pepe-
 risse in Thesmo polidis pal-
 lio Huiusmodi delicijs illis
 dicit, vel (ut verius dicam) hus

κεραισκαωδιστορ. οἷδα δ' ἐ-
 γὼ καὶ ῥήτορα τῶν Κρήνων β.
 ἐπὶ τοῦ δάκνου κελωδύτα, με-
 λήθητα μὰ τ' Δι' ἐν ἀπα-
 λούται, ἀμὰ πάλυτορῶς, καὶ
 ξυγκροτημῶς, ἰπηνέλο
 γῆν μεταξὺ πινούτορ, ὅπως
 ὕδαρ μινυτημῶνον, ἀμὰ
 πῶς οἶνε ἀμοφῶτα λέγοι. καὶ
 τῶλο ἀποσῶνα τὸ τόλμημα ἐ-
 πί σκαοσίας ἀραχμῶς ἐλέγε
 ῶ. ταῦτα ἢ γ' ἴσως μέτρια.
 ἢ ἢ ποιητικὸς αὐτὸς, ἢ συγ-
 γραφεὺς ὁ πῶσι ὅ ἢ, παρὰ
 τὸ δάκνον τὰ αὐτ' ῥαφῶδων,
 τότε καὶ μεδῶνα ἀραχμῶ
 ναὶ καὶ, ἰπανόντα καὶ λονα-
 κάοντα, καὶ τῶπος ἰπανῶνον
 λαυοτῶρε ἰπανόντα. εἰσι δ'
 οἱ καὶ ἐπὶ ἡδῶτα θεοματῶτα
 ἰθῆουσι, καὶ δὲ Ἀδλίνας αὐ-
 τὸς, καὶ Υακίνθος ἀνέδρ, πύ-
 χως ἐνίοτε τῶ ῥῶνα ἔχοντας.
 εἰ δ' ἔν ἰδρ μὴ ἰπανῶς, ἐς
 τὰς ληθολμῶτας τὰς Διονυσί-
 ούτους ἀφῆ, ὡς καὶ φθονῶν, καὶ
 ἰπιδοε

reddentes. Præterea autem
 Carcharorum orato-
 rem noui, qui iussus super
 cœnam declamabat, neu-
 quam inrudite per Iouem,
 imò grauitè & absolutif-
 simè, ac laudabatur inter
 rim ab illis bibentibus, quum
 non ad aquæ modum, sed
 ad vini amphoram oraret.
 Atque eam molestiam ob-
 ducentas drachmas perpeti
 ferebatur. Verùm hæc qui-
 dem fortassis utcunque lo-
 leranda. A Porro si diues i-
 pse aut poeticus fuerit, aut
 historicus, qui sua ipsius
 scripta in conuiuio recitare
 gaudeat: tum verò maximè
 futurum est ut discrucieris
 ac dirumparis, nempe quum
 admirari, quum assentari,
 quum novos quosdam lau-
 dandi modos comminisci
 necesse habes. Sunt autem
 qui & formæ nomine stude-
 ant admirandi uideri. Eos
 nunc Adonidas, nunc Hys

einthos appelles necesse est, etiã si illis naris nonnũquã cubita
 li hiet specu. Quod ni laudaris, protinus & in lapidicinas Dio-
 nysiacas asportaberis, tanquã qui illi tũ inuideas, tũ insidieris,
 mali

ἰπιδοδωρ αὐτῶ. καὶ δὲ καὶ
 ὄφως, καὶ ῥήτορας εἶναι αὐ-
 τοῖς, ἡδὲν εἶναι Σολοικὶκῶν τῶν
 τῆς ἄλλης. αὐτὸ τὸ τῆς Ἀττι-
 κῆς καὶ τοῦ Ὑμητιοῦ μενεῦς
 Ἰουκῆν τὸς λόγους, καὶ νόμον
 εἶναι τὸ λοιπὸν, οὐτῶ λέγειν.
 ἡαὶ τοῖ φορητὰ ἴσως τὰ τῶν
 ἀνθρώπων. αἱ δὲ οὐν γυναικῶν,
 καὶ ἦν αὐτὴ καὶ τὸ δὲ τῶν
 γυναικῶν σπουδαίεται. τὸ εἶ-
 ναίνας αὐταῖς πικραδουμι-
 νος, μιοδὺ ἀποτῆδης ξυώντας,
 καὶ τῶ φορέα πρεπομύρος. ἦν
 γὰρ τι καὶ τῶ τῆς ἄλλης καπῶς
 πικραδουμι νος αὐταῖς Ἰουκῆ, ἦν λέ-
 γεται, ὡς πικραδουμι νος τῆς εἶ-
 σι, καὶ ἐπιδόφοι, καὶ ποῖδουμι
 ἴσματα, οὐ πολλὴ τῆς Σαπφῆς
 ἀπρῆδουμι. εἶναι δὲ ταῦτα μι-
 αδῶς καὶ αὐτὰ πικραδουμι
 τῆς ῥήτορας καὶ γραμματικῆς
 καὶ ἐπιδόφοι. ἀπρῆδουμι δὲ
 αὐτῆς πικραδουμι (γυναικῶν καὶ καὶ
 τῶν) ἦν τοῖς μεταξὺ ἡοσμῆνι-
 νος, καὶ τὰς ἡοσμῆνι πικραδουμι
 κῶμῆν, ἦν παρὰ τὸ δὲ πικραδουμι.
 ἄποσ

psum est ridiculum) tum temporis, quum vel comun-
 iur, aut capillos in orbem religant, vel in conuiuio. Nam
 aliās

malèque velis. Ad hæc &
 sapientes & rhetores sint
 necesse est. Quod si etiam
 rusticè quippiam dixerint,
 tum vero iuxta illud quod
 dici solitum est, Atticæ at-
 que Hymetti plenam ora-
 tionem videri volunt, atque
 in legem abire; ut deinceps
 ita loquantur homines.

Quamquam quæ viri fa-
 ciunt, ferri forsitan queant:
 sat verò mulieres (nam mu-
 liberibus etiam illud studio
 est, ut doctos aliquot in suo
 conuietu conductitios has-
 beant, quique sese mercede
 affertentur) quandoquidem
 hoc quoque ad reliquum
 cultum elegantiamque per-
 tinere putant, si dicantur
 erudite, si philosophæ, si
 carmina componere Saphi-
 cibus haud multò inferio-
 ra: ob hæc sanè hæ quo-
 que conductitios Rhetores,
 Grammaticos, Philosophos
 circumferunt. Hos autem
 audire solent (id quod i-

ἄλλο τε γὰρ ἐκ ἀγαστοχολῶν.
 ποικιλίας δὲ καὶ μεταξὺ τῶν
 φιλοσόφων τι διεξίοντο ἢ
 ἄδρα περὶ θεῶν, ὡς ἐξέπα-
 ρὰ τῶν μοιχῶν γραμματίων,
 οἳ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐκεί-
 νοι λόγοι ἐσῆσι περιεμύθησαν,
 ἔστ' ἂν ἐκείνη ἀντιγραφεῖα
 τῶν μοιχῶν, ἐπαναδρομῶν πρὸς
 τῶν ἀκρόασιμ. ἐπαθῶν δὲ
 ποτε ἴσθ' μακροῦ τῶν χρόνου,
 Κρονίωρ ἢ Παναθλιώων ἐ-
 πιστάτων, ὡς μνηστῆς τί τι
 ἐφειρίδιον ἄθλιον, ἢ χιτώ-
 νιον ἀπόθετον, ἐν ταῦθα
 μολισα ποικίλῃ δὲ καὶ με-
 γάλῃ γρη῏δα τῶν πομπῶν,
 καὶ ὁ μὲν πρῶτος, ὁ δὲ ὅς ἐπι-
 σκοπιόμην παρακῶς τῶν λι-
 σπότων, περὶ ἀμῶν καὶ πε-
 μιλῶν ἀπὲρ χεῖται, μιθῶρ ἐν
 ὀλίγον τῆς ἀγχιλίας περὶ α-
 βῶν ἐβῶν ἢ τρισκαίδεκα ἡκο-
 σι κομίσουσις ἐκαστος, ὡς ποικί-
 ἄπει, καὶ ὡς ἄπῃ μνησι, καὶ ὡς
 ἐπιπραπῆς, τὸ κατῳιον ἐπι-
 ἀξῆα διεξίωρ. ἀπαρῆς δ' ἔμ
 ἀπαμάτ-

monuerit, quemadmodum adhortans commodiora sub-
 iecerit. Omnes itaque donati premio discedunt, at non

aliàs non suppetit illis o-
 cium. Porro sæpenumero
 fit, ut interim dum philo-
 sophus quippiam differit,
 interueniens ancilla literus
 ab adultero porrigat:
 ac præclari illi de pudici-
 tia sermones intermittun-
 tur, opperientes donec illa
 rescripserit adultero; atque
 ita redeat ad auditionem.
 Porro si quando post mul-
 tum temporis instātibz Sa-
 turnalibus, aut Panathes-
 neis, misera quæpiam umbel-
 la tibi mittatur, aut ut tum-
 cula semiputris ac deruta,
 tum deniq; plurima misitenti-
 tur oportet. Atq; aliqui qui
 statim subāuscultārit herum
 id facere destinantē, præcura-
 ris, ac primus rei index, abi-
 ensq; non exiguum precium
 aufert, qui renūciārit. At mi-
 nē plus tredecim te aduent
 idem apportantes nuncij;
 quorum quisque comme-
 morat quā multa dixe-
 rit, quemadmodum sub-
 sine

ἀπαράλλουσαι καὶ οὐκ ἔτι
 κ' ἔβρωθούμενοι, ὅτι μὴ πλείω
 ἔδωκας, ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐ-
 τῶς, κατὰ δὲ τοῦ ὀδοῦτος καὶ
 τῆς ἡσυχίας, καὶ βῆθος αὐτῶν οὐ
 καὶ ὁ χλιυρὸς δόσις, ἵνα δ' ἔμ
 πλάθης. *Λοιπὸν αὐτὸς ἔμ αὐ-*
τῶς, καὶ ἰκταυτὸς ἔμ. θεράπων
τί ἔμ ἢ ὁ οἰκονόμος ἔμ, ὄβλος ἔμ
καὶ ἄμ ἔμ θεράπων πρὸς τοῦ. ἐκ
ἀμελητὸς ἔμ οὐδ' ὁ ξυμβου-
λιῶς ἔμ, καὶ φίλος ἔμ. καὶ τὸ ἡμ-
θερ ἢ δὴ πρὸς φείλις ἰμαλίο-
καπίλω, ἢ ἱατρῶ, ἢ οὐκ ὄ.
τόμος τινί. ἄρα οὐκ οἶ τὰ
ἐλῶρα καὶ ἀνύτητα, ποτὸς δὲ
ὁ φθόνος ἔμ. καὶ πρὸς καὶ ἔμ βο-
λὴ τις ἢ ἔμ ἡμ ἡμ ζαρίστου
πρὸς ἀνδρα ἢ δὴ τῶς κατὰ τῶ
λόγος ἢ δὴ τῶς ἐκ τῶς ἔμ ἔμ
ἔμ ἢ δὴ οἶ ἔμ ἢ τῶς σωμα-
τῶς πρὸς ἡμ ἡμ ἡμ ἡμ ἡμ ἡμ
καὶ πρὸς τῶς θεράπων σκολ-
δορτα, καὶ ἀνυδηνότα τῶ
ποδολογῶν δὲ ἡμ ἡμ ἡμ ἡμ
ἔμ ἡμ ἡμ, ὅπρ τῶ νοσιμάτα-
ἔμ ἡμ οἶ ἔμ ἡμ ἡμ ἡμ ἡμ

dicat te laboribus assiduis iam detritum, & ad obeunda mu-
 nia famulatus claudicantem atque obaudientem, ac podagra
 subinde grauari. Proinde posteaquam id quod erat in te
 floren.

sine murmure tamen, quæ
 non plura dederis. Porro
 salarium ipsum, sex ferme
 obolorum: idque si tu postu-
 les, grauis atque importu-
 nus habebis. Proinde quod
 illud aliquando auferas,
 primum ipsi hero aduleris
 supplexque fias necesse est:
 demde captandus & dis-
 pensatoris fauor. nam hoc
 quoque quoddam est ser-
 uitiis genus. Neque verò
 negligendus is quem in con-
 siliis adhibet, neque item
 amicus. Deinde quod ac-
 ceperis, iam dudum debe-
 batur vel vestiario, vel me-
 dico, vel cerdoni cuiquam.
 Unde fit ut fera atque intem-
 pestiua, eaque inutilia premia
 tibi accedant: ceterum inui-
 dia ingens. Iamque etiam cas-
 lumnia quadam paulatim
 struuntur in te, apud hominẽ
 qui iam non intuitis auribus
 accipiat, si quid aduersum te
 dicatur: quippe qui perspi-

καὶ τὸ ἐγκαρπώτατον τῆς κη-
 κίας. καὶ τὸ ἀκαμάτατον τοῦ
 σώματος ἐπιρρίψας, καὶ ῥα-
 κῶσι πολλοῦ χρόνου ἐργασά-
 μινθ, ἢ ἄλλο περιβλήσει, οἷ
 μιν οἱ τῆς κόπρου ἀπρρίψη
 φέρον, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν
 διακρίσεων τῶν νόμων καρ-
 τήρων περιβλήσει, καὶ ἵλοι
 μετακρίσει αὐτῶν ὅτι ἐπὶ ῥα-
 κῶσι τότε, ἢ ἂν γυναικὸς ἄδρα
 παρθένου γέρον ἀνὴρ ἰσαφ-
 θέρας, ἢ ἀπότι τοῦ ἴσου ἐπι-
 κληθείς, ἢ ἄλλο ἐγκρατυ-
 μινθ, ἐπὶ πρῶτον ὁδῶν,
 ἐξελήνθας ἔρημθ ἀπὸ
 τῶν, καὶ ἀπορθ, πλὴν βι-
 τιστῶν ποδῶν αὐτῶν γύρα
 παραλαβῶν, καὶ ἂν ἢ τίως
 ἴδης, ἔρημθ ἐν τῶν
 χρόνῳ, θηλάκῳ ἢ μίση πλὴν γα-
 εῖρα ἐργασάμινθ, ἀπὸ
 τῶν, καὶ ἀπαράτητον κα-
 κῶν. ἢ ἢ ὁ ναυκὸς ἀπαρ-
 ἐν τῶν ἴθους, ἢ ἀπὸ μανθάνων
 αὐτῶν ἀνακτῶν. καὶ οἱ δὲ ἄν-
 τῶν ἀνθ ἄλλο ἐξῶρον
 ἢ ἄλλο

florentissimum deersit, a-
 uisq; partem maxime frugi-
 feram, ac præcipuum cor-
 poris vigorem detriuit, iam-
 que te lacerum panniculum
 reddiderit, tum modis o-
 mnibus circumspicit in quod
 sterquilinum te portatum
 abijciat, atque alium per-
 ferendis laboribus idoneum,
 in tuum substituat locum.
 Ibi insimulatus vel quòd pu-
 sionem illius tentaris, vel
 quòd homo senex uxoris
 ancillam virginem vitariis,
 vel alio quouis impositio cri-
 mine, noctu obtulutus ac
 præceptis datus extruderis,
 discedisq; desertus ab omni-
 bus, atque omnium inops
 rerum, optimam ὁ podagram
 vna cum fenella comitem
 ducens: cum interim quæ
 quondam sciveris, tanto tem-
 poris spacio dedideris, tum
 ventrem culeo reddideris am-
 pliorem, tibiq; paraueris in-
 explebile quoddam ὁ impla-
 cabile malum. Etenim gu-

la, ea quibus assuevit, flagitat: quæ cum negantur, indigna-
 tur. Adde, quòd prætereà nemo te posthac receptorus est
 in fami-

ἄδελφον ὄντα, καὶ τοῖς γυ-
 ρακίοισιν ἴσους οἰκόντα, ὡς
 εἶδ' ἐπὶ τὸ δῆγμα ὁμοίως χη-
 σιμον, ἀπὸς τε, καὶ ἢ ἐκ τῶ
 ἀποδῶκα σταθόν, πῶς τὸ
 μῆζον ἀκαλομήν, μοιχὸν ἢ
 φαρμακία σε, ἢ τι τοιοῦτον
 ἄπο δοκῆν ποιῆσθ' ἢ γὰρ ἡσ-
 τήσορ. ὃ ἢ οἰαπῶν ἀξίόπιστος.
 σὺ δὲ ἐμῶν, καὶ ῥόδι. ὃ τὸν
 πρόπορ, καὶ πῶς πατρὸς ἀδι-
 κίαν ὄνοσθ'. τοῖσὺς γὰρ ἅ-
 παντας ἡμᾶς εἶναι οἶοντα, καὶ
 μάλᾳ ἀνότως. δοκῶ γὰρ μοι
 ἢ τῆς τοιαύτης δόξης αὐτῶν,
 ἢ ἔχουσι περὶ ἡμῶν, ἡατα-
 νηρομηρία πῶ αὐτίαν. πολ-
 λοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας πρὸς
 θόντων, πῶ τῶ μιδρὸν ἄπο
 χησίμον ἠδελφῶν, μαντίας ἢ
 φβμακίας ἡπείχοντο, καὶ χά-
 ειτας ἐπὶ τοῖς ἱρωτικοῖς, καὶ
 ἀπαγωγὰς τοῖς ἔχθροῖς, καὶ
 ταῦτα πεποιθῆσθαι λέγον-
 τῶν, καὶ πρὸς ὄντας, ἀμπα-
 χόμφοι, καὶ πῶς ὄντας οὐκ ὄν-
 παταφρονήτως ἡαθεμένοι.
 ἀνότως

in familiam, utpote cuius
 iam praterierit aetas, quibus
 similis euaseris equis senio
 affectis, quorum ne pellis
 quidem perinde ut aliorum
 animantium est vsui. Quin
 ex hoc ipso quod eiectus
 es, et calumnia quam po-
 test proximè ad verisimili-
 tudinem conficta, facit ut
 aut adulter, aut venefi-
 cus, aut aliud quippiam ta-
 le videaris. Nam accusatori
 vel tacenti fides habetur: in
 verò Græculus, moribus
 leuibus, et ad omne faci-
 nus facilis. Siquidem huius-
 iusmodi nos omnes esse du-
 cunt, idque iure optimo.
 Videor enim mihi causam
 aduertisse quamobrem es
 iusmodi de nobis obine-
 ant opinionem. Nam ple-
 rique qui in familias acce-
 dunt, propterea quod alio-
 qui nihil bonæ rei didice-
 runt, diuinationem ac mas-
 leficia profitentur, concu-
 sationem amorum, abdu-
 ctiones in hostes: atque id quum faciunt, doctos sese affir-
 mant, pallijs amici, barbibus neutiquam contemnendis onusti
 His.

ἄκράτος οὐκ τὴν ὁμοίαν πρὶ
 πάντων ἰκόνους ἔχουσιν, ὅς
 ἀείρους ὄντες, τοῖδους ὄρων
 τες, καὶ μάλα ἐπιτηροῦντες
 αὐτῶν τὴν ἰσότητά, καὶ
 καὶ τῆ ἀπὸ ξυνοσίᾳ ἰσοπα-
 κείαν, καὶ τὴν πρὸς τὸ ἰερα-
 ρικὸν δουλοπρέπειαν. ἀπρε-
 σαβεῖται δὲ αὐτὸς μισθῶσι,
 καὶ μάλα ἄκράτος, καὶ ἐξ ἄπαν-
 τος ἰσότητος, ὅπως ἀρδύω ἀ-
 πολέσασιν, ἢ ἀκύνονται. λο-
 γίζονται γὰρ, ὡς ἐξαγορεύουσιν
 αὐτῶν τὰ ποικίλα ἰκόνια τῆς
 φύσεως ἀπόρρητα, ὡς ἄπαν-
 τα ἀδύτου ἀκείδως, καὶ γυμ-
 νὸς αὐτὸς ἰσωνόκωτος. τῶ-
 ζ δὲ ἰσὺν ἀπρὸς αὐτῶν.
 ἄπαντων γὰρ ἀκείδως ὁμοιοί-
 ῃσι ὅτις ἰσότητος τῶν βί-
 βησις, ἢ καὶ γυμνὸς οἱ ὁμο-
 φαλοί, πορφύρα δὲ ἰκόνια
 ὄντων ἢ διφθέρα, τὰ δὲ ἰσότητος,
 ἢ ὀφείδως ὄντων, τῶν τέκνων ἰσ-
 σήμωτος, ἢ Οιδίπους, τῆ μη-
 τρὶ ξυνοσίᾳ, ἢ Τηρέως, ἢ ὁμο-
 δίατος ἄμα ὄντων. τῶν καὶ
 αὐτῶν ἰσότητος, λαμπροὶ καὶ πρὸς ἰσ-
 πλοῖ,

καὶ Tereus cum duabus pariter sororibus rem habens.
 Eiusmodi sunt et illi, splendidi, conspicuique : por-

His rebus sit, ut non iniu-
 ria eandem de reliquis om-
 nibus habeant opinionem,
 quando eos quos præcipuos
 esse iudicant, videant tales:
 maxime verò posteaquam ad-
 nimaduertentur quam sint
 in conuiujs reliquòque con-
 uiclu adulantes, quàm ad
 lucrum humiles ac seruis-
 les. Deinde eictos eosdem
 iam oderunt : neque id ini-
 iuria: ac modis omnibus ad-
 niuntur, ut eos funditus
 perdant, si quo modo posse
 sint. Verentur enim, ne cun-
 ctilla vitæ suæ mysteria in-
 vulgus efferant, quippe qui
 nihil non exactè norint,
 quicquid illos nudos conspexerint.
 Ea res igitur illos
 male angit. Omnes enim si-
 miles sunt pulcherrimis i-
 stis libris, quorum aurei
 quidem umbilici, purpurea
 foris pellis : cæterum intus
 aut Thyestes est, liberos in
 conuiuio comedens, aut κα-
 dipus matris maritus, aut

πλοῖ, ἐν δὲ Ἰσθμῷ ἡ πόρος φε-
 ρε σοφίῳ πλὴν τραγῳδία
 οὐκ οὐκ ἐκαστον γὰρ αὐτῶν
 ἢ ἡξελίσης, ἢ ἄμα ἢ μικρὸν
 ὀρμῆς Ἐυριπίδου τινός, ἢ
 Σοφοκλέους τὰ δ' ἕξω. πορ-
 φύρα ἀναστῆς καὶ χυβύς ὁ-
 ὄμφαλός. ταῦτ' οὐκ ἔξωπι-
 σάδου ἀδελφῶν μισθοῖ, καὶ ἐπι-
 βολάουσι, ἢ τις ἀρσὰς ἀι-
 κειδῶς, κατανοητὸς αὐτὸς
 ἐκ τραγῳδίας, καὶ πῶς πολ-
 λὰ ἰρῶ. βόλομα δ' ὁμως
 ἔγωγε, ὡσπρὸ Κέθης ἐκῶν, ὅ-
 ἀκούα τινὰ τὸ βίωτος σε βίω-
 γραψα, ὅπως ἐς αὐτὴν ἀφδλῆ-
 παρ, εἰδῆς ἢ ὅτι πρῆτιχίον
 δῆρ ἐς ἀδελφῶν ἢ δ' ἄρα Α-
 πικῶ τιν, ἢ Παρράσιον ἢ
 Αιτίον, ἢ ἢ Εὐφράσιον
 ἀνιδέω ἐνὶ πλὴν γραψί.
 ἰπῆ δ' ἀπορομῶν ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 ὄτω γρονθῶν, ἢ ἀκείβῶν ἢ ἢ
 νλν, ψιλῶ, ὡς οἶον τῆ, ὅτι ἐπι-
 δῆξω πλὴν ἀκούα ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 φθω πῶπλῶα ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ
 πῆγν.

rō intus sub purpura va-
 rias oculunt tragœdias.
 Quorum unumquemque si
 euolueris, explicuerisque,
 fabulam non mediocriter
 longam reperies Euripidis
 cuiuspiam, aut Sophoclis.
 Contrâ foris nihil nisi pur-
 pura splendida, aurique
 umbilici. Harum itaque
 rerum sibi conscij oderunt
 illos, atque insidias parant
 si quis penitus ab illis de-
 fecerit, qui eos probè cogni-
 tos depingat, qualesq; sint,
 euulget. Jam verò libet mi-
 hi Cebetis illius exemplo
 μ imaginem quandam hu-
 ius vitæ depingere, et
 eam contemplatus, scire
 queas num ex usu tuo sit
 eam adire. Equidē magno-
 pere cupiam vel Apellera
 quempiam, vel Parrhasium,
 vel Aëtionem, vel Euphra-
 norem ad hanc depingens
 dam tabulam adhibere.
 Verùm quoniam fieri potis
 non est, ut aliquem artificem tam egregium atq; absolutum
 nanciscamur, in præsentia tenuem quandam pro mea virili
 imaginem adumbrabo. Ego pingatur vestibulum sublime, at
 que

πῆχυνται, καὶ μὴ λιότω ἐπὶ
 τῷ ἁλιόφω, ἀλλ' ἀνὰ τῆς γῆς
 ἐπὶ λόφῳ κείμηναι· καὶ ἡ ἀνο-
 ρα ἐπιπολὺν καὶ ἀνεύθυνται,
 καὶ ὀλιγοὶν ἔχουσι, ὡς πολ-
 λῶν ἡδὴ πῶς τὸ ἀκρωτέριον
 ὄσα ἐπιφύτας ἐκτραχύνει
 ὀλίω, διαμπτύνει τὸν πο-
 σίον. ἔνδορον δ' ὁ Πλεῖς τὸν
 πῶς λιόθω, χυβῶς ὄλῳ, ὡς
 δουῆ. πῶν ἐύμορφος, καὶ
 ἐπίερας. ὁ δ' Ἐρασις μό-
 ρις ἀνελεύθω, καὶ πλεῖσι
 τῆ ὄρα, τιθῆται ἀφορῶν
 ἐς τὸ χυβῶν. παραλαβῶν δ'
 αὐτὸν ἡ Ἑλπίς, ἀνθρώπων
 καὶ αὐτῶν, καὶ ποιήσασα ἀπι-
 χουμένη ἐγείρω, σφίδρα ἐκ-
 πεπληγμένην τῆ ἡσίοδω τὸν
 τῶν δὲ ἡ Ἑλπίς ἀπὸ πῶν
 γῆθω ἀπὸ ἀξίωσιν δ' αὐτὸν
 ἀπῶν γῶν κῶν, ἀπὸ τῆ καὶ
 Δουλεία, πρὸ ἀτόμων τῶν Πό-
 σῶν ὅτι ποτὰ τὸν ἁλιόφω λι-
 τανύσασα, τειλοτῶν ἐγ-
 χαισῶν αὐτὸν τῶ Γή-
 ρα, ἡδὴ ἰππονοοῦσα, καὶ
 παραμυθίον τῶν γῶν ὑσά-
 τη

que inauratum, neque id hu-
 mi situm in solo, verum pro-
 cul à terra in edito collis
 fastigio: præterea inacces-
 sum ferme & abruptum, lu-
 bricoſq; aditu, ita ut plerun-
 que qui se iam ad summum
 vsque verticem penetrasse
 sperant, lapsō pede præci-
 pitati ceruicem frangant.
 Intus autem Opulentia se-
 deat, tota (sicuti videtur)
 aurea, maiorem in modum
 formosa, atque amabilis.
 Porrò Amator ubi vix tan-
 dem conscendit, iamque ad
 fores accessit, obstupescat,
 oculis in aurum defixis: de-
 inde Spes, quæ & ipsa specio-
 so vultu est, ac versicolorib;
 amicta, manu prehensa in-
 troducat, mirè iam ipso in-
 gressu attonitum. Atque
 ab eo quidem tempore Spes
 vsque illum antecedit, dum
 cæque: tum aliæ mulie-
 res illum excipientes, pu-
 ta Fallacia, Seruitusq; tra-
 dant Labori. At is miserum
 penitus defatigatum tan-

dem Senectæ tradat iam morbidum, coloreque commutato.

τη δὲ ὕβρις ἐπιλαβομένη, ου-
 ρίτα πρὸς τὴν ἀπόγνωσιν. ἢ
 δ' Ἐλπίς, τὸ ἀπ' ἑστέ φανὸς
 ἀρπάζω. καὶ μνηστί, λαθ-
 ῆς εἰσῆλθε τὸς χυσοῦς φηρῶ-
 νας, ἐκ τιν' ὃ ἀρσρόφου, ἢ
 ἀληθείας ἐξόδου ἐξωθέω
 γυμνός, πρὸς αὐτὸν, ὡς δὲ, γί-
 ρων: ἢ ἑτέρα μὲν τὴν ἀδω-
 σκίωσαν, ἢ ἀξίᾳ ἢ αὐτὸς ἐαν-
 τὸν ἄγχαρ, ἀπαντάτω δ' ἔ-
 ξιόντι ἢ Μετάνοια, λακρύδα
 ὅτις ὁ δὲ μὲν ὄφελ' ὃ, ἢ ἄθλιον
 ἰπαπομνῆσθαι. τὸ μὲν ἐστὶ τὸ
 τίλ' ὃ γραφῆς. οὐ δ' ὅμ, ὃ
 αἰεὶς Τιμόκλεις, αὐτὸς ἢ δὲ ἄ-
 κειδῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστ', ἐν-
 νόητον, ἢ ὅτι λαλῶς ἔχει, πρὸς
 ἐλθόντα εἰς τὴν ἐκὼνα κατὰ
 ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνου τὴν
 ἔμπαλιρ ἀσχετῶς ὅπως ἐκπι-
 σῆρ, ὅτι δ' ἀρπάζει, μίμ-
 νησ ὃ ὅφελ' ἐξ ὄψεως, ὡς θεοῦ
 ἀνάτι' ὃ, αἰτία δ' ἔλο-
 μῆρ.

sem feceris, memineris sapientis illius qui dixit: *ν* Deum in
 culpa non esse, verum qui sua sponte delegerit.

Postremò Contumelia arre-
 ptum illum ad Desperationē
 pertrahat: & hoc quidem
 tempore Spes auolans eua-
 nescat. Tum ille non per au-
 reum illud aurium, per quod
 ingressus fuerat, sed per pos-
 ticum quoddam, & oculu-
 tum exitum extrudatur nu-
 dus, ventricosus pallidus, se-
 nex: laeva quidem pudorem
 oculians, dextra verò sei-
 psum strangulans. Occur-
 rat autem exeunti Pœnitus
 frustra lachrymans, &
 miserum bis etiam confici-
 ens. Atq; hic quidem esto pi-
 cturæ finis. Cæterum tu, Tis-
 mocles optime, ipse diligen-
 ter consideratis singulis ex-
 pende, num è re tua sit ut in
 hanc imaginem per aureas
 illas fores ingressus, per illas
 longè dissimiles, tam turpi-
 ter excutiaris. Quicquid au-

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

ARGUMENTVM.

Hic Dialogus ἀπὸ τῶν ἐν τῷ μισθῷ συνώντων, id est, de mercede seruientibus & mercenario præceptore, aulicæ vitæ incommoda cōmemorat: qui ab omnibus quidem legitur & magno applausu approbatur: sed nescio quæ fiat, ut quemq; nihilo secus sortis suæ pœniteat, non animaduertentē quantū dulcedinis suppeditet viuere *λεῖψος ἀφ' ἑαυτῶν ἐν ἐλευθερίᾳ*: nec cuiquam gnatione & parasiticè *προσὸς ἕκτην* manum deosculari, aut alia foedè palpantiū indigna subire ministeria. Qualia multa illis ferēda & faciēda sunt, qui hodie aulas sectantur, in quibus nihil est sinceritatis, nihil amoris, nihil fidei. Sed omnia plena simulationis & perfidiæ, omnia plena delationis, prodicionis, criminacionis, inuidiæ, æmulacionis, odij, & turpissimarū assentationum, tum etiam ampullarū & verborum sequipedalium. Expertus loquor, quippe qui ferè semper ab ijs quibus maximè fidebam, omnium maximè deceptus, falsus, impeditus, & proditus. Itaq; ego sic statui vbiuis tutius, beatius, sanctius & suauius aliquē viuere posse, quàm in aula: vbi nullus est respectus honestatis, nulla ratio erudicionis, nulla auctoritas integritatis, nulla gratia probitatis, nullum præmium virtutis, nullus honos literarū: vbi pluri fit *ἀρετῆς* eques quàm vir literatus & vitæ integer: vbi in preiis sunt centauri contemptis bonis: vbi primas tenent Taurini illi fumorū venditores, & proditores, & delatores, & palpones, & adulatores, & parafiti & reliquæ pestes, per quas aula quotidie non dicendis modis arroditur: vel clancularijs detractoribus & susurronibus plus habetur fidei, plus etiam datur præmij quàm virò graui & omnibus virtutibus exornato. Sed quid hanc immensam vitiorū lernā, aulam inquam, sum ingressus? quæ centū Augeæ stabulis est foedior & cōtaminatio: ita omnium vitiorum stercoribus & merdis est oppleta,

vt ne à trecentis quidem Herculibus purgari & mundari queat, nedum à me paucis verbis describi & pro dignitate depingi. Erasmus multæ vir eruditionis & facundix, huius libelli interpres, non oportere ait per inertiã atq; socordiam cibũ alienum sectari, sed sua quemq; industria necessaria sibi cõparare, quãdo, ait, aliena sit scẽdum viuere quadra. Concludam igitur his suauissimis Senecæ versiculis, quos in Thyeste Iuo Chorus recitat:

Rex est, qui metuit nihil,	Aetas per tacitum fluat:
Hoc regnum sibi quisq; dat.	Sic, quum transferint mei
Stet, quicumq; volet, potens	Nullo cum strepitu dies
Aulæ, culmine lubrico,	Plebeius moriar senex.
Me dulcis saturet quies,	Illi mors grauis incubat,
Obscuro potiss loco,	Qui notus nimis omni us,
Leni persequar ocio.	Ignotus moritur sibi.

Nullis nota Quiritibus a ECQVIO tibi primum.] Hoc initium sumptum est ex Hom. Odys. lib. 9. in quo Ulysses ad hunc loquitur modum:

ὄχι πρῶτον, ἢ ὀλίγον ἔτι, ἢ ὕστερον ἔσται λέξις: hoc est,

Quid primũ, quid mox, & quæ tandem vltima dicã?

Significat autem rerum copiam tantam esse vt hæret inde potissimum exordiat, perplexusq; dubitat, qui d primũ agere debeat. Exordium ab attentione & rei magnitudine fidem expositione parat à personarum conditione. b In primis autẽ,]

Amplificatio ex contrario. c Quæ quidem omnia.] Benevolentix captatio, à personæ eius cui scribitur in sibi, & sua erga illum benevolentia. d Citra culturam.] Quæ citra studium & operam nostram nobis eueniant, ἀπορροῦς ἀνίγοις cõtingere dicunt Greci. Idem in Parasito & in Rhetorum didascalo. Hæc pauca post dicit, citra laborem & sudorem, nullo negotio. e Cum esca.] Hoc pro uerbo etiam vsus est in mortuorum Dialogis, Cnemonis & Damocri. f Experiens, &c.]

Asseneratio. g Lari in morem.] Larus auis auida, voraxq; Hinc larus hiens dicitur, vbi quis auidius inhiaret prædæ. h Quanquã non solum.] Amplificatio à personæ officio. i Ac reliquũ quidẽ hominũ vulgus.] A collatione personarũ, & ceterorũ qui in aula seruiunt. k Enitendumq;]

Accedit

Accedit ad causam, & primò confutatis causis, quibus pleriq; additi seruiunt, institutumq; suū defendunt. I In promptu Theognis.] Lucianus in hanc Theognidis sententiam multa disputat. Vide Plutarchū in libello cui titulus: τὰς δὲ τὸν νότον πρὸς τὸν ἀξίον. Nam quęcunq;.] Paupertas prima causa. n Equidē si viderem.] Dilutio per inuersionē. o Rectiūs aut.] Commonitio à contrario. p Rursum alij.] II causa. Conditio vite vel atas, vel valetudo corporis. q In præsentia.] Dilutio per inuersionem. r Spebus incitatos.] III. causa. Spes voluptatis, diuitiarum. s Enimuerò.] Dilutio prima: quod neq; hæc neq; illos perficiat, argumenta à simili amplificato. t Verumenimuerò.] Argumentum ab inhonesto, per hypothesin, u Vlyssis quidem socij.] Amplificatio per collationem à contrario. x Nisi si quis.] IIII. causa. Gloria cupiditas, quam confutat refectione eorum que perferenda sunt.

y Cum Persarum rege.] Epulantur enim Persę exquisitè ac sumptuosè, de quorū epulis & victu legatur Xenoph. l. 8. Cyripedia & Athen. l. 4. c. 6. z Deinde cuiusmodi.] Propositio sequentis orationis. A Sat esse si velis.] Studium discendę voluntate constat, inquit Quinil. que cogi nequit. B Primum diu.] I Quę facienda ferendaq; antequam in familiam admittatur. C Postremo.] I. Salutatio & affectatio.

D iam illud restat.] II. Exploratio vite & an idoneus satis sit. E Esse non paucos.] Invidia competitorum & delationes. F Quòd si quis.] Amplificatio à condicione persone.

G Age sane.] Transitio cum amplificatione gratulationis.

H Copiæ cornu.] Capra Amathæa Ionem infantem in monte Dictæo fertur aluisse, cuius postea cornu Iupiter adfluenti omnium rerum bonarum copia compleuisse dicitur: idq; negas à-πελάδας, hoc est, copiæ cornu proverbiali figura vocatum est. ἴζα αὐτῶν δέας νέγας. id est, copiæ cornu habebis, & plurimum commodorum capies. Fabulam, à qua translatum est, in Rhetorū præceptore recensimus. I Primū igitur.] II. Quę in ipsa aula receptis iam sustinenda sint. K In ordinē extrahis.] In Græco ἀεὶς. i. ἕως. L Atq; interim.] Amplificatio à consequentibus. M Oporteat responderi.] Ab amulatione & invidia aliorum. N Ne per somnium.] Luciano proverbis.

proverbialiter dicitur in Gallo, & hic rursus de Electro. Ad
 quod eleganter allusit Theocritus ἐν Βαγγλιόνα, apud quem En-
 nica puella civilis, iusticium, basium dare conantem ab se repel-
 lit, dicens: tantum abesse, ut illi sit datura basium, ut hoc ne per
 somnum quidem oporteat sperare. Vide carmen. O Albo pa-
 ne.] Græcis album panem in delictis fuisse, locis aliquot testa-
 tur Lucianus, nominatim hic. Apud Athenæum lib. 4. describitur
 conuiuium Atticum, in quo commemorantur & panes λευ-
 κὸς πορκεῖος, id est, albiore sine. Græci autem panes elegan-
 tiores λευκῆς appellabant, sordidiores Φαῖς, hoc est, fuscos
 seu nigros. P. la nudum aluo.] A periculo valetudinis.
 Q. Age iam, ô scelestè.] Obiurgatio amplificata à minori,
 & personæ qualitate. R. Lupini.] Notat hic Lupini vitiosa-
 rem, quam & notavit Iuuenalis:

—unicam mihi malo lupini,

Quam si me toto laudet vicina pago.

De lupino diximus in Mortuorum Dialogis. S. Sed vide.]
 Amplificatio seruitutis, ab accidentibus, & causæ inuersione.

T. Quid enim.] Adagium est, quod torquere solet in eos,
 qui indecorè tentant artificium, cuius sunt imperiti, & à quo
 natura abhorrent. V. Neque locum in acie deserat.]
 λιπῆν τὴν ταῖαν, id est, ordinem deserere dicitur, qui deest offi-
 cio suo in re quapiam peragenda: ducta allegoria ab illis qui
 stant in acie. Aristophanes in Vespiis: Φυλακὴν καὶ ταλόειν νυκ-
 τεραλὴν διδόνκομα, id est, deserere nocturnam doceor custo-
 diam. Simpliciter vsus est Socrates in Oratione de pace, αὐτὸ
 μῦθεοι γίνοντε τῶν τῶν ταῖαν λιπῆντιν καὶ ἀπὸ τοῦ ἀ-
 λόου: id est, magis infames fiunt ijs qui ordinem deserunt, &
 clypeos abijciunt, M. T. C. in Epist. ad Atticum, de præsidio de-
 cedere dixit. in Finibus, bonorum deserere præsidium. In Catone,
 de statione decedere: nimirum variè reddens, quòd Græci dicunt,
 λιπῆν τὴν ταῖαν. Apud Athenæum lib. Embulus Comicus re-
 fert hos versiculos ex Archilocho:

ἀπυρόδωλ ἀέπνον γδ' οἷο ὑπερεῖ,

τῶτων ταχέως νόμιζε καὶ ταῖαν λιπῆν: Id est,

Cessando coenæ quisquis immuni deest,

Hic idem in acie faciliè deseret locum.

Latiniè.

Latinis in sua classe manere dicuntur qui non deserunt viam institutum, & classem suam deserere qui mutant. A. is Ioteles libr. Moralium §. Inter ea quæ lex vetat, commemorat τὸ μὴ διαπεῖν τὴν τάξιν μὴδὲ φεῦγεῖν, μὴδὲ ῥίπτειν τὰ ὄπλα: id est, non deserere ordinem, non fugere, non abijcere arma. Penam desertoris aliàs commemorauimus in Nauigio seu Poëis, Demofthenem πεφάσπιδος probro dictum; in Parasito, & Tragædo.

X Ne per viam quidem.] Idem in Hermitino: Ne in via quidem ociosus es, sed animo intento, semper aliquid serui agens, quodq; ad studium tibi profuturum sit. In Græcis ἐὶς ἡρόν. i. ἡγλῆς. γ. Promethei partem.] Ferunt poëta Prometheus carniui distributioni, quam vocant cronomiam, præpositum lepide admodum & festiue Ioui adortum imponere: quippe nil verius diuinitatem summi Dei: sibi quidem præpinguia & sapida subduxit, Ioui autem ossa modo apposuit, obducta δὲ γὰρ διμὰ, vt Hesiodus inquit, id est, pinguedine candida. Quo nomine simul quia homines finisset, & ignem furtiuum hominibus dedisset, Vulcano & Mercurio dicitur ab Ioue traditus in Caucaaso suffigendus. Ex hoc item facto Lucianus hic, vice proterby vsurpat, Promethei portunculam pingui coniecta ossa.

Z Regis plures sunt oculi.] Allegoria inde ducta, quod regibus quamplures vbique sunt exploratores atque ob id oculi dicuntur, complures auscultatores, quibus vult auribus vtuntur. Idem refertur aduersus ineruditiu. Eiusdem meminit Aristot. in 3. Polit. a Leo chordula victus.] Dicitur cum quis exiguo commodo detentus, apud aulicos ostentatur passim quod princeps tantum alat virum. Hoc enim principes sibi gloriosum ducunt, si doctos & excellētes viros coguns sua relinquare negotia, & aulica seruire pompæ. β. Quod si quando.] Transito ad ea quæ foris perferenda, atque hac sub exemplo Thesmopolis Stoici commemorat. γ. Non ad quæ.] In Rhetorem quendam iocatur, alludens ad priscum iudiciorum morem, in quibus ad clepsydræ modum dicebatur. Actoribus autem ac patronis causarum forensium certus aquæ modus per clepsydram infundebatur, vt superuacanea verborum copia quum iudicibus tedium adferret, tum ipsi etiam causæ officeret: denique alijs agere volentibus aditum præcluderet.

A Porro

¶ Porro si.] *Adulatio dominorum, doctos se videri volentium. s. In lapidinas Dionysiacas.*] Cero in Periem actione 7. *Latunias Syracusanas omnes audistis, plerique nostris. Opus est ingens, magnificum, regum ac tyrannorum, totum est è saxo in mirandam altitudinem depressum, & multorum operis penitus excijum. Item in eadem: Carcer ille est, qui est à crudelissimo tyranno Dionysio factus Syracusis, qua Latuniae vocantur, in istius imperio domicilium Romanorum fuit. Ut quisquis istius animum aut oculos offenderat, in Latunias statim coniecebatur. Huius carceris insignis à Dionysio extracti meminit T. Livius belli Punici 2. lib. 6. Item Plautus in Captivis: Inde tibi porro in Latunias lapidaris. Philoxenus ingenicium arguto, tum libero & ineptiarum ac tyrannidis impatiens, cum aliquando eiu dem Dionysij tragœdias spectaret, nec applaudens ut alij, assurgeret: seu ut idem Lucianus adversus indoctum, à risu se minus contineret, à Dionysio ipso in lapidinas missus fuisse dicitur. Hist. riam hanc Stobæus ex Demosthene recitat. Item Gemistus Pethon in priori sua historia libro, & Plutarchus lib. 2. De fortuna & virtute Alexandri. ¶ At verò mulierem.] *Mulierum adulatio. ¶ Tunicula semiputris.]* Hic *ἡρώων* pro virili tunica ebrudie, cum eam vocem pro muliebri accipiendam esse innuat in Lexiphane. θ *Podagram.]* Podagra senectutis comes. ι *Calumnia.]* Exitus doctoris mercenarij. κ *Oedipus.]* Congressus propria cum matre locaste, liberis genui quatuor: Polycinem, Eteoclem, Antigonem, & Ismenem. Tandem vero intelligens, se incestum patrasse, seipsum obcavit. λ *Tereus.]* Cum sequeretur Progmem uxore & eius sororem Philomelam, ambae reverse sunt in aves, teste Ouidio 6. Met. Pers. Sat. 6. μ *Imaginem huius vitæ.]* ἐκ δὲ τοῦ τῆς βίτης supra descriptæ. ν *Decum in culpa non esse.]* Considerat enim id quod est in hominum moribus ut cum ipsissima incognantia præcipites ruant in mala: deinde tamen ipsi irretiti culpent fortunam & numina. De qua hominum iniquitate est etiam apud Homerum 1. Odyss. querela gravissima: ὅβι λυπὶτερὸν ἐν κοινῷ Δεῶν ἄνθρωπον ἐπιβουλεύοντα ἴσασιν ἄνθρωποι.*

ὡ πόποι οἷον θένον θεῶς βροτῶν ἀπώωνται.
 ἐξ ἡμῶν γὰρ φασὶ κακὰ ἰμμεδραῖ, οἱ δὲ εὐωρεῖ
 σφῆσιν ἀπεδ' ἀλίθου ἕως κέρον ἀλγὰ ἔχουσιν. id est.
 Proh Dij, vt homines accusant Deos.
 Nam ex nobis dicunt existere mala; at ipsi
 Sua prauitate præter fatum sustinent mala.

Mercurius in Aeschyli Promethea non dissimilem protulit sententiam sub finem.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙ

Ἐπι μισθῷ οὐκ ὀνομασθέντων.

των.

Petro Mosellano interprete

ARGUMENTVM.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΡΟ

υῖς qui mercede condu-
 cti seruiunt.

Hæc apologia est non in genere omnium qui mercede cōducti seruiunt, sed libri seu orationis superioris propriè, & auctoris ipsius Luciani. Nam post scriptū illud editū, senior iam in aulā atq; familiā Cæsaris sese cōtulerat, & cōditionē procuratoris (vt videtur) principis in Aegypto acceperat, vt infra ex ipsa quoque oratione patet. Hoc igitur factū suū, q̄a cū superiore scripto profus pugnare videtur, defendit: primū à diuisione seu diuersitate conditionū, q̄ lōgè alia res si principi operā suam locare, q̄ apud diuitē aliquē priuatū seruire. Deinde q̄ non omnes mercenarios miseros dixerit, sed solūm eos q̄ prætextu doctrinæ & literarū seruiant, se verò alio pacto mercedē accipere q̄ illos, nempe cū p̄ter salarium ingens. etiā in magna existimatione viuat, publicisq; rebus procurandis præstitutus, tam certā quoq; spem totius alicuius prouinciæ, aut regni aliquando administrandi, propositā habet. Deniq; q̄ cū nemo quicquam ferè gratis faciat, & tamen bonū virum conueniat certo alicui operi intētū esse, neq; ignaui ter ferari, neq; ipse adhuc dum eō perfectionis venerit, vt omnem mercedem aut honorē profus cōtemnere queat. Atq; huic defensionī præmittit Sabini (eius ad quem scribit) accusationem per prosopepceiam, qua se ipsum fingit ab illo gtaui ter accusari, vt qui supra quidem de seruitute a-

pud di-